

ΟΙ ΖΩΙΜΑΔΑΙ

ΙΩΑΝΝΙΝΑ 1960

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

Κινήσαμε πάλι - ἄρθρον	Σ.λ.	1
Τὰ νεῖατα γράφουν τὴν Ἑλληνικὴν Ἱστορίαν	»	1
Προσευχὴ παιδαγωγοῦ	»	2
Τὰ συναισθήματα μιᾶς μάννας	»	3
Τὸ παιδαγωγικὸν συνδύει τῶν σπουδαστῶν	»	4
Αἱ παρακολούθησες μας εἰς τὰ σχολεῖα τῆς ἐπαύριον	»	5
Ἡ πρώτη συνάντησις	»	6
Ἐνα γράμμα - μιὰ εὐχὴ	»	6
Βασιλικὴ Παταβανασίου	»	7
Ἐπαγγελματικὴ προσανατολισμὸς τῶν νέων	»	8
Χθὲς -- σήμερον -- αὔριο	»	8
Πῶς σκέπτομαι νὰ ἀρραθῶ τὸ σάγχρονον σχολεῖον	»	9
Τὸ πιστεῖόν μας	»	11
Στὰ Μελίσσια	»	12
Πῶς βλέπουν τὴν προσπάθειά μας οἱ πνευματικαὶ ἡγέται τῆς χώρας	»	12
Τὸ τίμια (ποίημα)	»	13
Σὲ βλέπω δάσκαλε ψηλὰ (ποίημα)	»	14
Ἐμῖς (ποίημα)	»	14
Νέα Πνοή	»	14
Ὁ Ἀδαμάκης θεμελιωτὴς τῆς κοινωνίας	»	15
Σημειώματα	»	16

ΠΡΟΤΥΠΩΝ

Μεταξὺ μας	Σελ.	17
Ὁ Ἀγισμὸς καὶ ἡ πρώτη μέρα στὸ σχολεῖον -- Τὸ διάλειμμα -- Τοῦ φθινοπορίου τὰ σκόρπια φύλλα	»	18
Τὸ «Ὅχι» τῆς 28ης Ὀκτωβρίου -- Οἱ γονεῖς μας διηγοῦνται -- Ἡ σημαία	»	19
Ἡ ἐορτὴ τῆς σημαίας καὶ τῆς 28ης Ὀκτωβρίου -- Πῶς πέρασα τὴν Κυριακὴν -- Ἐνας περίπατος στὸ λόφο	»	20
Μιὰ καλὴ πράξις μαθητῶν τῶν Προτύπων -- Μιὰ βραδυὰ ἡμέρα	»	21
Μαζὶ μὲ τὴν γαριὰ στὸ σπίτι -- Μιὰ γιορτὴ στὸ σπίτι μας	»	22
Τὸ ταξίδι τῶν χελιδονίων -- Τὴν ὥρα τοῦ ποῦ εἶναι τὸ σχολεῖόν μου -- Τὸ τίς - τὰς τοῦ ὁρολογίου -- Ἀπὸ τὸ σπίτι στὸ σχολεῖον	»	23
Ὁ Ὀλυμπιονίκης μας -- Οἱ σκληρωμένοι δικοί μου -- Ἡ μητέρα μου -- 28η Ὀκτωβρίου ἡ μεγάλη ἡμερὰ τῆς ἐορτῆς	»	24
Μιχαὴλ Τσιτσίκας -- Σκέψεις γύρω ἀπὸ μνημόσυνο τῶν Ἡπειρωτῶν Ἐθνοπατέρων μας	»	25
Μέτσονον ἡ πατρίς τῶν ἐλευθεριῶν -- Τὸ παλὸν ἀρχοντεῖο τῆς γειτονιάς	»	26
Ὁ κῆπος τοῦ σπιτιοῦ μου -- Ἡ ἀνταλὴ τοῦ ἡλίου -- Γύρω ἀπὸ τὴν φωτιὰ	»	27
Τὸ σχολεῖόν μας -- Τὸ προῖόν μου -- Τὰ Πρότυπά μας	»	27
Ἡ Κυρὰ Φροσυνὴ τὰ φθινοπωρινὰ δειλινὰ -- Μία ἐκδρομὴ στὸ Βοιδομάτη -- Ὁ κῆπος τοῦ σπιτιοῦ μας	»	29
Ἡ χθεσινὴ βραδυνὴ βροχὴ -- Βρέχει δυνατὰ -- Τὸ σπίτι μας -- Διάλογος γιὰ τὸ χειμῶνα	»	30
Τὸ βάπτισμα μιᾶς κοπελλίτσας -- Ἐργεταὶ τὸ φθινόπωρον -- Τὰ πρωτοβόρξια -- Ἡ χθεσινὴ φθινοπωρινὴ βροχὴ	»	31
Τὰ Χρονικά τῆς Ἀκαδημίας μας -- Αἱ εἰσαγγέλσεις -- Τὸ προσωπικὸν τῆς Ἀκαδημίας	»	32

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΣΠΟΤΑΛΑΣΤΩΝ

- 1) Καμῆς Χ. (Α1)
- 2) Μυλωνᾶς Ν. (Α2)
- 3) Σαῖνη Ε. (Α3)
- 4) Γεῖτονας Χ. (Β1)
- 5) Νοῦτσος Α. (Β2)
- 6) Κωνσταντινίδου Τ. (Β3)

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΜΑΘΗΤΩΝ

- Ἀθηνᾶ Μουδοπούλου
Ἐδγενία Ἐδρατιάδου
Ἰωάννα Μπαμπασίκα
Ἐδωμῖα Καλογεράκη
Δημήτριος Φούντης
Ἰωάννης Καλλιαντζής

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΕ ΣΤΥΜΒΟΛΑΟΣ : Κων. Κίτσος

ΔΙΑ. ΣΤΥΜΒΟΛΑΟΣ Ι.Ν. Νικολαΐδης

Ἐκδόθηκε κατὰ νόμον ἐπὶ τῆς 8ης
ΙΩΑΝΝΗΣ Ν. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

ΟΙ ΖΩΣΙΜΑΔΑΙ

Ἔτος Δ'. * ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ - ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1960 * Τεύχος 9

ΚΙΝΗΣΑΜΕ ΠΑΛΙ

Τὸ νέον ἀκαδημαϊκὸν ἔτος ξανάρχισε. Ἀπὸ τίς προγραμματισμένες ἐργασίες τῆς Ἀκαδημίας, ἄλλες πραγματοποιοῦνται καὶ ἄλλες ἐτοιμάζονται νὰ ἐκδηλωθοῦν. Ὅλοι καὶ ὅλα στὴ θέσιν καὶ τὴν ἀποστολὴν τους.

Κοντὰ σ' αὐτὰ, λοιπόν, καὶ ἐμεῖς μὲ τοὺς «Ζωσιμάδες» μας κινήσαμε πάλι.

Καὶ κινήσαμε : σὰν «σοφώτεροι» ἐφέτος, μὲ νέα ἐφόδια καὶ καλύτερα προσηρμοσμένοι στὴν ἀκαδημαϊκὴν ἀτμόσφαιρα, οἱ περυσिनὸι σπουδασταί. Μὲ τὴν ψυχὴ γεμάτῃ ἀνησυχίας οἱ καινούργιοι. Ἔτσι, ὅλοι ἐμεῖς, ξανανταμώσαμε πάλι κοντὰ στοὺς σεβαστοὺς μας -- Διεύθυνση καὶ δασκάλους -- γιὰ ν' ἀπιθώσωμε σ' αὐτὴ τὴ δημιουργικὴ πραγματοποίηση κάτι ἀπ' τὴν ψυχὴν μας, ἀπ' τὰ διαφέροντά μας. Ναι! γιὰ τὴ σύνταξι αὐτῆς τῆς ἐντελῶς δικῆς μας πνευματικῆς ἐπιτεύξεως θ' ἀνοίξουμε τὰ μιλήματα ἀπ' τοὺς εὐγενικοὺς στοχασμοὺς καὶ ἀνώτερους ὁρατισμοὺς μας, σὰ δασκάλοι καὶ σπουδασταί... Στὸ περιοδικὸν μας ἐτοῦτο θ' ἀφίσωμε κομμάτια ἀπὸ τὴν ψυχονευματικὴν μας ὑπόστασιν... Στοὺς «Ζωσιμάδες» μας θὰ χαράξωμε βιώματα ἀπὸ τὴν ἀκαδημαϊκὴν μας ζωὴν... Θὰ γεμίσωμε τίς σελίδες μὲ τέτοια καὶ τόσα πολλά... γιατί οἱ ὑποσχέσεις μας δείχνουν νὰ περὶσεύουν.

Γι' αὐτό, ἴσως, ἦταν μιὰ ἀπὸ τίς ἐπιταχυντικὰς μας ἀνάγκες τούτῃ ἡ εὐκαιρικὴ πίστωση, ὥστε ὁ καθένας μὲ τὸν τρόπο του νὰ δώσῃ ἀλ-

λά καὶ νὰ πάρῃ καὶ ὅλας ἔναι «κάτι». Κι αὐτὸ τὸ «κάτι», δὲν θάναί ὁπωσδήποτε ξένο ἀπὸ τίς ἀναζητήσεις τόσο τῶν 20 ὅσο καὶ τῶν 10 χρόνων' τόσο τοῦ σπουδαστικοῦ κόσμου ὅσο καὶ τοῦ μαθητικοῦ. Καὶ θὰ πρέπῃ νάναί πραγματικά μιὰ εὐκαιρία, πού ἡ ἐκμετάλλευσίς της θὰ μᾶς ἀπομακρύνῃ λίγο ἢ πολὺ ἀπὸ τὴν στασιμότητα.

Μᾶς δίνει, ἀκόμα, μαζὶ μὲ τὸ ψυχονευματικὸ καὶ φρονηματιστικὸ στοιχεῖο καὶ μιὰν ὑπόσχεσιν... κάτι σὰν ὥθησι γι' ἀνέβασμα καὶ ξεμάκρμα. Μᾶς κινεῖ γιὰ τὸ καλύτερο φτιάσιμο μιᾶς δικῆς μας κοινωνίας, τόσο μέσα στὴν κυψέλην μας ἐτούτῃ τὴν τωρινήν, ὅσο καὶ στὸ μελλοντικὸν μας ξάνοιγμα.

Τώρα λοιπὸν ξεκινήσαμε πάλι. Καὶ δὲν θὰ ἦταν ἀρεστό, οὔτε σ' ἐκείνους πού μᾶς παρακολουθοῦν, ἀλλ' οὔτε σ' ἐμᾶς, νὰ γκρεμίσωμε τίς προθέσεις μας. Ἰσα-ἴσα, τώρα πού μὲ νέες δυνάμεις ἀναλαμβάνουμε τὴν προσπάθειαν, ἴσως δώσωμε πρὸς ὁλοκληρωμένα ἐπιτεύγματα. Ἀλλ' ὥστε στὸ δρόμον μας παραστέκονται οἰωνοὶ καλοὶ καὶ εὐνοϊκοί.

Κινήσαμε. Κι ἂς προσπαθοῦμε πάντα νὰ πραγματοποιώσωμε ὅ,τι καλύτερον μπορούμε. Ἔτσι θὰ νοιώσωμε πρὸς πολὺ τὴ σοβαρὴ ἀποστολὴν μας, σὰ δασκάλοι καὶ κοινωνικοὶ ἐργάται, οἱ μεγαλύτεροι, καὶ σὰν «ἀριστεῖς» οἱ μικρότεροι.

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΝΟΥΤΣΟΣ
Βετὴς σπουδαστὴς

ΤΟ ΕΠΟΣ ΤΟΥ 1940-41

ΤΑ ΝΕΙΑΤΑ ΓΡΑΦΟΥΝ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Ἄν καὶ πέρασαν ἀπὸ τότε 20 ὀλίγα χρόνια ἐκεῖνο τὸ ἀλησμόνητο φθινοπωρινὸν πρὸς τῆς 28ης Ὀκτωβρίου 1940 στέκει δρόμῳ στὴν ὁδὸν τῆς φυλῆς μας.

Εἶναι μιὰ σελὶς τῆς πολυσελίδου Ἑλληνικῆς Ἱστορίας, μιᾶς ἱστορίας διαρκῶν ἀγώνων καὶ ὁλοκαυτωμάτων, ἱστορίας ποταμῶν δακρύων καὶ αἱμάτων μὲ τοὺς ὁποίους ἐποτίσθη τὸ δένδρον τῆς ἐλευθερίας καὶ ἐσφυρηλατήθη τὸ πανύψηλον ἄγαλμα τῆς ἑλληνικῆς δόξης,

τοῦ ὁποίου ὁ ἄγλος ἐκτίσας τὰς ἱστορίας τῶν ἡλίων.

Ἡμέρα τοῦ «Ὅχι». Ἦταν θαρρεῖς ἡ Ἑλλὰς σὲ μιὰ ἐξέσπασιν πανηγυρισμοῦ, χαρῆς μὲ τὴν ἰαχὴν τῶν σειρήνων ξεστόμισε τὸ ἀντιάντεχον «Ὅχι» σὲ τὸν ὑπερῶν ἐπιδρομῆν. «Ὅχι» δοκίμασε τὸ βουνὸν, «Ὅχι» ἔγραψε τὸ κύμα στὰ θαλάσσια ἀκρογιάλια μας, ξωτανεύοντας μὲ ἀσάφητον ἐνδοξασμὸν Μαραθῶνες καὶ Σαλαμίνας, Πλαταιὲς καὶ Θερμοπύλας.

Ὁ ξενοκράτης ἄφηνε τ' ἀλέτοι, ὁ βασιλεὺς παρὰ τὴν τὸ κοπάδι, ὁ σιδηρονογὸς πέταξε τὸ σφυρὶ, τὸ σχολεῖον ἐκλείσσε.

Ὁ ἄνθρωπος τῆς πόλεως, ὁ ἀγρότης, ὁ καθηγητὴς, ἐπιχειρηματίας, ὁ σοφὸς καὶ ὁ ἀγρόματος ἔγιναν ἕνας ἄνθρωπος, καὶ ὅλησαν εἰς τὴν ὁδὸν βωμῶν καὶ ὁσίων ἀγῶνα.

Ἡ φωνὴ τῆς καρπῆρας καὶ ὁ ἀντίλαλος τῆς σάλπικας ἐπύθαν καὶ συνέθεσαν τὸν ἱερὸν παιάναν γιὰ τὴν ἐξόρμησην.

Ὁλόκληρη ἡ Ἑλλὰς ἔγινε μιὰ ψυχὴ, καὶ ἕνας παλμὸς δονοῦσε ἀπ' ἄκρον σ' ἄκρον τὴν πολιτείαν καὶ τὸ χωριό.

Σ' ὅλους ἀνέβη ἡ δάφνη. Ἄν ὅμως ἐπρόκειτο νὰ ὀρίσωμε σειρὰ προτεραιότητος στὴν ἀπονομὴν τῶν

τιμών, την πρώτη θέση θα δίνουμε στα νεοίτα.

Λιγότεροι είναι το μεγαλύτερο μέρος της θυσίας.

Φωτιά ξιναν τα παιδιά των Έλλήνων.

Ακούραστα, άφοβα, αδόξατα.

Δεν ήταν όλα τους παιδιά συνηθισμένα στη σκληραγωγία.

Ήταν και στρατιώτες που προέρχονταν από άστυες τάξεις, από ευπόρους οικογενείας. Χωρίς μισμηνία κι' αυτά πήραν μέρος στις κακουχίες του πολέμου.

Λίγα τα εφόδια, τα τρόφιμα και τα μάλλινα.

Πότε νηστικοί και πότε χορτάτοι.

Θέριζαν χέρια και πόδια τα κροσπαγμάτα. Κι' όμως δεν έκαιγαν.

Όχι δὲ μόνον αὐτὸ ἀλλὰ δὲν ἔχασαν καὶ τὴ χαρούμενη διάθεσι.

Πόλεμος μὲ κέφι. Μὲ τὸ χαμόγελο τοὺς βλέπατε νὰ βαδίζουν στὸ πεδίο τῆς μάχης. Δὲν ἦταν καθόλου βέβαιοι ἀνὰ τὰ ἐπείστροφαι, κι' ὅμως χαμογελώντας πήραν τὸ δρόμο τῆς θυσίας.

Αὐτὸ εἶναι ποὺ πρέπει νὰ θυμούνται οἱ σημερινοί. Τὴν εὐφυγία καὶ τὴ γενναίτητα τῶν παιδῶν.

Νὰ τὰ θυμούνται, καὶ νὰ μὴν εἶναι πρόχειροι σὲ κατηγορίες.

Παλιὰ συνήθεια τῶν προσεχωμένων στὴν ἡλικία νὰ στρέφονται ἐναντίον ἐκείνων ποὺ ἔρχονται.

«Τὰ σημερινὰ παιδῶν...», λέγουν συνηθώς μὲ δυσανεξία.

Φαίνεται πὺς εἶναι κανόνες σὲ ὅλες τὶς ἐποχές, σὲ ὅλες τὶς χώρες.

Τὸ χθὲς στρέφεται μὲ καχυποψία στὸ σημεῖον.

Ἐρχονται ὅμως κατὰ τέτοιες στιγμὲς ποὺ μᾶς δείχνουν τὴν πραγματικότητα.

Ποτάμα αἵματα χύθηκαν στὶς μάχες, θύλλες καὶ καταγίδες μαίνονταν στὰ βορειοηπειρωτικὰ βουνά, μὰ τὰ μάτια, ἡ ψυχὴ τῆς Ἑλλάδος, τράβηξαν ἀλόγιστα τὴν κατοράχην πορείας τους.

Συνεχιστοὶ τῶν ἀρχαίων παραδόσεων καὶ ἀκολουθώντας τὸ εἰσπνεσθαι περὶ πάσης ἐκείνων τὴν ἀνθρωπότητα νὰ σταθῇ ἐκθαμβητὴ πρὸ τοῦ ἑλληνικοῦ θαύματος ποὺ πληρώθηκε μὲ αἶμα καὶ δάκρυ.

Τιμὴ καὶ δόξα στὰ νεοίτα τοῦ 40 ποὺ κράτησαν ψηλά τὴ σημαία τῶν ἰδανικῶν τῆς ἐλευθερίας καὶ τοῦ ἀνθρωπισμοῦ.

ΜΙΡΑΝΤΑ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Βετὴς ποιητριά

Ὁ νέος δάσκαλος μπροστὰ στὶς δύσκολες συνθήκες τῶν σχολείων μας

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΥ

«Κύριε, Εὐδοκίμη Πάτερ, δόξῃσι ἀπλότῃσι καὶ βάθος; Νὰ διαβάσω τὰ παιδιὰ μου δίχως γόφους σκοτεινοὺς; Καὶ νὰ ὑψώσω τὴ ματιὰ μου λεύτερον ἀπὸ κάθε πάθος. Πάνω ἀπὸ τοῦ πληγωμένου στήθους μου τοὺς στεναγμούς;

Ὡς τὴν ἔβρα μου ἂς μὴ φέρνω τῆς ζωῆς μου τὸ μαγνάδι, Μὲ συμπύκνω νὰ μαλάνω. Καὶ τὸ χέρι μου ἀλαφρὸ Κάνετο στὴν τιμωρία, πρὸ ἀπαλότερον στὸ χᾶδι, Νάμαι οἴγουρος, πὺς πάντα ἀπ' ἀγάπῃ τιμωρῶ.

Τὸ πλῆθος τοῦ σχολείου μου νά ναι, κάμετο Νὰς Ἀπὸ πνεῦμα τῆς ἀλήθειας. Καὶ τῆς πυρκαγίδας μου οἱ φλόγες Ἀς φωτίζουν τὸ σκοπὸν τοῦ, ποὺ σὺν ἡλὸς λάμπει ἀγνός.

Στὴν δωρικὴ ἡ καρδιὰ μου, μὰ κι' ἡ θέληση χουδὸς Ἀς ἀστράφτουν κι' ἀπ' τῶν πλούσιων διδασκῶν τὶς κολώνες; Πρὸ γὰρ καὶ πρὸ καθάρια μὲ τῆς πίστεως τ' ἅγιον φῶς.

(Προσευχὴ τῆς Χιλανῆς ποιητρίδας καὶ διδασκαλίσσης Γαβριέλλας Μιστρᾶν, Βραβεῖον Νόμιελ 1946. Προσευχὴ στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα Γ. Μ. Εἰση).

Τὸ ποίημα «Προσευχὴ Παιδαγωγοῦ» τῆς Γαβριέλλας Μιστρᾶν εἶναι καὶ βίωμα καὶ ἐμπνευσις.

Κάθε ποίημα ποὺ μιλά στὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου εἶναι μιὰ ἀληθινὴ δημιουργία.

Ἐδῶ στὴν Προσευχὴ Παιδαγωγοῦ ἡ μεγάλῃ διδασκαλίσσα εἶναι καὶ ποιήτρια καὶ ἡ μεγάλῃ ποιήτρια εἶναι καὶ διδασκαλίσσα.

Ἡ ἐμπνευσις τοῦ ποιήματος αὐτοῦ μπορεῖ νὰ ἀφείδεται στὸ σωστὸ προσανατολισμὸ τῆς ποιήτριας γιὰ τὸ ἐπαγγελμῶ τῆς. Γίνεται ὁδηγὸς καὶ προπομπὸς ἐκείνου ποὺ ἀκολουθεῖ τὸ ἀπᾶγγελμῶ του, ὁδηγῶν ἀπὸ τὰ πραγματικὰ τὸ ἐνδ'αφύοντα. Ἀναλύνοντας τὸ ποίημα εὐρίσκουμε ὅτι στρέφεται καὶ ἀποφύεται στὴν κεντρικὴν τοῦ γοαμῆ, διαφαίνεται ἡ λαχτάρα διὰ τὸ ἐπαγγελμῶ τῆς, ὁδηγῶν ἀπὸ τὴν μεγάλῃ καὶ δημογνωτικὴν Ἀγάπῃ. Αὐτὴ εἶναι ἡ ζωογόνα πνοὴ κάθε ἐπαγγελμῶ καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ φλόγα ποὺ συγκολληθεῖ τὴν ἀντίστασι.

Δίνει τὸ ἔμπημα στὸν κοινωμένο κόσμο τοῦ παιδιοῦ, τὸ ἀνυψώνει καὶ καθιστᾷ τὸ δάσκαλο ἱκανόν, νὰ εὐφύνη τὴ ματιὰ του λεύτερον ἀπὸ κάθε πάθος καὶ τὸ χέρι του ἀλαφρὸν σὲ κάθε τιμωρία. Ὅπου φωλιάζει ἡ ἀγάπη στὸ καλὸν ἢ στὸ μέγαρον αὐτὸ γίνεται νὰς τῆς ἀλήθειας, τῆς ἀγάπης, τοῦ φωτός.

Πρέπει νὰ στέκεται πολλὴ ὑψηλὴ ἡ ποιήτρια - δασκάλα μὲ τὸν ἀσέβαστο πόθο τῆς δημιουργίας καὶ τῆς αὐτοβελτιώσεως, γιὰ νὰ ἐκφράσῃ τόσο λαμπρὰ αὐτὸ ποὺ ζῇ καὶ νὰ ἐκπαλῇ τὴν ἐπέμβασι τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ ἀντλήσῃ δόξα, καὶ ἱκανότητα, νὰ διεισδύσῃ εἰς τὰ κατὰ βάθος τῆς ψυχῆς τοῦ παιδιοῦ καὶ νὰ τὴ διαβάσῃ ἐδίχως γόφους σκοτεινοὺς.

Πρέπει ἀκόμη ἡ δασκάλα ὅπως μᾶς λέγει ἡ ποιήτρια ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ κάθε μερίμνη καὶ ἀνάγκη γιὰ νὰ μὴν τὴν παρακωλύσῃ αὐτὸ τὸ «μαγνάδι» τῆς ζωῆς ποὺ θὰ λιγύστευε τὴν ἐκφύνη γιὰ τῆς πυρκαγίδας τῆς. Ἐδῶ εἶναι ἡ ἐκφύνη τῆς ζωῆς, νὰ ἴδῃ καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς, νὰ εἶναι ἕνα «ἡλὸς νὰ λάμπῃ» εἰς τὸν ναὸν εἰς τὸν ὅποιον ἱερουργοῦσα ἐδάνεισε τὸ λαμπρὸ φῶς τῆς, τὸ φῶς τῆς μεγάλης Ἀγάπης.

Κάτω ἀπὸ τὴν μεγάλῃ πυρκαγιά τῆς Ἀγάπης ξετυλίγονται τὰ νήματα ποὺ ὁδηγοῦν στὴ δημιουργία τῆς ὑψηλῆς προσωπικότητος. Καὶ τὰ νήματα αὐτὰ ἡ συμπύκνω, τὸ χᾶδι, ἡ ἀλήθεια, ἡ εὐαίσθητη καρδιὰ, ἡ πίστις, ἡ ἀγάπη, ὑφαίνουν τὸν ψυχικὸν κόσμο τοῦ παιδιοῦ καὶ θρονοῦν σ' αὐτὸν βασιλεύουσα καὶ ὁδηγῶν τὸν τὴν Ἀγάπῃ.

Διαβάσοντας τὸ ποίημα αὐτὸ ὁ ἀναγνώστης καὶ εἰδικότερα ὁ δάσκαλος πρέπει νὰ κἀνὲν σύγκρισιν τῆς Προσευχῆς τοῦ Παιδαγωγοῦ μὲ τὸ δικὸν του ἔργο, μὲ τὴ δική του προσπάθεια, νὰ σταθῇ ὁ ἴδιος προσεχόμενος στὴ θέσιν τῆς Γαβριέλλας Μιστρᾶν, γιὰ νὰ ἴδῃ τί ἔκανε ἀπέναντι τοῦ παιδιοῦ. Ἀντὶ γιὰ νὰ γνῶσκῃ, τὸ γνῶσκῃ καλὰ; Διάβα-σε τὴν ψυχὴν του χωρὶς γόφους σκοτεινοὺς; Ὅθι μπόρεσεν ν' ἀπαλλαγῇ τὴν καρδιὰν του καὶ τὸ νοῦ ἀπὸ «πά-

πόθο τῆς δημιουργίας καὶ τῆς αὐτοβελτιώσεως, γιὰ νὰ ἐκφράσῃ τόσο λαμπρὰ αὐτὸ ποὺ ζῇ καὶ νὰ ἐκπαλῇ τὴν ἐπέμβασι τοῦ Θεοῦ, γιὰ νὰ ἀντλήσῃ δόξα, καὶ ἱκανότητα, νὰ διεισδύσῃ εἰς τὰ κατὰ βάθος τῆς ψυχῆς τοῦ παιδιοῦ καὶ νὰ τὴ διαβάσῃ ἐδίχως γόφους σκοτεινοὺς.

Πρέπει ἀκόμη ἡ δασκάλα ὅπως μᾶς λέγει ἡ ποιήτρια ν' ἀπαλλαγῇ ἀπὸ κάθε μερίμνη καὶ ἀνάγκη γιὰ νὰ μὴν τὴν παρακωλύσῃ αὐτὸ τὸ «μαγνάδι» τῆς ζωῆς ποὺ θὰ λιγύστευε τὴν ἐκφύνη γιὰ τῆς πυρκαγίδας τῆς. Ἐδῶ εἶναι ἡ ἐκφύνη τῆς ζωῆς, νὰ ἴδῃ καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ζωῆς, νὰ εἶναι ἕνα «ἡλὸς νὰ λάμπῃ» εἰς τὸν ναὸν εἰς τὸν ὅποιον ἱερουργοῦσα ἐδάνεισε τὸ λαμπρὸ φῶς τῆς, τὸ φῶς τῆς μεγάλης Ἀγάπης.

Κάτω ἀπὸ τὴν μεγάλῃ πυρκαγιά τῆς Ἀγάπης ξετυλίγονται τὰ νήματα ποὺ ὁδηγοῦν στὴ δημιουργία τῆς ὑψηλῆς προσωπικότητος. Καὶ τὰ νήματα αὐτὰ ἡ συμπύκνω, τὸ χᾶδι, ἡ ἀλήθεια, ἡ εὐαίσθητη καρδιὰ, ἡ πίστις, ἡ ἀγάπη, ὑφαίνουν τὸν ψυχικὸν κόσμο τοῦ παιδιοῦ καὶ θρονοῦν σ' αὐτὸν βασιλεύουσα καὶ ὁδηγῶν τὸν τὴν Ἀγάπῃ.

Διαβάσοντας τὸ ποίημα αὐτὸ ὁ ἀναγνώστης καὶ εἰδικότερα ὁ δάσκαλος πρέπει νὰ κἀνὲν σύγκρισιν τῆς Προσευχῆς τοῦ Παιδαγωγοῦ μὲ τὸ δικὸν του ἔργο, μὲ τὴ δική του προσπάθεια, νὰ σταθῇ ὁ ἴδιος προσεχόμενος στὴ θέσιν τῆς Γαβριέλλας Μιστρᾶν, γιὰ νὰ ἴδῃ τί ἔκανε ἀπέναντι τοῦ παιδιοῦ. Ἀντὶ γιὰ νὰ γνῶσκῃ, τὸ γνῶσκῃ καλὰ; Διάβα-σε τὴν ψυχὴν του χωρὶς γόφους σκοτεινοὺς; Ὅθι μπόρεσεν ν' ἀπαλλαγῇ τὴν καρδιὰν του καὶ τὸ νοῦ ἀπὸ «πά-

Τὸ μεγάλο ταξίδι ἐνὸς μικροῦ μαθητοῦ

ΤΑ ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑΤΑ ΜΙΑΣ ΜΑΝΝΑΣ

Σ' ἀφήνω ἀγόρι μου σήμερα πὺς στὴν μπλὲ σου ποδιὰ τελειώνει γιὰ τὸ πρῶτον σου δάκρυ στὸν πίνακα. Νὰ μακραίνεις κοιτάζω στὸ δρόμον σου ἕνας μικρὸς μικρὸς μαθητᾶκος γιὰ τὸ πρῶτον σου μάθημα. Σὲ βλέπω μὲ κρὴ ζωγραφιά μου τὰ μικρά σου παπούτσια δὺν παρὰ ξένα βᾶζα ἀπὸ μέσα ν' ἀνθίζουνε τὰ δὺν πόδια σου ἀκριβὰ μου λουλούδια. Πὺς βαδίζοντες σήμερα ἄνυποπτα τὸ δρόμον τῆς γνώσεως. Ἐξῆ χρόνια τὸν ἔστρωσα μ' ὄνειρα. Ἐξῆ χρόνια φθονοῦσε ἐπίμονα νὰ σὲ πάρει διαβάτη δικὸν του.

Καλὴ τύχη μικρὸν μου ἀγόρι καλὴ ὥρα στὸ δύσκολον πέρασμα

Εἶναι ἕνας ἀποχαιρετισμὸς ποὺ ἀπευθύνεται σὲ κάποιον ταξιδιῶτη. Ποιὸς εἶναι ὁ ταξιδιῶτης; Τὸ μικρὸν ἀγόρι! Τὸ ἀποχαιρετᾶ ἡ μάνα του. Ὁ ἄλλος κανεὶς πὺς τὸ στέλνει σὲ ταξίδι μακρινὸ ἀλλὰ νά:

Νὰ μακραίνεις κοιτάζω στὸ δρόμον (σου)

ἕνας μικρὸς μαθητᾶκος γιὰ τὸ πρῶτον σου μάθημα.

Τὸ ταξίδι τοῦ μικροῦ ταξιδιῶτη εἶναι τὸ πρῶτον τοῦ ξεκίνημα γιὰ τὸ σχολεῖν, τὸ πρῶτον τοῦ μάθημα. Ἡ μητρικὴ καρδιὰ ὅμως ἔχει πὺς εἶται ἀρχίζει καὶ ὁ τρυφερὸς βλαστὸς τῆς τὸ μεγάλο ταξίδι τῆς ζωῆς του. Καὶ τρέμει, τρέμει καὶ γι' αὐτὸ ἀκόμα ποὺ

καὶ «στεναγμὸς»; Ὅθι κατορθώσῃ αὐτὸς νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τῆς γῆς τὸ μαγνάδι;

Ἀς προσπαθήσῃ κι' αὐτὸς νὰ μεταδώσῃ στὰ παιδιὰ του τὸ δικὸν του φῶς; Ἄς κοιτάξῃ στὰ μάτια τῶν παιδῶν του νὰ ἴδῃ τὸ φῶς ποὺ τοὺς ἐδάνεισε.

Ἀνὰ νὰ γίνοντες ὅμως ὅλα αὐτὰ χρειάζεται ἡ πίστις στ' ἅγιον φῶς τῆς μεγάλης Ἀγάπης ποὺ ὁδηγεῖ, ποὺ λευτεροῦναι, ποὺ ἀνασταίνει καὶ καθαρώνει. Τῆς ἀγάπης ποὺ ἀνυψώνει τὸ δάσκαλον μὲ τὴ «δωρικὴν καρδιάν» καὶ τὴ «χρυσὴν θέλησιν», σὲ ἱερουργεῖ μὲ βάθος μὲ ἀπλότητα μὲ χᾶδι.

Τελειώνοντας παραδεχόμεθα ὅτι ἡ Γαβριέλλα Μιστρᾶν ἀνήκει στοὺς μεγάλους καλλιτέχνους καὶ δημιουργοὺς, οἱ ὅποιοι εἶναι φορεῖς τῶν μεγάλων ιδε-

Ποῦ νὰ τῆς ἔξεραι γυνὴ μου πὺς στὴν μπλὲ σου ποδιὰ τελειώνει ἡ χαρὰ τῆς μικρῆς λευτερίας σου. Ἀπὸ τώρα κι' ἐμπρὸς τὸ φθινόπωρον δὲ θ' ἀρχίζῃ μονάχα μὲ κούνιες. Τὸ μικρὸν σου ποδὶλάτο θ' ἀναμένει μετρώνας τὶς ὁδὸς νὰ κινήσῃς τὶς ὁδὸς του. Κι' ὁ μικρὸς ἀδελφοῦλης θ' ἀπομένει μονάχος. Πόσον λίγο κρατήσαν παιδί μου οἱ ὁλᾶσπρες χαρὲς σου ἡ ζωὴ σου τὴ γοήγορα ποῦ γινε «φρολόγιον προγόναμα». Ἀπὸ τώρα μαντεύω τὴ μάχη σου ἀπὸ τώρα σὲ βλέπω κι' ἐμπρὸς

φαίνεται τόσο ἀσημαντόν — γιὰ τὸ πρῶτον — τοῦ δάκρυ στὸν πίνακα. Ἀγωνιᾷ γιὰ τὸν ἀγῶνα του μὲ τὰ ἀτέλειωτα «γιατί», ποὺ θὰ ξεπληρώσῃ καθὼς θὰ βαδίζῃ μὲ τὸν ὁδοιπόρον στὸ δρόμον τῆς γνώσεως. Ἀγωνιᾷ γιὰ τὸν ἀγῶνα του πρὸς τοὺς ἀντίθετους ἀνέμους ποὺ λυσσασμένα θὰ φυσῶν πασχίζοντας καθεὶς νὰ πάρῃ τὴν μικρὴν τῆς βαρκούλα στὴ φορὰ τῆς δικῆς του. Ὅθι τοῦ συμπασταθῇ δέβαια ἡδὺκα στὸ δρόμον του, θὰ τὸ περιβάλῃ διαρκῶς μὲ τὴν ἀγάπην καὶ τὴ στοργὴν τῆς, ἀλλὰ ἔχει ἡ μάνα πὺς τὸ παιδί τῆς μόνο του θὰ τραβήξῃ αὐτὸ τὸ δρόμον ποὺ σὺν ἀνθρώπος εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ διαβῇ.

Τὰ μικρά ποδαράκια — ἀκριβὰ λουλούδια στὰ μάτια τῆς μάνας — ἀνυποπτα βαδίζουν, τὴν πρώτη αὐτὴ μέρα, τὸ δρόμον τῆς γνώσεως. Ἐξῆ χρόνια ἡ ἡμέρα τὸν ἔστρωσε μὲ τὰ πύ-
ων, αἱ ὅποιαι μένουν πάντοτε αἱ αὐταὶ ἀδιάρρηκτοι σὲ ποιοὺς λαοὺς ἀναφαίνονται ἢ ἀπὸ ποιά ὁρμάτα ἐκπαινοῦνται κι' ἀπὸ ποιά γλῶσσα γράφονται.

Ἡ προσευχὴ τοῦ Παιδαγωγοῦ εἶναι μιὰ ἐπιβλήσις τῆς ΣΤΟΧΑΣΤΙΚΗΣ καὶ ἀνθρώπινης αὐτῆς δασκάλας ποὺ ἔχει τὴν συγγένειαν μὲ τὴν Προσευχὴν τοῦ Ταπεινοῦ τοῦ δικοῦ μας λογοτέχνη Ζαχαρία Παπαντωνίου.

Δὲν ἔχω δόξα. Εἶν' ὅσον τὰ ἔργα (ποὺ ἔχω πρᾶξι).

Ἀκούσα τὴ γλυκερὴ βοοχή. Τὴ δόξα (ποὺ ἔχω κατὰ τῆς).

Ἐδῶκα στὰ παιδιὰ χαρὲς, σὲ σὺν (ποὺ ἔχω κατὰ τῆς).

Ζευγάρδες καλοπέρασα ποὺ γύριζαν (τὸ δρόμον).

Π. Κ. ΠΑΛΑΚΟΤΣΗΣ
Βῆς Σπουδαστρία

μὲ «γιατί» ν' ἀγωνίζεσαι ἀτέλειωτα. Πὺς θ' ἀντέξει ἡ καρδούλα σου τρυφερὸν γασμὶ μου στοὺς ἀνέμους ποὺ πνέουν ἀντίθετοι στοὺς ἀνέμους ποὺ ὄλο παλεύουνε νὰ σὲ πάρουν μικρὴν τῆς βαρκούλας ὁ καθεὶς στὴ φορὰ τῆς δικῆς του. Καλὴ τύχη μικρὸν μου ἀγόρι καλὴ ὥρα στὸ δύσκολον πέρασμα οἱ ἀγῶνες σου πάντοτε δίχως μῦθος ποὺ πνίγει ἡ καρδιὰ σου ἀπέραντη ἔκτασι ἀπ' ἀγάπην, ἀγάπην, ἀγάπην.

ΒΑΣΩ ΚΟΤΤΕΑ

(«Νέα Ἑστία» τευχ. 750-1958)

ἄμορφα, τὰ πύδ ὑπέροχα, τὰ πύδ μεγάλα ὄνειρά της, κι' ἔξῃ χρόνια κι' ἐκεῖνος φθονοῦσε ἐπίμονα (πόσον δυνατὴ ἡ προσομοίωσις!) νὰ τῆς πάρῃ τὸ μικρὸν ὁδοιπόρον, διαβάτη δικὸν του.

Ποῦ νὰ τῆς ἔξεραι ἡ μάνα ποὺ λυσσασμένα θὰ φυσῶν πασχίζοντας καθεὶς νὰ πάρῃ τὴν μικρὴν τῆς βαρκούλα στὴ φορὰ τῆς δικῆς του. Ὅθι τοῦ συμπασταθῇ δέβαια ἡδὺκα στὸ δρόμον του, θὰ τὸ περιβάλῃ διαρκῶς μὲ τὴν ἀγάπην καὶ τὴ στοργὴν τῆς, ἀλλὰ ἔχει ἡ μάνα πὺς τὸ παιδί τῆς μόνο του θὰ τραβήξῃ αὐτὸ τὸ δρόμον ποὺ σὺν ἀνθρώπος εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ διαβῇ.

Τὰ μικρά ποδαράκια — ἀκριβὰ λουλούδια στὰ μάτια τῆς μάνας — ἀνυποπτα βαδίζουν, τὴν πρώτη αὐτὴ μέρα, τὸ δρόμον τῆς γνώσεως. Ἐξῆ χρόνια ἡ ἡμέρα τὸν ἔστρωσε μὲ τὰ πύ-
ων, αἱ ὅποιαι μένουν πάντοτε αἱ αὐταὶ ἀδιάρρηκτοι σὲ ποιοὺς λαοὺς ἀναφαίνονται ἢ ἀπὸ ποιά ὁρμάτα ἐκπαινοῦνται κι' ἀπὸ ποιά γλῶσσα γράφονται.

Ἡ προσευχὴ τοῦ Παιδαγωγοῦ εἶναι μιὰ ἐπιβλήσις τῆς ΣΤΟΧΑΣΤΙΚΗΣ καὶ ἀνθρώπινης αὐτῆς δασκάλας ποὺ ἔχει τὴν συγγένειαν μὲ τὴν Προσευχὴν τοῦ Ταπεινοῦ τοῦ δικοῦ μας λογοτέχνη Ζαχαρία Παπαντωνίου.

Δὲν ἔχω δόξα. Εἶν' ὅσον τὰ ἔργα (ποὺ ἔχω πρᾶξι).

Ἀκούσα τὴ γλυκερὴ βοοχή. Τὴ δόξα (ποὺ ἔχω κατὰ τῆς).

Ἐδῶκα στὰ παιδιὰ χαρὲς, σὲ σὺν (ποὺ ἔχω κατὰ τῆς).

Ζευγάρδες καλοπέρασα ποὺ γύριζαν (τὸ δρόμον).

Π. Κ. ΠΑΛΑΚΟΤΣΗΣ
Βῆς Σπουδαστρία

ΜΙΑ ΚΑΙΝΟΤΟΜΟΣ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ

Τὸ Παιδαγωγικὸν Συνέδριον τῶν σπουδαστῶν

Τὴν 10ην τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου καὶ ὥραν 4 μ. μ. ἐγένετο εἰς τὴν αἴθουσαν τελετῶν τῆς Ζ. Π. Α. Παιδαγωγικὸν Συνέδριον εἰς τὸ ὁποῖον ἔλαβον μέρος ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀκαδημίας κ. Σοφοκλῆς Λώλης, οἱ κ.κ. Καθηγηταί, οἱ κ. Δημῳλοὶ τῶν Προτύπων καὶ οἱ δευτεροετείς σπουδασταὶ καὶ σπουδάστριαι.

Τὰ θέματα ἦσαν: 1) Ἐντυπώ-

σεις καὶ κρίσεις ἐκ τῆς παρακολούθησως τῶν σχολείων τῆς υπαίθρου. 2) Πορίσματα. 3) Διατύπώσεις ὑποδείξεων.

Ὁ Σεβαστὸς μας Διευτὴς εἶχε τὴν ὀρθὴν σκέψιν, ὅτι οἱ σπουδασταὶ καὶ σπουδάστριαι πρὸ τῆς ἐναρξέως τοῦ δευτέρου Ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους θὰ ἦτο καλὸν καὶ ὠφέλιμον, νὰ παρακολουθήσωσι τὰ δημοτικά σχολεῖα τῆς περιοχῆς των καὶ νὰ μὴν

ὑπ' ὅλων τῶν σπουδαστῶν καὶ σπουδαστριῶν. Ἐν συνεχείᾳ ὁμίλησαν οἱ ἀντιπρόσωποι κ. Δημῳλοὶ τῶν Προτύπων ὑποστηρίζαντες τὰς ὠφελείας ἐκ τῆς παρακολούθησως.

Κατόπιν αὐτῶν τὸν λόγον ἔλαβον οἱ σεβαστοὶ μας κ. καθηγηταὶ οἱ ὁποῖοι ἔλυσαν καθὲς ἀπορίαν μας. Ἰδιαιτέρως ὑπεγράμμισαν τὰς δυσκολίας τῆς παρακολούθησως καὶ ὑπέδειξαν τρόπους ὑπερπηδήσεως αὐτῶν πρὸς ὠφέλειάν μας.

Τὸ συνέδριον ἐτελείωσε μὲ τὴν ὁμίλιαν τοῦ κ. Διευτῆ.

Τὰ συμπεράσματα εἰς τὰ ὁποῖα κατέληξεν, εἶναι τὰ κάτωθι:

1ον. Οὐδεμία ἀμφιβολία ὑπάρχει, ὅτι αἱ ὠφέλειαι ἐκ τῆς παρακολούθησως αὐτῆς εἶναι πολὺτιμοι.

2ον. Θὰ ἦτο περισσότερον ὠφέλιμον ἂν περισσότεροι ἀκόμη χρόνος διατίθετο διὰ τὸν σκοπὸν αὐτὸν κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ δευτέρου Ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους.

3ον. Οἱ σπουδασταὶ τῆς Ἀκαδημίας μας καὶ εἰς τὸ ἑξῆς θὰ παρακολουθοῦν αὐτὸ τὸ 20ήμερον μαθήματα εἰς τὰ σχολεῖα τῆς περιοχῆς των. Τοῦτο θὰ λαμβάνῃ χώραν ἀπὸ 16 Σεβρίου ἕως 5 Ὀκτωβρίου καὶ θὰ καθίσταται γνωστὸν εἰς Ἐπιθεωρητὰς καὶ Διδ/λους τῶν ἐν λόγῳ σχολείων.

4ον. Ἡ παρακολούθησις τῶν σπουδαστῶν θὰ εἶναι ὑποχρεωτική ἢ δὲ διδασκαλία αὐτῶν προαιρετική.

5ον. Οἱ κττοποὶ τῆς προσπάθειας αὐτῆς θὰ εἶναι πολλοί, ὅταν ἡ παρακολούθησις γίνεταί με ἐθουνηδην, ὑπομονήν, εὐγένειαν, παρατηρητικότητα καὶ ἐνδιαφέρον.

Π. Θ.

Β) τῆς σπουδαστῆς

Ἐχω μίαν ἡθικὴ ἀλήθειαν νὰ θεωρῶ ὅλα τὰ πράγματα αὐτοῦ τοῦ κόσμου ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὴν ζωάδικον ἀνάγκην μου καὶ τὴν κοινωνικὰς μου σχέσεις μὲ μόνον τὴν σκοπιὰ ἐκείνου ποῦ μπορεῖ νὰ συμβάλῃ στὸν ἐσωτερικόν μου ἐξυγιανμόν...

PESTALOZZI

Ἀγνισμός ἐπὶ τῇ ἐναρξεί τοῦ νέου ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους

δύση τὰ ἐμπόδια ποῦ θὰ βρῇ στὸ δρόμῳ του; Θὰ βρῇ νικητὴς ἀπ' τὸν ἀγῶνα του ἢ θὰ νικηθῇ; Ποῦς μπορεῖ νὰ τὸ καθορίσῃ ἀπὸ τώρα αὐτό! Αὐτὴ σὰν μιτῆρα ἔχει νὰ δώσῃ μιὰ συμβουλὴ στὸ παιδί της: Ἡ καρδιά του νὰ εἶναι πάντοτε μιὰ ἔκτασι ἀπεράντη γεμῆτη ἀπ' ἀγάπην. Ποτὲ νὰ μὴ πνεύσῃ σ' αὐτὴ ὁ ἀγῶνας ἀνεμὸς τοῦ μίσους.

Ἀγάπη! Τὸ εὐγενέστερον αἶσθημα ἐστ' αὐτὸ ποῦ συμβουλεύει ἢ μητέρα. Κι' ἡ δὲ καρδιά ἐκ καρδίας τῆς μόννας εἶναι πάντοτε πλημμυρισμένη ἀπ' αὐτὸ τὸ ὑπέροχον αἶσθημα, πρῶτα γιὰ τὸ παιδί της σὰν μητέρα καὶ κατόπιν γιὰ ὅλο τὸν κόσμον, σὰν γυναῖκα. Πῶς λοιπὸν νὰ μὴ δικαιώσωμε τὸν Πλάτωνα ποῦ μ' ἔνα καὶ μόνον δίστιχο ἔβαλε ὁλόκληρον ὕμνον στὴ γυναῖκα: «Χρὸς Γυναῖκα ἢ ἀγάπη σου καὶ ν' ἀγαπίεσαι χρόνος».

ΓΕΩΡΓΙΑ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΑΝ
Βετῆς

προσέχονται ἐνωρὶς εἰς τὰ Πρότυπα τῆς Ἀκαδημίας, ὡς συνέβαινε ἄλλοτε ἀπὸ 25ης Σεβρίου, ἀλλὰ ἀπὸ 5ης Ὀκτωβρίου. Τοῦτο ἐτέθη εἰς ἐφαρμογήν καὶ εἶναι μία καινотόμος προσπάθεια διὰ τὰς Ἀκαδημίας. Ὑπελείπετο λοιπὸν ὕστερα ἀπὸ τὴν ἐναρξίν τῶν μαθημάτων νὰ γίνῃ ἐνα συνέδριον διὰ νὰ διατυπωθῶν αἱ κρίσεις, τὰ συμπεράσματα ἐκ τῆς παρακολούθησως καὶ νὰ ληφθῶν σχετικαὶ ἀποφάσεις.

Εἰς τὸ συνέδριον πρῶτος ὁμίλησεν ὁ κ. Διευθυντὴς, ὅστις ἐνημέρωσε τὸ ἀκροατήριον σχετικῶς μὲ τὸ θέμα. Ἀκολούθως ἐξέφρασαν τὰς ἐντυπώσεις των ἐκ τῆς παρακολούθησως τέσσαρες σπουδασταὶ καὶ δύο σπουδάστριαι. Τρεῖς ἦσαν εἰσηγηταὶ καὶ τρεῖς ἀντεισηγηταὶ. Διευτυπώθησαν γνῶμαι καὶ κρίσεις

Αἱ παρακολούθησεις μας εἰς τὰ σχολεῖα τῆς υπαίθρου

Κατὰ τὸ παρελθὸν ἀκαδημαϊκὸν ἔτος ἐλάβομεν μίαν πλήρη θεωρητικὴν κατάρτισιν τῇ βοηθείᾳ καὶ ἐπιβλέψει τοῦ προσωπικοῦ τῆς Ἀκαδημίας μας. Θὰ ἦτο ὅμως ἡ κατὰ πάντα πλήρης θεωρητικὴ αὐτὴ κατάρτισις, ἐλλειπὴς, ἂν δὲν μετουσιώνετο εἰς τὴν πράξιν. Εἶναι δὲ ἡ περισσότερον δύσκολος πλεονὰς τοῦ ὅλου ἔργον τὸ ὁποῖον ἐπιτελεῖται κατὰ τὴν ἐδῶ διετὴ φοίτησιν μας. Καὶ τοῦτο διότι, ἀπ' ἐνὸς μὲν διασχεραίνεται ἡ πρακτικὴ κατάρτισις ἐνεκα τῶν συνθηκῶν αἱ ὁποῖαι ἐπικρατοῦν εἰς τὰ δημοτικά σχολεῖα τῆς Ζ. Π. Α. κατὰ τὴν αὐτὴν περίοδον (10 Σεπτεμβρίου — 5 Ὀκτωβρίου), ἀπ' ἑτέρου δὲ ἡμεῖς εἰμεθα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον προσωρινοί, κατὰ τὰ πρῶτα τουλάχιστον διδασκαλικά μας χρόνια, νὰ ὑποστησώμεν εἰς δημοτικά σχολεῖα τῶν χωρίων τῆς ἐλληνικῆς υπαίθρου, εἰς τὰ ὁποῖα αἱ συνθηकाὶ λειτουργίας των εἶναι κατὰ πλὴν διαφορετικαὶ ἀπὸ τὰς τῶν προτύπων.

Ἐν τούτων, λοιπὸν, ἦτο ἐπιβεβλημένον καὶ ἀναγκαῖον νὰ εὐρεθῇ ὁ δὸς, ἡ ὁποία αἰσῶς θὰ ὠδήγῃ εἰς πρακτικὴν κατάρτισιν ἀνάλογον μὲ τὴν θεωρητικὴν τοιαύτην. Θὰ ἔπαρπε νὰ παύσωμεν πλέον νὰ μενεκτοῦν ὡς πρὸς αὐτὸ οἱ ἐξερχόμενοι τῆς Ἀκαδημίας διδασκαλοὶ καὶ νὰ ἀπαλλαγῶν ἀπὸ τὸν ἐπιβεβλημένον φόβον, τοῦ πῶς θὰ δυνηθῶν, ἅμα τῇ ἀναλήψει τῶν καθηκόντων των, νὰ διεκπεραιώσω τὴν ἀπαιτούμενην ἀλληλογραφίαν καὶ ἐν γένει τὰ πάσης φύσεως προβλήματα τοῦ σχολείου.

Ἦτος ἡ διέξοδος εἶναι ἀπλή, ἐν τούτοις, ὅμως, δὲν εὐρέθη τὸ ἀριθμὸν τούτοις, ὅπως, δὲν εὐρέθη τὸ ἀριθμὸν τούτοις, ποῦ θὰ ὑπεδείκνυν αὐτὴν, πρόσσποντον ποῦ θὰ ἀκαδημαϊκοῦ μέχρι τοῦ παρελθόντος ἀκαδημαϊκοῦ μέχρη τοῦ Σεπτεμβρίου μας κ. Διευτῆ, ὅποτε ὁ σεβαστὸς μας κ. Διευτὴς συνέλαβε τὴν λαμπρὰν προθυμὴν καὶ ἔξοχον ἰδέαν, τῆς παρακολούθησως τούτων ἀπὸ τῶν σπουδαστῶν, κατὰ τὴν σχολικὴν περίοδον αὐτῶν, κατὰ τὴν σχολικὴν περίοδον ἀπὸ 10ης Σεπτεμβρίου ἕως 5ης Ὀκτωβρίου, τῶν κατὰ τούτους δημοτικῶν σχολείων τῆς καταγωγῆς μας.

Εἰς γενόμενῃ κατὰ τὰ τέλη τοῦ σχολικοῦ ἔτους 1959 — 1960 συνέγενετο μὲν ὁ σεβαστὸς μας κ. Διευτὴς ἐξήγγισεν εἰς ἡμᾶς ὅτι εἰμεθα ὑποχρεωμένοι κατὰ τὴν ἀποφάσεως τῆς παρακολούθησως τῶν ἐσχολῶν εἰς τὰ δημοτικά σχολεῖα τῶν χωρίων μας κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 10ης Σεπτεμβρίου ἕως 5ης Ὀκτωβρίου, εἰς ἡμᾶς ἐν δελτίον διὰ τοῦ ὁποῖου οἱ Διευθυνταὶ τῶν δημοτικῶν

σχολείων παρακαλοῦντο νὰ δεχθῶν ἡμᾶς εἰς τὰ σχολεῖα των καὶ νὰ συμπληρώσωμεν τὰς διαφόρους ἐρωτήσεις τὰς ὁποίας περιεῖχε τοῦτο, κατὰ τὸν ἀπολύτως ἐξέμνητον καὶ νὰ ἀποσταλῇ ταχυδρομικῶς εἰς τὴν Ἀκαδημίαν, καὶ μία ἐκθεσις τὴν ὁποῖαν θὰ συνεπλήρωμεν ἑκαστος σπουδαστῆς.

Αἱ ἐρωτήσεις τοῦ δελτίου εἶναι αἱ ἑξῆς:

1) Ὁ ἄνω σπουδαστὴς ἐνεφανίσθη εἰς ἡμᾶς σήμερον, τὴν... τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου 1960 καὶ ἤρριξεν παρακολούθησιν τὴν σχολικὴν ἐργασίαν μας.

2) Ἐβοήθησε ἡμᾶς κατὰ τὴν ἐργασίαν τῶν μαθητῶν καὶ τὴν τῆς σχολικῆς ἐργασίας ἐκτελέσας τὰς κάτωθι ὑπηρεσίας:

3) Παρακολούθησεν τὰς ἐξῆς διδασκαλίας ἡμῶν (Νὰ σημειωθῶν αἱ ὁμοίαι διδασκαλίας ἐκαστοῦ μαθήματος, κατὰ τάξεις, ἀπὸ παρακολούθησιν).

4) Ἐλάβεν μέρος εἰς τὴν ὁργάνωσιν τῆς κοινωνικῆς ζωῆς τοῦ σχολείου (παιγνίδια, ἐορταί, ἐκδρομαὶ κλπ.). Γράψατε τὰς παρατηρήσεις σας ἐπὶ τῆς γενικῆς καὶ ἐιδικῆς συμπεριφορᾶς τοῦ πρὸς τοὺς μαθητὰς.

5) Συνεξήτησεν μετ' ἡμῶν θέματα παιδαγωγικά, κοινωνικά, ἠθικά, πολιτικά κ.λ.π. (ἀναφέρατε τὰς παρατηρήσεις σας ἐπὶ τῶν κυρίων διαφορῶν του καὶ τὴν ὁξυτήτα τῆς κρίσεως καὶ τὸν τρόπον συζητήσεως).

6) Ἐδίδαξεν εἰς τὰς ἀκολουθούσας τάξεις καὶ τὰς ἐξῆς μαθήματα ἢ ἀπησχόλησεν τοὺς μαθητὰς κατὰ τὴν σχολικὴν ζωὴν των.

7) Γενικάι κρίσεις ἐπὶ τῆς ὅλης συμπεριφορᾶς καὶ διαγωγῆς τοῦ σπουδαστοῦ κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα ἀπὸ 10 Σεπτεμβρίου ἕως 5 Ὀκτωβρίου 1960.

Αἱ ἐρωτήσεις τῆς ἐκθεσεως ποῦ θὰ συνεπλήρωμεν ἑκαστος σπουδαστῆς εἶναι οἱ ἑξῆς:

1) Παρακολούθησεν εἰς τὸ δημοτικὸν σχολεῖον τοῦ χωρίου μου τὴν... τοῦ μηνὸς Σεπτεμβρίου 1960.

2) Ἐβοήθησα τὸν διδασκάλον εἰς τὰς ἐργασίας καὶ τὴν ὁργάνωσιν τοῦ σχολείου ἐκτελέσας τὰς ἐξῆς ἐργασίας:

3) Παρακολούθησα τὰς κάτωθι διδασκαλίας (Νὰ γράψῃ ἡμεῖς, ὅσα μαθήματα καὶ δακτυλὶ ἐτάξῃ).

4) Ἐλάβον μέρος εἰς τὰς κάτωθι ἐκδηλώσεις τοῦ σχολείου (συγγενετικαὶ γονεῖν, ἐκκλησιαστικὰς μαθητῶν, ἐθνικαὶ ἐορταὶ κλπ.).

5) Ἐδίδαξα προαιρετικῶς τὰ κάτωθι μαθήματα ἢ ἀπησχόλησα τοὺς μαθητὰς (ἡμερομηνία, ὥρα, διδασκτικὴ ἐνότης, παιγνίδι, ἐποικτεία σιωπηρῶν

ἐργασιῶν, περίπατοι, σχολ. κήπος, σχολ. ἐορταὶ κλπ.).

6) Συνήντησα τὰς ἐξῆς δυσκολίας (κατὰ τὴν ἐργασίαν τῶν μαθητῶν, τὴν ὁργάνωσιν τοῦ σχολείου καὶ τὴν διδασκαλίαν ἢ ἀπασχολήσιν τῶν μαθητῶν).

7) Ἐχω τὰς ἐξῆς ἀπορίας ἐπὶ τῆς ὅλης σχολικῆς πράξεως (ἐργασιῶν, διδασκαλίας, κοινωνικῆς ζωῆς κλπ.).

8) Σύντομον ἱστορικὸν τοῦ σχολείου, ἱστορίας, κτιριακῆ κατάστατος, πόροι, θέσεις κλπ.).

9) Εἰκόνας τῆς σχολικῆς τάξεως: Περιγραφή τῆς οἰκονομικῆς, κοινωνικῆς, σωματικῆς καὶ πνευματικῆς καταστάσεως τῶν μαθητῶν (ἀξιολογήσεις ἀρετῶν, διαπιστωθέντα προβλήματα).

10) Γενικάι σκέψεις μου καὶ κρίσεις μου ἐπὶ τοῦ διδασκαλικοῦ ἐπαγγέλματος.

Τὰς αὐτὰς λοιπὸν τὰς συνθήκας ἔγινεν ἡ παρακολούθησις εἰς τὰ κατὰ τόπους δημοτικά σχολεῖα. Ἐκ τῆς παρακολούθησως αὐτῆς ἀπεκομίσαμεν πολλὰ ὠφέλη, τὰ ὁποῖα θὰ μᾶς βοηθήσωμεν καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ διδασκαλικοῦ μας βίου. Ἐπὶ πλέον δὲ ἐγεννήθησαν εἰς ἡμᾶς προβλήματα, τὰ ὁποῖα θὰ δυνηθῶμεν νὰ λύσωμεν τῇ βοηθείᾳ τοῦ προσωπικοῦ τῆς Ἀκαδημίας μας. Κι' ἔτσι ἡ ὅλη θεωρητικὴ κατάρτισις δὲ τὸ ἐπρεπὲν ἀκαδημαϊκὸν ἔτος, θὰ γίνῃ βάσει δεδομένων καὶ παρατηρήσεων, ὥστε ν' ἀποβῇ κατὰ τὸ δυνατόν τελεῖα.

Μὲ τὴν ἐπαρμόδιον μας εἰς τὴν Ἀκαδημίαν καὶ τὴν ἐναρξίν τοῦ νέου ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους ἐγένετο συγγενετικὸς τῆς ὁποίας μετέσχον ὁ σεβαστὸς μας κ. Διευτὴς, οἱ κ.κ. Καθηγηταὶ μας, οἱ διδασκαλοὶ τῶν προτύπων δημοτικῶν σχολείων καὶ οἱ Βετέεις καὶ Αεταῖς σπουδασταὶ τῆς Ἀκαδημίας μας. Κατὰ τὴν γενικήν αὐτὴν συγγενετικὴν τὴν 10ην Νοεμβρίου συνέζητήθησαν καὶ αἱ ἐντυπώσεις τῶν σπουδαστῶν ἀπὸ τὴν παρακολούθησιν εἰς τὰ σχολεῖα, ἐὰν πρὶν ἢ ὅχι νὰ συνεχισθῇ καὶ διὰ τοὺς ἐπέρχοντες σπουδαστὰς ἡ παρακολούθησις αὐτὴ εἰς τὰ κατὰ τόπους δημοτικά σχολεῖα. Ὁμιλήσαν σπουδασταὶ ἐκείνους τὰ ὠφέλιμα σημεῖα τῆς παρακολούθησως ὡς ἐπίσης καὶ τὰ ἐπιβλαβή καὶ τρωτὰ τοῦ αὐτοῦ. Τὸν λόγον κατόπιν ἔλαβον οἱ διδασκαλοὶ τῶν προτύπων, οἱ ὁποῖοι ἔχοντες ὡς ὠφέλιμον τὴν παρακολούθησιν, τέλος, τὸν λόγον ἔλαβον οἱ κ.κ. Καθηγηταὶ μας, οἱ ὁποῖοι βάσει τῶν ὁσων ἤκουσαν καὶ τῶν ὁσων εἶχον διαβάσει εἰς τὰ δελτία καὶ τὰς ἐκθέσεις (Συνέχεια εἰς τὴν 7ην σελίδα)

ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΟΣ ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Ως δευτεροετής Σπουδασταί της Ζωσιμαίας Παιδαγωγικής Ακαδημίας διδασκόμεθα τὸ μάθημα τοῦ επαγγελματικού προσανατολισμοῦ, τὸ ὁποῖον σκοπὸν ἔχει νὰ μᾶς δώσῃ ὁρισμένα στοιχεῖα διὰ νὰ διευθετηθῶμεν, ὅταν ἐπιτελέσωμεν τὸ ἔργον μας εἰς τὰ ἀπομεμαρτυμένα χωρία, νὰ διευκολύνωμεν τοὺς μικροὺς μαθητὰς μας εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ επαγγέλματός των.

Πραγματικὰ ἡ ἐκλογὴ τοῦ επαγγέλματος εἰς τὴν σύγχρονον ἐποχὴν εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ δυσκολώτερα προβλήματα ποὺ ἔχει νὰ ἀντιμετωπίσῃ ἕνας νέος τελειώνοντας τὴν στοιχειώδη μόρφωσίν του. Γι' αὐτὸ βλέπομεν τοὺς γονεῖς, οἱ ὅποιοι κινούμενοι ἀπὸ ἐλαττήρια ἀφροσύνης ἀγάπης πρὸς τὰ παιδιά τους, νὰ ἀσχολοῦνται καὶ νὰ διερευνοῦν τὰς διαφόρους περιπτώσεις, αἱ ὁποῖαι ἀφοροῦν τὴν κοινωνικὴν ἀποκατάστασιν αὐτῶν.

Ὁ επαγγελματικὸς προσανατολισμὸς τῶν νέων, ὅπως διενεργεῖται σήμερα, ἔχει ἀφεθῇ εἰς τὴν τύχην του καὶ ὑπομίζεται αὐθαίρετα ἀπὸ διάφορα δεδομένα ἐγωιστικά καὶ τελείως ἀντιπαιδαγωγικά. Ἄλλοτε οἱ προχειρολόγοι καὶ ἀνεύθυντοι συστάσεις τοῦ φιλικῆς ἢ συγγενικοῦ περιβάλλοντος τῆς οἰκογενείας, ἄλλοτε αἱ φιλοδοξίαι τῶν γονέων, ἄλλοτε αἱ εὐμενεῖς ἢ δυσμενεῖς οἰκονομικαὶ συνθήκαι σπρώχνουν τὰ παιδιά εἰς επαγγελματικὰς κατευθύνσεις πολλαπλὰς ἀντιθέτους πρὸς τὰς φυσικὰς κλίσεις καὶ τὰς ψυχικὰς προαθέσεις αὐτῶν. Πολλὰς φορὰς τὰ οἰκογενειακά συμφέροντα καὶ φαντασιοληξίαι τῶν μεγάλων, καθορίζουν τὴν επαγγελματικὴν ἐκλογὴν τοῦ παιδιοῦ καὶ ὅτε τὸ ἀφίρουν νὰ ἀκολουθήσῃ τὸν δρόμον δὲ τὸν ὁποῖον τὸν προώρῃσεν ἡ σοφία τῆς φύσεως. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι εἰς μερικὰς περιπτώσεις αἱ φυσικαὶ κλίσεις τοῦ νέου εἶναι λανθάνουσαι ὅποτε ἡ ἐξακριβωσις αὐτῶν δυσχεραίνει τὴν ἐκλογὴν τοῦ επαγγέλματος.

Ἐπειὶ ποὺ εἶναι γεγονός ἀναμφισβήτητον εἶναι ὅτι δὲν γίνεται ἀνορθωτικὰ ἐκτίμησις τῶν φυσικῶν κλίσεων τοῦ νέου καὶ ἔτσι ἔχομεν τὸ ἀποτέλεσμα τοῦλάχιστον δι' ἓνα μεγάλο ποσοστὸν ὅτι δὲν εὐρίσκονται οἱ κατάλληλοι ἄνθρωποι εἰς τὰς καταλλήλους θέσεις. Τοιοῦτοτρόπως σιγὰ - σιγὰ ἡ φλόγα τοῦ ἐνθους αἰσμοῦ μέσα στὰ στήθη τοῦ τεχνίτου, τοῦ επαγγελματοῦ ἢ τοῦ ἐπιστήμιου καὶ ἡ επαγγελματικὴ ἀπασχόλησις αὐτοῦ ἀντὶ νὰ εἶναι εὐχάριστος καὶ ἀποδοτικὴ γίνεται ἀνιαρὰ καὶ καταντὰ ἄχαρις ἐπιβάρυνσις.

Βλέπομεν καθημερινῶς ἀνθρώπους

ποὺ δὲν ἀγαποῦν τὴ δουλειὰ τους καὶ τὸ χειρότερον ὅλων εἶναι ὅτι προσπαθοῦν νὰ ἐπιβάλλουν τὴν ἀντίληψιν ταύτην καὶ εἰς τὰ παιδιά των.

Πολλοὶ εἶναι οἱ παράγοντες ποὺ συμβάλλουν εἰς τὴν ἀνεύρεσιν τῶν ψυχικῶν προαθεσῶν τῶν παιδιῶν, διὰ νὰ τοποθετήσῃ αὐτὰ ἀναλόγως εἰς τὰς καταλλήλους θέσεις. Τοιοῦτοι παράγοντες πρέπει νὰ εἶναι μία εἰδικὴ ἐπιτροπὴ ἀναρτιζομένη ἀπὸ παιδαγωγοὺς καὶ ψυχολόγους, διὰ νὰ ἀναλύσῃ, τῇ βοηθείᾳ συχνῶν «TESTS», τὴν ψυχικὴν κατάστασιν τοῦ παιδὸς καὶ νὰ εὑρὼν τὰς φυσικὰς τοῦ κλίσεις. Τὴν ἐπιτροπὴν ταύτην πρέπει γὰρ βοηθήσῃ πολλὰ τὸ σχολεῖον. Τὸ σχολεῖον πρέπει νὰ ἀναλάβῃ τὸν πρωτεύοντα ὄλον εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν δηλ. πρέπει νὰ παρακολουθήσῃ τὰς κλίσεις καὶ τὸ χαρακτῆρα τοῦ παιδιοῦ, νὰ δια-

γνώσῃ τὶς φυσικὰς τοῦ προαθέσεις, νὰ συγκετρώσῃ τὰ κληρονομικὰ δεδομένα αὐτοῦ καὶ νὰ ἐξαγάγῃ εἰς εἰδικὸν φύλλον ποιότητος τὰ συμπεράσματά του.

Τὸ σχολεῖον ὅμως δὲν θὰ μπορῇ μόνον τοῦ νὰ ἀποκλινῇ τὴν βαρεῖαν αὐτὴν ἀποστολὴν ἂν δὲν ὑποβοηθήσῃ τὸ ἔργον του καὶ ἡ οἰκογένεια. Πολλὰς ὅμως ὁ νέος ὅταν ἔλθῃ εἰς τὴν ὥριμον ἡλικίαν δύναται μόνος του νὰ ἀνεύρῃ τὰς φυσικὰς τοῦ κλίσεις καὶ νὰ ἐκλέξῃ τὸ ἐπάγγελμα του. Διὰ τοῦτο οἱ ἀνωτέρω παράγοντες δὲν πρέπει νὰ εἶναι ἀπολυταρχικοὶ ὁρμητοὶ τῆς ὅλης νεανικῆς δραστηριότητος διότι ἡ κρίσις αὐτῶν εἶναι ὑποκειμενικὴ καὶ πολλαπλὰς ἀντιστοιχισμοί.

ΜΑΚΗΣ ΧΡΗΣΤΟΣ

Βετῆς Σπουδαστής.

ΧΘΕΣ - ΣΗΜΕΡΑ - ΑΥΡΙΟ

Χθὲς ἐτελείωσαμε τὸ Γυμνάσιον. Τὸ μόνον ποὺ μᾶς ἀπασχόλει ἦτο τὸ μέλλον ὁ μόνος σκοπὸς μας ἡ πραγματοποίηση τῶν ὁνείρων μας.

Ἔχομεν ἀντικρῶσαι τὴν πραγματικότητα τῆς ζωῆς καὶ εἰχομεν ἰδῆ τὸν ἀπέραντον ἀγρόν, εἰς τὸ ὁποῖον ἐπρόκειτο νὰ στεφίνομεν μὲ τὰς ἀγωνίας μας, νὰ ποτίσωμεν μὲ τὰ δάκρυά μας καὶ νὰ συγκομίσωμεν τὴν θλίψιν περισσότερον, παρὰ τὴν χαρὰν. Πρὸ ὅμως αὐτῆς τῆς σκληρᾶς πραγματικότητος δὲν ἀπεγοητεύθημεν, δὲν ὑπεχωρήσαμεν δὲν ἐμεινήμεν ἀδρανεῖς. Μὲ τὴν ἀταρταίτητον προετοιμασίαν, τὴν φανταστικὴν πίστιν καὶ τὸν ἐνδοξασμὸν μας, ἐρρίφθημεν εἰς τὸν ἀγῶνα τῶν ἐξετάσεων καὶ ἐνίκησαμεν. Ἡ νίκη ἀπεσφράγισεν τὸν μόχθον, τὴν ἀκαμπτὴν θέλησιν καὶ τὴν ἀποφασιστικὴν ἐπιμονὴν μας. Εἰσῆλθομεν εἰς τὴν Ζωσιμαίαν Παιδαγωγικὴν Ακαδημίαν.

Στεφανομένοι ἐγκαταλείψαμεν τὸ χθὲς καὶ εἰσῆλθομεν εἰς τὸ σήμερον.

Αὕτη εἶναι ἡ πρώτη μας νίκη. Δὲν θὰ ἀρκεσθῶμεν ὅμως μόνον εἰς αὐτήν. Θὰ κερδίσωμεν καὶ ἄλλας νίκας, θὰ σημειώσωμεν καὶ ἄλλας ἐπιτυχίας καὶ θὰ καταγάγωμεν καὶ ἄλλους θριαμβοὺς, μὲ σκοπὸν τὴν συμπλήρωσιν τῆς μεγάλης πνευματικῆς νίκης τῶν προγόνων μας, τὴν ὁποίαν ὁνοῦν οἱ αἰῶνες.

Ἀπὸ σήμερον ἀνήκομεν εἰς τὴν τάξιν τῶν ὁδοσκόπων, τῶν ἀποστόλων τῆς Ἑλληνικῆς ιδέας, τῶν ἐμψυχωτῶν τῆς πίστος καὶ τῶν φορέων τῶν Ἑλληνικῶν ἰδανικῶν. Ἀδριοι θ' ἀρχίσωμεν τὸ παιδαγωγικὸν ἔργον. Θὰ εἰ-

έλθωμεν εἰς τὸ στάδιον τοῦ σκληροῦ ἀγῶνος τῆς ζωῆς μας. Θὰ θεμελιώσωμεν ὅμως τὴν δρᾶσιν καὶ τὴν σκέψιν μας εἰς τὴν ὁρμήν ἐκτίμησιν αὐτοῦ τοῦ ἀγῶνος καὶ εἰς τὴν θαρραλέαν ἀπόφασιν νὰ παλαίσωμεν καὶ νὰ νικήσωμεν. Καὶ ἀναμφιβόλως θὰ νικήσωμεν. Θὰ νικήσωμεν διότι ἐμφοροῦμεθα ἀπὸ τὴν ἱεροπρεπῆ συναίσθησιν ὅτι εἴμεθα συνεχιστὰς τῆς λαμπρᾶς παραδόσεως. Τῆς παραδόσεως, ἡ ὁποία ἀρχίζει ἀπὸ τὰς ἀνησυχίας ἐρευνᾶς τῶν Ἰωνῶν καὶ τοῦ Σωκράτη καὶ συνεχίζεται εἰς τοὺς Τοῖς Ἱεροφάντας, τὸν PESTALOZZI, τοὺς Διδάλους τοῦ Γένους καὶ φθάνει εἰς τὰς ἡμέρας μας μὲ τὰς συγχρόνους Ἑλληνικὰς ἐπιδόσεις. Θὰ νικήσωμεν, διότι ἀπὸ σήμερον καὶ συνεχῶς διαρκῶς θὰ προσπαθῶμεν νὰ ἐπιτύχωμε τὴν καλὴν πνευματικὴν κατάρτισιν καὶ τὴν ἀριστην ἠθικὴν συγκρότησιν.

Μὲ αὐτὴν τὴν πνευματικὴν φεγγόβωλιν καὶ τὴν ἠθικὴν ἀνωτερότητα θὰ φωτίσωμεν τὴν νεανικὴν ψυχὴν καὶ θὰ τὴν ὁδηγῶμεν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς Ἑλληνιστοῦς δημοκρατίας.

Βαδίζοντες χωρὶς παρεκλίσεις τὴν ἐθνικὴν ὁδόν, ἔχοντες συνειδητοποιημένον τὸν σκοπὸν μας καὶ προσηλωμένον τὴν σκέψιν πρὸς τὰ ἰδανικά τῆς φυλῆς μας, προθύμως θὰ προσφέρωμεν ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερα εἰς τὴν κοινωνίαν, χωρὶς ἰδιοτελείαν καὶ συμφεροντολογικὸν ὁλοκαύτωμα.

Ἀφροσιμένοι ἐργάται τοῦ πνεύματος, θὰ ἀποδώμεν δημοσιοὺς ἐνδὺ κόσμον καλοῦ, ὠραίου καὶ ἠθικοῦ.

ΜΤΑΩΝΑΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Αετῆς σπουδαστής.

ΠΩΣ ΣΚΕΠΤΟΜΑΙΝΑ ΟΡΓΑΝΩΣΩ ΤΟ ΣΥΓΧΡΟΝΟΝ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΑΥΤΕΝΕΡΓΕΙΑΣ ΚΑΙ ΖΩΗΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ

(ΕΣΩΣΧΟΛΙΚΟΝ ΚΑΙ ΕΞΩΣΧΟΛΙΚΟΝ ΕΡΓΟΝ)

Α' Η ΕΣΩΣΧΟΛΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

Ι. Η ΔΙΔΑΚΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ
ΤΡΙΑ ΔΙΔΑΚΤ. ΛΕΙΩΜΑΤΑ

Α) ΠΑΤΡΙΔΙΟΝ

Β) ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΤΙΚΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

ΑΥΤΕΝΕΡΓΕΙΑ

— Πῶς ἦταν

— Πῶς εἶναι

— Πῶς μπορεῖ νὰ εἶναι σὺ μέλ-
λον — Περιβάλλον (μέσα δι' ἀνάγ-
κας)

— ἡ πατρίδα μας

— ἡ πατρίδα τῶν ἄλλων παιδιῶν — Ἐνόητες ζωῆς

— Ἐλεύθεροι διάλογοι

— Ἐρευνα ἐπὶ ἐποπτικῶν μέσων

— Ὁμαδικαὶ ἐργασίαι

— Ἀτομικαὶ ἐργασίαι

ΤΑ ΑΞΙΩΜΑΤΑ : ΠΑΤΡΙΔΙΟΝ ΚΑΙ ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΤΙΚΗΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑΣ

1) Τάξεις : Α' καὶ Β' : ΕΝΙΑΙΑ — Παρατήρησις — σύνδεσις εἰς τόπον καὶ χρόνον — ἔκφρασις ΣΥΓΚΕΝΤΡ. ΔΙΔΑΛΙΑ : — Ὀλικὴ μέθοδος Ἀγ. ἀναγνώσεως

— Ἀριθμητικὰ παιγνίδια μὲ εἰδικὸν ὄλκον

— Τυπογραφεῖον

— Χειροτεχνικαὶ ἐργασίαι

— Ἄλλα μαθήματα

— Παιγνίδια — ἀσκήσεις — μῦθος

— Ζωντανὴ γωνία (φυτὰ, ζῶα, ἐρπετὰ κλπ.)

— Συλλογαὶ (φύλλον, φυτῶν, κλάδων, εἰκόνων κλπ.)

Α) ΤΑ ΚΤΡΙΑΡΧΑ ΜΑ- 1η ἐβδομάς : Ὁροσεντικὰ

ΘΗΜΑΤΑ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ : 2α » Ἱστορία

3η » Γεωγραφία

4η » Φυσιογνωστικὰ

1/2 ἐβδομάδος Ἑσπερινὰς — Συνθέσεις

Β) 3-5 ΕΝΟΤΗΤΕΣ ΚΑΤ' — Οἰκονομικὰ πηγὰ
ΕΤΟΣ ΕΠΙ ΘΕΜΑΤΩΝ — Πολιτιστικὰ ἔργα
ΤΟΥ ΤΟΠΟΥ : — Μνημεῖα
— Ἑορταί

Γ) ΔΤΟ ΕΝΟΤΗΤΕΣ Γ. — Εἰς τὸ σχολεῖον — εἰς τὸ σπίτι — εἰς τὸ χωριὸν

ΓΙΕΙΝΗΣ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩ. — 1 κατὰ τὸ Φθινόπωρον) Διαφορετικὰ

— » τὴν Ἀνοιξίαν) συνθῆκαι

3) Διμηνιαῖον χειρόγραφον πε. — Περιεχόμενον τοῦ : Ἐκδόσεις παιδιῶν — ἰχνογραφήματα — σταυροῦλα — ποιήματα κλπ.

οιοδικὸν τῶν μαθητῶν : — 4-5 ἀντίτυπα δι' ἀνταλλαγὴν μὲ ἄλλα σχολεῖα : ἀνταποκρίνεται τάξεις

4) Ἡ ἐφημερίδα τοῦ τοίχου (ἐ. — 1 τ.μ. λευκὸ χαρτὸν μὲ στήλας : κύριον ἄρθρον — Διήγημα — Σημειώματα — ποιήματα — ἰχνογραφήματα κλπ.

βδομαδιαία) : — Εἰδικὴ Ἐπιτροπὴ μαθητῶν ἐλέγχει καὶ ἀναρτᾷ εἰς κάθε στήλην τὰ καλύτερα κείμενα

5) Τετράδια τῶν ἐνοτήτων : — Τετράδιον παρατηρήσεων — τετράδιον ἐπεξεργασίας τῆς ἐνόητος — τετράδιον ἐφαρμογῆς

6) Τετράδιον λαογραφικοῦ ὄλ. — Οἱ μαθηταὶ συγκεντρώνουν : λαϊκὰ διότυχα, παραμύθια, παροιμίες, τραγούδια, ἴθνη ἔθνη (μα κ.λ.π.)

ΤΟ ΑΞΙΩΜΑ ΤΗΣ ΑΥΤΕΝΕΡΓΕΙΑΣ :

1) ΚΟΙΝΗ ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΑΞΙΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ : — Ἐλεύθερος διάλογος — ἐποπτικὴ διήγησις — ἔρευνα ἐπὶ ἐποπτικῶν μέσων

2) ΟΜΑΔΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ :

α) Κατὰ τὴν ἔρευναν τοῦ νέου :

— Ὁρίζεται τὸ θέμα — κατανέμεται εἰς μερικώτερα θέματα

— Διανομὴ αὐτῶν εἰς ομάδας 3-4 μαθητῶν

— Ἀνακοίνωσις ὑπὸ τῶν ομάδων τῆς ἐρευνητικῆς ἐργασίας των

— Ἐξαγωγή πορισμάτων — καταγραφή εἰς τὸν πίνακα καὶ εἰς τὰ δελτία

β) Κατὰ τὴν ἀσκήσιν ἢ ἐφαρμογὴν τοῦ νέου :

— Ἀόσις προβλημάτων ὑπὸ ομάδων

— Ὁμιλίαι — διαλέξεις μαθητῶν

— Κατασκευὴ χειροτεχνημάτων

3) ΑΤΟΜΙΚΕΥΜΕΝΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ :

- Δελτία ατομικών εργασιών δι' όλα τα μαθήματα
— Ταξινομημένα κατά κεφάλαια βίης και κατά δυσκολίας ως απευθυνόμενα εις τρεις κατηγορίας μαθητών: αδυνάτους — μέσης ικανότητος — εφφρεϊς.
— Επί χαρτονίων (10,5X13,5 εκ. μ.) γράφονται απλά, μετρίως δυσχερείς και δύσκολοι έρωτήσεις, συνοδευόμεναι με σκίτσα αναφερόμενα εις τὸ αὐτὸ κεφάλαιον βίης.
— Μετὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς νέας γνώσεως εις τὴν τάξιν ἐπιβιβάζονται εις ἕκαστον μαθητὴν δελτία ατομικῶν εργασιῶν ἀναλόγως τῆς κατηγορίας, εις τὴν ὁποίαν ἀνήκει κατὰ τὴν κρίσιν τοῦ διδασκάλου.
— Ἐργασία ατομική, ἀπευθυνὸς, αὐτενεργὸς — ἐλέγχεται ἀπὸ τὸν διδάσκαλον.

II. Η ΣΧΟΛΙΚΗ ΖΩΗ

Α) Η ΤΑΣΙΣ ΩΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΟΜΑΣ :

- 1) Ὁ μ ἄ δ ε ς ὑ π η ρ ε σ ι ὶ ω ν : (Καθαριότης, σχολ. κήπον, ἐκδρομῶν, ἀλληλοβοήθεια, ἐορτῶν, βιβλιοθήκης κ.λ.π.)
2) Ἀ σ κ ῆ σ ε ι ς τ ὶ ω ν ἁ ὁ υ ν ἄ τ ω ν — μ ἑ σ ω ν — ε ὑ φ υ ὶ ω ν : με δελτία ατομικῆς ἐργασίας — με βοήθεια τοῦ διδασκάλου ἢ μεγαλύτερων μαθητῶν τοῦ σχολείου
3) Ἐ ρ ε υ ν ἄ τ ὶ ω ν κ ο ι ν ω ν ι κ ὶ ω ν σ χ ῆ σ ε ω ν τ ὶ ω ν μ α θ ῆ τ ὶ ω ν : (TEST) κοινωνιομετρίας

Β) ΤΟ ΩΡΑΙΟΝ ΔΙΔΑΚΤΗΡΙΑΚΟΝ ΠΕΡΙΒΑΛΛΟΝ :

(καθαριότης — γλάστραι — συνθήματα — εἰκόνες κλπ.)

Γ) ΓΥΜΝΑΣΤΗΡΙΟΝ - ΧΩΡΟΙ ΠΑΙΓΝΙΑΙΩΝ - ΣΠΟΡ :

Δ) Ο ΣΧΟΛΙΚΟΣ ΚΗΠΟΣ — ΤΟ ΖΩΟΤΡΟΦΕΙΟΝ :

Ε) ΣΧΟΛΙΚΑΙ ΕΟΡΤΑΙ :

Θρησκευτικαί — ἔθνικαί — λαϊκαί — ἐποχιακαί — ὀνομαστικαί τῶν μαθητῶν

ΣΤ) ΑΙ ΕΚΔΡΟΜΑΙ ΚΑΙ ΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ :

— ἡ ψ υ χ α γ ω γ ῖ α : Τὸ ἀπόγευμα παιδικῆς χαρᾶς

Ζ) ΤΟ ΣΧΟΛΙΚΟΝ ΜΟΤΣΕΙΟΝ :

Δωδαικτικαί — ψυχαγωγικαί — ἡμερησίοι — πολυήμεροι
Φυτολογία — Ζωολογία — Χημεία — ἱστορικῶν μνημείων — ἔργων λαϊκῆς τέχνης — χειροτεχνικῶν ἔργων τῶν μαθητῶν.

Η) Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ :

Ἐλεύθερα ἀναγνώσματα — Περιοδικὰ — Παιδικὰ ἐγκυκλοπαίδεια

Θ) ΜΑΘΗΤΙΚΑ ΣΤΕΣΙΤΙΑ — ΠΑΙΔΙΚΑΙ ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΕΙΣ :

ΣΧΟΛΙΚΟΝ ΡΑΔΙΟΦΩΝΟΝ — ΣΧΟΛΙΚΟΣ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ :

III. ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΑΙ ΕΡΓΑΣΙΑΙ :

- α) Ἀτομικοὶ φάκελλοι ὅλων τῶν μαθητῶν
β) Ψυχογράφημα ὁρισμένων μαθητῶν
γ) Δελτίον ἀτομικότητος ὅλων τῶν μαθητῶν διὰ τοὺς γονεῖς
δ) Μετρήσεις νοημοσύνης
ε) Καθορισμὸς ψυχολ. τύπου ἢ χαρακτηρισμοῦ τοῦ μαθητοῦ (JUNG — KRETSCHEMER — HETMANS καὶ WIERSMA)
στ) Συγκέντρωσις ψυχολ. στοιχείων διὰ τὸν ἐπαγγελμ. προσανατολισμὸν τῶν παιδιῶν
ζ) Μέτρησις τῆς ἀποδοτικότητος τῶν παιδιῶν εἰς τὰ μαθήματα καὶ συγκρίσεις.

B' Η ΕΞΩΣΧΟΛΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

I. Η ΕΠΙΠΡΑΞΙΣ ΤΩΝ ΜΑΘΗΤΩΝ :

Οἱ μαθηταὶ μεταφέρουν εἰς τὰς οἰκογενεῖας των: γνώσεις, συνηθείας, τρόπους ἐργασίας καὶ (σκέψεις)

II. ΣΤΗΝΕΡΓΑΣΙΑ ΜΕ ΤΟΤΣ ΝΕΟΤΣ ΤΟΤ ΤΟΠΙΟΤ :

- α) Ὁμιλίαι ἐπὶ κοινωνικῶν θεμάτων, περὶ ὑγιεινῆς, περὶ ἀγωγῆς τοῦ πολίτου, καλλιέργειας (τῆς γῆς κλπ.)
β) Ἐξορμήσεις με τοὺς Νέους: Λεωφορνεύσεις, ἀποξηράνσεις ἐλῶν, καθαριότης, δρόμοι
γ) Σπὶρ — Ψυχαγωγία

III. ΕΚΘΕΣΙΣ ΚΑΤΑ ΤΑΣ ΕΟΡΤΑΣ ΤΟΤ ΛΑΟΤ :

- δ) Ἐκθέσεις Λέσχης τῶν Νέων
Ἐκτίθενται με τὴν πρωτοβουλία τῶν Σχολείων καὶ τῶν Νέων :
— Προϊόντα τοῦ τόπου (σιτηρὰ — φρούτα — κτηνοτροφικὰ εἶδη)
— Ἔργα βιοτεχνίας τοῦ τόπου — λαϊκῆς τέχνης — ἐργαλεῖα ἐργασίας
— Ἱστορικὰ εἰδήματα
— Χειροτεχνικὰ ἔργα τῶν μαθητῶν

Ἀπὸ τοὺς στοχασμοὺς τῶν νέων σπουδαστῶν

ΤΟ ΠΙΣΤΕΥΩ ΜΑΣ

Ἐκινήσαμε τὴ στιγμή πού χάραχτηκε μέσα μας ἕνας σκοπός: νὰ γίνουμε «παιδαγωγοί»!

Τὰ μάτια μας ἐρευνήσαν καὶ εἶδαν πέρα μακρὰ νὰ ὑψώνεται μιὰ κορυφή· μιὰ κορυφή δυσκολοπάτητη, πού ὑπόσχεται ὅμως ἱκανοποίηση σὲ κάθε καλὸν δρεϊβάτη. Καὶ ἐπῆραμε τὴν ἀπόφαση νὰ τὴν ἀνεβούμε, καὶ ἀρχίσαμε νὰ ἀνεβαίνουμε...

Ἐκινήσαμε τὴ στιγμή πού αἰ-

σθανθήκαμε νὰ μᾶς καλῇ ἕνα χρέος, τότε πού ἀναπνέσαμε μέσα μας ἡ ἐπιθυμία νὰ βοηθήσουμε τὴν Ἑλλάδα μας στὴν προσπάθειά της γιὰ ἀνοδο, γιὰ ἕνα καλύτερο αὐριο...

Τί εἶναι ἐκεῖνο πού μᾶς ἐδελέασε, ὥστε νὰ οἰχτοῦμε σ' αὐτὸν τὸν ἀγῶνα; Ὅλοι γνωρίζουμε πὼς ὅταν σπιάσουμε στὴν κορυφή δὲν θὰ τὴν εὐόουμε ἀνθοσπαρμένη, γνωρίζουμε ὅτι δὲν πρόκειται νὰ

εὐόουμε τραπέζι στρωμένο, σὰν ἀποδοχὴ τῆς ἐπίπονης πορείας μας, γνωρίζουμε πὼς ἴσως ἀντικρύσουμε φθάνοντας ἀντάρα στὸ τέρμα. Καὶ ὅμως ἐπιμένουμε καὶ προχωροῦμε! Ποιὸ ἄρα πιστεύουμε ὅτι θὰ εἶναι τὸ ἐπισφράγισμα τῶν κόπων μας, καὶ γιατί μὲ τόση ὁρεξὴ βαδίζουμε πρὸς τὸ τέρμα;

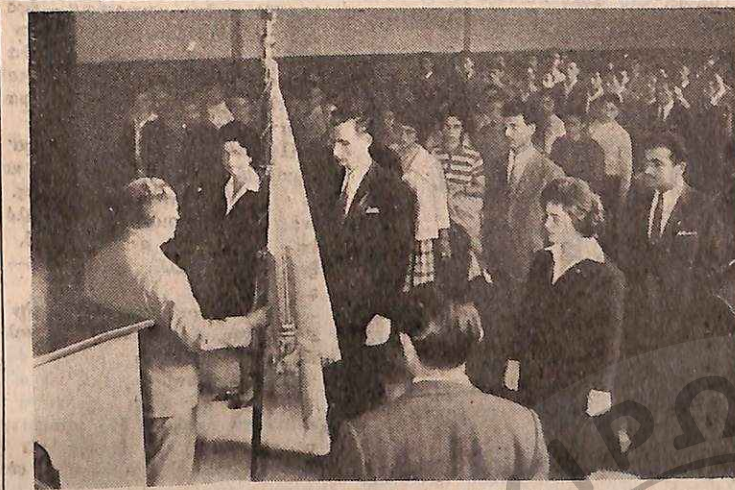
Ἐνὰς Σταυρὸς περιμένει στὴν κορυφή. Ἐνὰς Σταυρὸς περιμένει ὁ καθένας μας νὰ τὸν σηκώσῃ... Νὰ ἡ ἀμοιβή μας ἢ ἐπιθυμητή, καὶ γι' αὐτὴν θὰ ἔχουμε πολλὰ νὰ κανηθούμε! Νὰ τὸ παρόσημο τοῦ ἁθλοῦ μας...

Ἡ προτροπὴ τοῦ Κυρίου «...καὶ ἀοάτω τὸν Σταυρὸν αὐτοῦ...» μιλεῖ κατ' ἐνθεῖαν στὴν ψυχὴ μας καὶ παίρνει σημασίαν ἰδιαίτουσα. Νοιώθουμε ὅτι μεγάλη θὰ εἶναι ἡ ὑποσέση μας καὶ αὐτὴ ἡ σκέψη γιγαντώνει τὴ θέλησή μας.

Ἴσως μᾶς εἰπὺν ματαιοδόξους, ἴσως γελᾶσουν με τὶς ἰδέες μας. Δὲν πρόκειται νὰ υἱᾶς ἐπηρεάσουν, δὲν θὰ ἀλλάξουν τὸν σκοπὸ μας, δὲν θὰ μεταβάλλουν τὸ «πιστεῖν» μας...

«Ἀγατέ», ἀγαπητοί μου, τὸν Σταυρὸ σας, καὶ ὑπερήφανοι ἀποδείξετε ὅτι γνωρίζετε νὰ ἀσιερω-νόμαστε σὲ σκοποὺς, πού ἀξίζουν κάθε θυσία καὶ ἀνταπόκριση...

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΑΪ-ΜΑΣ
Λετὴς σπουδαστῆς

Ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀκαδημίας κ. Σ. Λώλης παραδίδων τὴν σημαίαν τῆς Ἀκαδημίας εἰς τοὺς σπουδαστάς.

IV. ΣΤΗΝΕΡΓΑΣΙΑ ΜΕ ΤΟΤΣ ΓΟΝΕΙΣ :

- 1) Ὁμιλίαι — συνεντεύξεις — ἐπισκέψεις
2) Σκοποὶ τῆς συνεργασίας: α) Βοήθεια ἐπὶ τῆς διαγωγῆς τῶν παιδιῶν καὶ ἐφήβων (ἐλαττώματα προτερήματα)
β) Βοήθεια ἐπὶ τῆς συμβολῆς τῶν γονέων εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τῶν μαθητικῶν καθηκόντων
γ) Ἐνημέρωσις ἐπὶ τῶν προβλημάτων τοῦ ἐπαγγελματικοῦ προσανατολισμοῦ: 1) Τὸ ἀκολουθητέον ἐπάγγελμα πρέπει ν' ἀναποκρίνεται εἰς τὰς ψυχροσωματικὰς ἰκανότητάς τοῦ Νέου. 2) Ὁ Νέος πρέπει νὰ γνωρίσῃ τὰς ἀπαιτήσεις τοῦ ἀκολουθητέου ἐπαγγέλματος. 3) Ὁ Νέος πρέπει νὰ ἐπιθυμῇ τὸ ἀκολουθητέον ἐπάγγελμα. 4) Τὸ ἀκολουθητέον ἐπάγγελμα πρέπει νὰ ἔχῃ οἰκονομικὴν ἀξίαν.

V. ΣΤΗΝΕΡΓΑΣΙΑ ΜΕ ΤΗΝ ΚΟΙΝΟΤΙΚΗΝ ΑΥΤΟΔΙΟΙΚΗΣΙΝ :

- Κοινοτικὸν Συμβούλιον
— Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπαρχία
— Συνεταιρισμοὶ
— Σωματεῖα
— Ἀδελφότητες

VI. ΣΤΗΝΕΡΓΑΣΙΑ ΜΕ ΤΟΝ ΠΡΟΣΚΟΠΙΣΜΟΝ ΚΑΙ ΤΑ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΑ ΣΧΟΛΕΙΑ :

Συμμετοχὴ τῶν μαθητῶν — Ἐντάξις τῶν Νέων.

Γ. Κ.

ΣΤΑ ΜΕΤΕΩΡΑ

Μάγες ἦταν, καὶ ἐπῆραμε τὴν ἀπόφα-
ση μὲ τὸν φίλον μου νὰ ἐπισκεφθοῦμε
τοὺς ἑκατοντατοὺς βράχους. Νοκιδάσαμε
ἐξοὺ ποδηλάτου ἀποβραδὺς καὶ ξεκινή-
σαμε χαράματα τὴν ἄλλη μέρα ἐκα-
νονίσσαμε νὰ πάμε Κυριακῇ, γιατί τίς
καθημερινὲς εἴχαμε τὸ σχολεῖν. — Ἡ-
μαστέ τότε Ἡ' Γυμνασίον — Δὲν ὤ-
πολοισαμε οὔτε τὴν ἀπόστασιν ἀπὸ τὰ
Τρίκαλα, οὔτε τὴν ἀνηφορίαν ποὺ πα-
ρουσιάζει ὁ δρόμος ἀπὸ τὴν Καλαμά-
κα καὶ ἐκείτῃ· ὁ νέος τῶν δεκαοχτῶ
δὲν σκέφτεται τέτοιες λεπτομερεῖες.

Ἡ διαδρομή ὡς τὴν Καλαμπάκα
ἦταν θαύμα· δρόμος ὁποσδήποτε ὁμα-
λός, κίτρινα τὰ χωράφια γύρω μας,
εὐχάριστο τὸ πρωῒν ἱεράκι. Προχω-
ρούσαμε ἄνετα τραγουδώντας.

Ἀπὸ ἐκεῖ καὶ πάνω ὅμως τὰ πρό-
γματα ἄλλαξαν· τὸν ἀνηφορικὸ δρόμο
φαίνεται ὅτι δὲν τὸν συμπαθεῖ τὸ πο-
δήλατο, καὶ γι' αὐτὸ ὁρμαδίστηκε νὰ ἱ-
σοροπήσωμε ὥσπου νὰ φθάσωμε στὸ
Καστράκι. Τὸ Καστράκι, εἶναι τρόπον
τινὰ τὰ προπύλαια τοῦ φρικτοῦ θανά-
του, στὸ ὁποῖο εὐστοχα ἔδωσαν τὴν

δυνασσία Μετέωρα. Οί πρώτοι βράχοι
 ὑψώνονται ἀπειλητικοί πάνω ἀπὸ τὴν
 Καλαμάκα καὶ ἄλλοι ἀνέχονται κοντὰ
 τους στοιμωγμένο τὸ Καστράκι. Ἀρ-
 χίζει ἀμέσως ὁ θαυμασμός. Λέτοι, ἄ-
 ποτομοί, μαυριδεροί γίγαντες οἱ πρῶ-
 τος βράχοι—σὲ προδιάδεντον μὲ δέος
 γιὰ τὴν περαιτωμένη ἐπίσκεψήν..

Στὸ τελευταῖο σπῖτι τοῦ Καστροζαίου ἀρρήσαμε τὰ ποδηλάτα· σὲ μ' ἄ ρεματί-
ἐπαρχει κρήνη· καθήσαμε νὰ δοοσι-
τούμε καὶ νὰ πάρουμε ἀνάσα καὶ ἴσπε-
ρα ἐξακολούθησαμε νὰ ἀνεβαίνομε πε-
ξῇ. Τὰ πρῶτα μοναστήρια ἐφάνηκαν
ἀπὸ μακριὰ, ἀστοφαλεῖς ἐπάνω στοὺς
βράχους. Ἄν δὲν γνωρίζαμε ὅτι εἶναι
δυνατὴ ἡ ἐπισκεψή, θὰ ἐγκαταλείπα-
με τὴν προορισθεὶς μας· μᾶς φανόταν
τόσο ἀπρόσιτα.

Περπατήσαμε κάτον μία ὥρα· κάθε
βήμα καὶ ἐκπλήξη, κάθε τόσο καὶ κά-
τι ἐκινούσε τὴν προσοχὴ μας. Ἐδῶ
ἦν θάλασσαν μοιάζει πᾶν καλόγερος,
ἐκεῖ ἄλλος ἔχει σχῆμα αὐγὸν, ἄλλου
ξεφυτρώει ἄλλο μοναστήριον — ἐρεῖ-

Πρώτα έπισκεφθήκαμε την μονή Ρουσάνου. Αύτη είναι μονή καλογραιών, αλλά μία μόνο μοναχή άπομένει και αύτη άπουσίαζε. Για να φθάσουμε τo βράχο πoύ είναι χτισμένη χρειάστηκε να ανέβουμε ένα μονοπάτι μέσα σέ ποταμόρια, και ύστερα μία ξύλινη γέφυρα σου κόβεται τo αίμα σάν σκέπτεσαι πώς μπορεί να βρεθεί τo γκρεμό, γιατί ή γέφυρα τοίξει. Ό φίλος μου τράβηξε ένα σχοινάκι, πoύ κρεμόταν στή θυρούλα για να την άνοίξει αντί θύας ν' άνοιξη ή πόρτα άκούστηκε πoύ έσωτερικoύ ένα καμπανάκι. Κατάλαβα ότι αύτo είδοπιστούσε

ὅτι ἦσαν ἐπισκέπτες. Τοσούτοις ἐ-
πανελημμένα τοῦ σχολίου, ἀλλὰ δὲν ἐ-
πήραμε ἀπάντησι. Τῇ στιγμῇ ἐκεῖνι
ἐφάνηκε ἡ μοναχὴ, ποὺ ἐγύρισε ἀπὸ
τῇ μονῇ τοῦ Βασιλαίου, ὅπου παρακο-
λοῦσθε τὴ θεία λειτουργία. Ἐκλειδο-
σε καὶ πύργακι βρεθίκαμε σ' ἓνα μα-
κρὸ διάδρομο ποὺ εἶχε στὸ βάθος ἓνα
παραθύρου! ἂν' εἶχε, ὅταν κυτάρης,
νομίσεις πὺς θώρισκες «μετέωρος» με-
ταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς! νοῦθεις ἡλι-
οφάνειες... ἡμεῖς δὲν ἔβλεπαμε ἀπὸ τοῦ

γο. Μεγάλα μυστά καλλιὰ καὶ μα-
τευνὴ ἐκκληροῦσα ἀποτελοῦν τὴν Μο-
νὴν. Ὅλα δειχνοῦν τὸ πέρασμα τοῦ
θρόνου καὶ μαρτυροῦν τὴν ζωὴν τῶν
καλοῦργων, τότε ποὺ τὰ μεγαλοπρεπὴ
ἦταν σὲς ὁδὲς τους. Ἀπ' ὅλα ἐκεῖ-
να τώρα ἀπομένει μόνον τὸ μεγαλεῖος
τῆς θέσης, — οἱ τοῖχοι ὀρθώνονται
στὸ χεῖλος τοῦ βράχου —, καὶ ἡ ἁ-
ρωϊχὴ αὐτὴ μοναχὴ, ποὺ ἀπάντησε τὰ

ἐξῆς, ὅταν τὴν ἐρωτήσωμε πῶς δὲν
φοβᾷται μόνη στὴν ἐρημίᾳ. «Τι ἔχω
γὰρ φοβηθῶ μέσα στὸ σπίτι τοῦ Θεοῦ;
Κύριος φωτισμὸς μου καὶ Σωτὴρ μου,
τίνα φοβηθήσομαι; Κύριος ὑπερασπι-
στὴς τῆς ζωῆς μου, ἀπὸ τίνος δειλιά-
σω;». Κοινὰ ἐπιδοχμαστικὰ τὸ κε-
φάλι μας εὐχαριστοῦμε τὴν ἀγαθὴ μο-
ναχὴ καὶ πρέσβυο.

ὁποῖα ἐκείνη ἔβλεπε καὶ ἀντιλαμβάνετο τὰ ἐνδιαφέροντα τοῦ κόσμου.

Ἐποιοῦσαμεν νὰ ἐπισκεφθοῦμε τὴν ὁμοσπότη μὲν τοῦ Βαρλαάμ· ἡ μὲν αὐτὴ ἐκέντριζε τὸ ἐνδιαφέρον μας, γιατί θηλυεῖται ἀπάτητη στὰ νότια τραγοῦδια:

«Τοῦ παπα-Λάμπρου τὸ παῖδ, τοῦ
(παπα-Γιούργη ἄγγον)
ἀπὸ μικρὸς· στὰ γράμματα μικρὸς στὰ
(πινακίδια)
καὶ τώρα τοῦ μεγάλωσε ἀρματοῦλως
(ἐγγίνη).
"Ὅλα τὰ κάστρα πάτησε κ' ὅλα τὰ
(μοναστήρια)
καὶ τοῦ Βασιλέμου τὸ κελλὶ δὲν μπό-
(ρεῖ νὰ τὸ πατήσῃ).

Φωνάζετε τὸ γούμενο νὰ μὲ ξομο-
(λογήση.
Χίλια χοράσια φίλησα καὶ χίλιες
(παυτομένους
καὶ παπαιοὺς καὶ καλογοῦς ξεμετοῖ
(οὐδὲν ἔχουν...

Στενοχωρήσαμε, γιατί δὲν προλά-
βαιμε τὴ Θεία Λειτουργία, πὺν τελεί-
ωσε ὅταν φθάσαμε. Εἶναι μεγαλεπιδες
τὸ θέαμα πὺν παρουσιάζεται ἀπὸ καί
πάνω. Γύρω - γύρω φυγρομένωι ἄλλω
βοράρι· καὶ πὺν πέρα τὸ «Μετέωρο», ὃ
πρὸν μεγαλοπρεπὲς ἀπ' ὄλων. Ἐπισκε-
φθήκαμε τὴν ἐκκλησία, Μισοκοτάδο.
Ὡς ἔχουν μία μουστικότητα, καὶ τὸ
ἀπόκοσμο· παλιές, ξεθωριασμένες οἱ εἰ-
κόνες δειχνούγ πὺν αὐτοῖα τὰ πρό-
σωπα τῶν. Ἀγίων, Μπροστά τὰ καλ-
ὰ εἶναι σημῆνο ἕνα μεγάλο ξύλινο
σημάνδρο· ὃ μοναχός, πὺν μᾶς ὡδηγοῦ
σε, μᾶς εἰδείξε τὴ χροῖση του χρυ-
οντας οὐδικα: τὸ τάλαντον... τὸ τά-
λαντον...

Στὴν ἀποθήκην εἰσαίμε ἓνα ὑπερ-
περσόσιο· ὑπολογίσαιμε ὅτι θὰ εἶχε χω-
ρητικότητα 8 κυβικών μέτρων. Γιὰ στε-
φάνου ἔχει χοντὰ κλωνάρια βελανι-
διῶς «φυλκωμένα» κατὰλληλα· σήμε-
ρὰ μὲν ἀρχομνοποίητο, ὅπως καὶ ὁ μη-
χανισμὸς τοῦ ἀνελκυστήρα, ποὺ χρη-
σιμοποιεῖται μόνον γιὰ τὸ ἀνέβασμα
τροφῶν. Ἡ παλαιὰ ζωή τῶν μοναστη-
ρίων μαρτυρεῖται ἀπὸ αὐτὰ τὰ κατὰ-
λοιπα.

Στη μονή της Μεταμορφώσεως ἡ-
 νομε, ἀφ' οὗ περῶμεν τὴν λαξευμένην
 σὺν ὁδοῦ σήραγγα, καὶ ἀνεβαίνομεν
 τόσα σκαλιὰ, ὅσων ἀρχίζομεν νὰ λα-
 νίζομεν. Καὶ ἐδῶ παρῴμοια ἡ μορφή
 τοῦ μοναστηρίου μόνο τὸ τουριστικὸν
 πνεῦμα ἔκαμε ἔντονη τὴν ἐμφάνισιν
 του. Ἕνας περιουτημένος ξενόνας,
 ἕνα ἐστιατόριον ἀποτελοῦν παραφωνία

ΣΤΟΧΑΣΤΙΚΗ ΘΕΩΡΗΣΗ ΤΟΥ ΕΡΓΟΥ ΜΑΣ

T O T A M A

Στ' ἀτέρμονά σου πέλαγα καρτέρα με νά ῥοθῶ
νά λάνουμε γι' ἀπόγωνα λιμνίνα ἐμῆς ἀντάμα,
τί ἀπό καιροὺς λαχτάρισα κοντά σου νά βρεθῶ
μαζί ν' ἀνάψουμε τὸ φῶς γιὰ τὸ δικό μου τ.ά.μ.α.

Περιμένε κι εἶμαι γιὰ σὲ: «δικός σου» εἶμαι κι ἐγώ...
Γιὰ τὴν ποδιὰ σου μάζωξα παιγνίδια διαλεγμένα
καὶ μιάς ἀνέσπερης ἀγῆς τὴν ὥρα νοσταλγῶ
ποὺ θὰ τὰ ζήσουμε μαζί: μὲ σένα καὶ γιὰ σένα.

Μαζί θα παίξουμε· μαζί θα γκιάσουμε ζωές...
 μύλους· σπιτάκια! Γέφυρες μαζί θὲ νὰ διαβούμε...
 στὴ μαστοριά σου πάντα ἐσὺ... κι' ἐγὼ γιὰ τὶς πνοές...
 τῶν κόσμων μας τὸ ξέφωτο καὶ τῆς ζωῆς νὰ δοῦμε.

Ἔτσι μαζί θὰ παίξουμε· μὰ ἐγὼ δὲν καρτερῶ
τί εἶν' τὰ μιλήματα βαθεῖα γιὰ σέβανε πὺν γιούθῳ
κι ὅλο 'αὐλενὸν προσερχέξαι πάῳ μὲ τὸ νερὸ
μῖαξ Κασταλλίας πὺν κεράνει τὴν πείρα καὶ τὸν πόθο.

Περίσσεψε ἡ λαχτάρα μου
 κι ἐγὼ νὰ ζῶ σ' ἀνώτερες
 δίπλα σὲ μέ, μέσ στη σοδιά
 κι ἐγὼ νὰ παίρνω δύναμιν

νὰ σ' εὔρω νὰ πετᾷ
 σιγμὲς στὸ πέταγμά σου...
 μὲν ὡς θάσαι νὰ κυτᾷ
 ἀπὸ τὸ κύτταγμά σου...

Στ' ἀτέρομόνά σου πέλαγα καρτέρα με· θὰ ῥθῶ·
τὰ σύνορα γὰ ὀρίσουμε τοῦ κόσμου μας, ἀντάμα...
παιδί κι ἐγὼ κοντὰ σὲ Σὲ πάσχισα νὰ βρεθῶ
μαζί ν' ἀνάψουμε τὸ φῶς... νὰ μὴ «πιαστῇ» τὸ τάμα.
ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΝΟΤΤΕΟΣ
Βετὴς σπουδαστῆς

σ' εκείνη την ατμόσφαιρα πού θυμίζει
μεσαίωνα.

Βασιλεύσατε νὰ ἀγαπῶμε γιὰτὶ ὅπου
νάναι θ' ἀξίωση ἡ ζέση, καὶ μετὰ δέ-
λομε ἀρετὴν ἰδωτά γιὰ τὴν μεταμορ-
φή. Κατεβαίνοντας ἐνὰ πρῶτον δὲν
μποροῦμε νὰ ἐξηγήσουμε τί ἡμῶν αὐ-
τῶν ποὺ χαλκώδους τῇ θέλησιν ἐκείων
τῶν ἀνθρώπων, ὅσοι νὰ κατακτήσουν
τοὺς ὑπέρθετους θρόνους. Συναντῶμε
ἐνὰ χωρὶ καὶ ἀλλόθεν γινώσκω. Ὁ
ἀπλότος ἄνθρωπος ἐκφορεῖται ὅτι τὰ
μοναστήρια χριστιανῶν, βλάν ἡ Θεο-
σαφεία ἦταν ἡμῶν καὶ οἱ ὁράχοι ἀποτε-
λοῦσαν νῆαδρα. Γελάω σ' αὐτὴ τῇ
σκέψῃ, γιὰτὶ εἶναι γνωστὸ ὅτι τὰ μο-
ναστήρια εἶναι τοῦ 14ου αἰῶνα, καὶ
ἐκφυλοποιήθη το ὄροιο.

Γὰ μὴ σιγῇ ὁ φίλος μου στέλ-
ται καὶ μοῦ λέει: Ἐγὼ νομίζω, πως
ἡ πίστις μαρτυρεῖ νὰ κἀν ἑτέροια καί
μεγαλότερα πατήματα: κτῆτα, οἱ ἄνθρω-
ποι ἐκείνοι, πιστοὶ στὸ Θεό, πέταξαν
σ' αὐτὲς τῶν βόθρων τὲς χορφαρὲς καὶ
ἐχτισαν τὲς φωλιὰς τοῦς. Ἐγὼ σιω-
ποῦσα παρὰ τοῦ καὶ προέβλεπα ὅτι οἱ
κλίνοντες ἀπὸ τοῦς διαφοροῦς ἐχθροῦς
τῆς Αὐτοκρατορίας τοῦ Βυζαντίου ἐγί-
ναν αἷα νὰ κατοικηθῶν οἱ βόθροι.

Μὲ τέτοιες σχέσεις ἀνεβήκαμε ξανά

στὰ ποδηλάτα, τώρα στὸν κατήφορο
τρέχουμε πολύ γρήγορα καὶ ἔτσι ἀφήνω
τὸ Καστορέι, τὴν Κιλιμάντζα καὶ
ξαναμένει τρέχουμε μέσα στὴ ἔσση
γὰ τὰ Τζιζάλα.
Θαυμάσιος καὶ δέος, ἱκανοποίηση
καὶ χαρά! εἶναι τὰ συναισθήματα ποὺ
μᾶς κατακλύζουν, ἐνῶ βιάζεσαστε νὰ
ἐπιστρέψουμε, γιατί ὁ καιρὸς σας ὅσο
πλεῖ καὶ διυλίνεται.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΑΙ ΤΜΑΣ

Δὲν γνωρίζουμε καθόλου τὴν παιδικὴ ἡλικία... Μὲ τίς ἐσφαμμένες ιδέες ποὺ ἔχουμε προχρόνις περυσότερο, ἀλλὰ καὶ λοξοδομοῦμε πρὸ πολλῶ. Οἱ ἀνεγερτοί ἀπὸ μᾶς ἐπιμένουν σ' ὅτι παιδάλλεται νὰ ξέρονται οἱ ἄνθρωποι γενικά, χωρὶς νὰ ἐξετάζουν τί μποροῦν νὰ μάθουν τὰ παιδιά στὴν ἡλικία τους... Ζητοῦν νὰ βροῦν τὸν ὅριον ἄνθρωπο μὲ τίς φτασμένες ικανότητές του σὸ μικρὸ παιδὶ χωρὶς νὰ σκέπτονται τί εἶναι τὸ παιδί, πρῶτον γίνῃ ἄνθρωπος. Ἄρχισατε λοιπὸν νὰ μελετᾶτε καλλίτερα τοὺς μαθητάς, γιατί εἶναι βέβαιον πὼς δὲν τοὺς γνωρίζετε καθόλου.

JEAN J. ROUSSEAU

ΠΩΣ ΒΛΕΠΟΥΝ ΤΗΝ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΜΑΣ
ΟΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΟΙ ΗΓΕΤΑΙ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ

Μία ἐπιστολή τοῦ Πρυτάνεως κ. Β Βέλλα

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ
ΠΡΥΤΑΝΙΣ: Β. ΒΕΛΛΑΣ
ΑΘΗΝΑΙ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 23 · 9—1960

Κύριον
Σοφοκλῆν Λῶλην
Διευθυντὴν Ζωσιμαίας
Παιδ. Ἀκαδημίας
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

² Αγαπητέ μου φίλε,

Τώρα μόλις καθαρίζω τα συσσωρευθέντα ξντυπα κατὰ τὸ θῆρος εὗρον τὰ δύο ὥραϊα ξντυπα «Οἱ Ζωσιμάδαι» καὶ «Νέα πνοή», διὰ τὴν ἀποστολὴν τῶν ὁποίων σὲ εὐχαριστῶ. Ἐξαιρετικὴν ἐντύπωσιν μοῦ ἔκαμε ἡ «Νέα πνοή», ἡ ὁποία κατὰ τε τὸ περιεχόμενον καὶ τὴν ἐμφάνισιν, εἶναι ἀρίστη καὶ ἄψογος.

Σπεύδω νὰ συγκαρῶ δλόθεσμα καὶ σὲ καὶ τοὺς
 συνεργάτας. Μία τοιαύτη ἐκδοσις τιμᾷ τὴν Παιδαγα-
 γικὴν Ἀκαδημίαν πρωτίστως καὶ τὴν θρυλικὴν πό-
 λιν τῶν Ἰωαννίνων. Ἐύχομαι ἀπρόσκοπτον συνέ-
 χειαν τῆς ἐκδόσεως.

Μὲ θερμούς χαιρετισμούς
Β. ΒΕΛΛΑΣ

"ΣΕ ΒΛΕΠΩ ΔΑΣΚΑΛΕ ΨΗΛΑ,"

Σε βλέπω, δάσκαλε, ψηλά, ν' ανηφορίζεις δρόμους
και ν' αφηγάς τους κίνδυνους τις μπόρες, τους χειμώνες
σε βλέπω, δάσκαλε, ψηλά, νέους να πλάθεις κόσμους
να ξεπηδούν στο διάβα σου λουλούδια κι' άνεμώνες.

Σκέψι σου το Έλληνόπουλο, ένδαλμα ή Πατρίδα
τά Έθνικά 'Ιδεώδη μας σ' ανάβουν την καρδιά
κάθε καλό και ελληνικό πολλές φορές σε είδα
να το λαλῆς, να το κερνάς στ' ακριτικά χωριά.

Σε βλέπω, δάσκαλε, ψηλά, ν' ανοίγεις τὰ φτερούγια
και να ξεσταίνεις παιδικές μικρές άγνες ψυχές
σε βλέπω, δάσκαλε, ψηλά, με δύναμη καινούργια
να λῆς του σκότους τὰ δεσμά, την άγνοια, τις σκλαβιές.

Ψηλά, ψηλά, πάντα ψηλά κρατή σου και προχώρει,
ό πόνος και ή κόυραση φέρουν τὸ μεγαλειό
έτσι ακούραστος κι' έσὺ τρέξε στ' ακριτοχώρι
για τὴ γλυκειά Έλλάδα μας, τὸ ὄμορφο ΣΧΟΛΕΙΟ.
ΤΣΕΛΙΠΚΑΣ ΘΩΜΑΣ
Βετής σπουδαστής

ΤΟ ΑΝΑΜΝΗΣΤΙΚΟΝ ΜΑΣ ΛΕΥΚΩΜΑ

"ΝΕΑ ΠΝΟΗ,"

Η Συντακτική επιτροπή της
«ΝΕΑΣ ΠΝΟΗΣ», συγκροτηθεί-
σα ήδη εις σώμα, αρχίζει τὰς ερ-
γασίας της προς συγκέντρωσιν ὀ-
λικού διὰ τὸ κατὰ τὸ τέλος τοῦ
ακαδημαϊκοῦ έτους εκδοθησόμε-
νον αναμνηστικὸν λευκώμα.

Τὸ ἐν λόγω περιοδικόν, ὡς πε-
ριέχον με φωτογραφίας τὰς ἐκδη-
λώσεις τῆς σπουδαστικῆς μας ζω-
ῆς εἰς ὅλας αὐτῆς τὰς ἐκφάνσεις,
θα εἶναι τὸ μοναδικὸν ἐμπόδιον
εἰς τὴν λήθην καὶ ἔτι περισσότε-
ρον θα ἀποτελῇ ὅσον ἐν μέσω ἐ-
οήμων, ὅταν ἀπομακρυνόμενοι τῆς
Ἀκαδημίας, θα εὐρεθώμεν μέσα
εἰς τὸ πολυδαίδαλον καὶ πολυσύν-
θετον κοινωνικὸν περιβάλλον, δια-
σκορπισμένοι εἰς τὰ χωριά τῆς
ἐλληνικῆς πατρίδος καὶ ἀγωνιζό-
μενοι εἰς τὰς ἐπάλξεις τοῦ καθή-
κοντος.

Πρὸς τοῦτο καλοῦνται ἅπαντες
οἱ Βετέις καὶ Αετέις σπουδασταὶ
καὶ σπουδάστρια ὡς καὶ οἱ μαθη-
ταὶ τῶν Προτύπων εἰς μίαν συν-
τονισμένην σταυροφορίαν διὰ τὴν
ὅσον τὸ δυνατόν καλλιτέραν ἐπι-
τυχίαν τοῦ πολιτιστικοῦ αὐτοῦ
ἀναμνηστικοῦ λευκώματος.

Πιστεύομεν ὅτι ή συμμετοχή
ὅλων θα φέρῃ τὸ ἐπιδιωκόμενον
ἀποτέλεσμα καὶ τὰ ὄνειρά μας θα
λάβωσι σάρκα, ὑπόστασιν καὶ ὁ-
στᾶ.

Ἐλπίζομεν ὅτι ἅπαντες με
μέγιστον ἐνδιαφέρον θα συμβάλη-
τε εἰς τὴν προσπάθειαν ταύτην

τῆς ἀνυψώσεως τοῦ πνευματικοῦ
ἐπιπέδου τῆς Ἀκαδημίας μας, ἡ-
τις προσπάθεια θα ἔχῃ καὶ ὡς
συνέπειαν ν' ἀφίση ἀνεξίτηλα τὰ
ἔγγραφα τῆς παραμονῆς μας ἐν τῇ
Ζωσιμαίᾳ Παιδαγωγικῇ Ἀκαδη-
μίᾳ.

Ο Πρόεδρος τῆς Συντακτικῆς
Επιτροπῆς

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΜΠΟΥΤΡΓΟΣ

Βετής Σπουδαστής

Ἡ γὰρ τῆς Ἀκαδημίας ἀπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Πάση.

ΕΜΕΙΣ

Περνάει ὁ καιρός
οἱ κόσμοι χαλοῦνε... λιγὰν κορ-
(μιά...

κι ἐμεῖς
στὰ στήθια μας μ' ἄσβεστη φλό-
(γα...

τραβάμε ἔμπρός.
Διαβαίνουμε δρόμους
ψυχροὶ ἔμπρός χειμώνες... Καν-
(τὰ τὰ λιοπύρια...

μὰ ἐμεῖς
γεροὶ στρατοκόποι... ζητᾶμε ξενία
στοὺς νέους κόσμους.
Σπαρμὸ θα κάνουμε...
Τὴ σμίλη θ' ἀδοῶζουμε... θ' ἀνοί-
(ξίωμε θύρες

ἐμεῖς.
Μεγάλο τὸ ξώρχιο τὸ τάμα ἄλλο
(τόσο

ποὺ κάναμε.
Ὁ ἥλιος θα δύσῃ...
μὰ πίσω τ' ἀγάρια θα λένε γιὰ
(μας...

δὲν πεθάναμε.

ΤΟΠΑΛΗΣ ΣΠΥΡΙΔΩΝ

Βετής σπουδαστής

=====

Νομίζομε ὅτι ἐσπείραμε ἓνα σπό-
ρο σιταριοῦ γιὰ νὰ θρέψουμε τοὺς
δυστυχεῖς σὺν ἡμεσὸ περιβάλλον
μας καὶ ὅτι φυτέψαμε ἓνα δέντρο
ποὺ οἱ κλώνοι του ἀπλώνονται σ'
ὀλόκληρη τὴ γῆ... Ἡ ἀγάπη εἴ-
ναι ἡ δύναμις ποὺ ἔκανε ὅλα αὐ-
τά...

PESTALOZZI

=====

Ο ΔΑΣΚΑΛΟΣ ΘΕΜΕΛΙΩΤΗΣ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

Λιτά χτίστε τὰ ἀπλόχωρα, μεγάλα,
γερά, θεμελιωμένα, ἀπὸ τῆς χώρας
ἀκάθαρτης, πολέθους, ἀρρωστιάρας
μακριὰ μακριὰ τ' ἀνήλιαγα σοκάκια
τὰ σχολεῖα χτίστε
κι ὁ δάσκαλος ποιητῆς καὶ τὰ παιδιὰ
νὰ εἶναι σὰν κρίνα.

Ὡ ναί! Λευκὰ καὶ ἀγνὰ σὰν τὸν
κοῖνο με τὴν ψυχὴ τὸν ἄθωα καὶ λε-
πτῇ, με τὸν χαρακτήρα ἀδιαμόρφωτο,
χωρὶς κακίες, χωρὶς πάθη καὶ ἀπαλα-
γμένα ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη διαφθορά,
παραδίνει ἡ κοινωνία τὰ παιδιὰ στὸν
δάσκαλο, τὸν μέγα αὐτὸν ὁργανωτὴ
τῶν ψυχῶν καὶ θεμελιωτὴ τῆς Πολι-
τείας.

Ὅπως ὅμως κάθε λεπτὸ καὶ εὐκαί-
πο παίρνει τὴ μορφή καὶ τὸ σχῆμα
ποὺ ὁ καθένας τοῦ δίνει, ἔτσι καὶ ἡ
ψυχὴ καὶ ὁ χαρακτήρας τοῦ παιδιοῦ,
θα διαμορφωθοῦν ἀναλόγως με τὴς κα-
τευθύνσεις ποὺ θὰ τοῦ χαράξουν καὶ
θα τοῦ ὑποδείξουν αὐτοὶ ποὺ ἀνέλαβαν
τὴν ἱερωτάτην αὐτὴν ἀποστολή. Ποιοὶ
ὅμως εἶναι αὐτοὶ; Ποιοὶ ἔχουν ἀναλάβει
ἓνα τόσο ὑψηλὸ καὶ καθ' ὅλα ἀποστο-
λικὸ λειτούργημα; Πρωτεύονσα θέσιν
ἀσφαλῶς κατέχει ὁ δάσκαλος ὁ ἀρα-
νὴς καὶ ἀκούραστος αὐτὸς ἥρωας, ὁ ἐ-
πιδέξις διαμορφωτῆς τῆς ψυχῆς καὶ
τοῦ χαρακτήρος. Ἀπὸ τὸν δάσκαλο ἐ-
ξαρτᾶται ἂν τὸ παιδί θα διαπλάσῃ χα-
ρακτήρα τέλειο καὶ ἐξαρτώμενον ἀπὸ
ἠθικὰς ἀρχάς, ἡ χαρακτήρα διεστρα-
μένο καὶ συνεχῶς στρεφόμενον πρὸς τὸ
κακό. Εἶναι ἐπομένως μέγιστον καὶ βα-
ρύναν τὸ καθῆκον τοῦ διδασκάλου,
καθ' ὅσον αὐτὸς θα χειραφετήσῃ πνευ-
ματικὰ καὶ ἠθικὰ, τοὺς αὐριανούς πο-
λίτας, τοὺς μέλλοντας στυλοβάτας τοῦ
ἔθνους θα διαπλάσῃ τὸν χαρακτήρα
τῶν νέων, οἱ ὅποιοι θα ἀνέλθουν εἰς ἡ-
ρισμένα ἀξιώματα, θα ἀνέλθουν εἰς ἡ-
γεσιμικά θέσεις, θα ἐπωμισθοῦν ἀνώτε-
ρα κοινωνικὰ καὶ κρατικὰ λειτουργή-
ματα, ἐκ τῆς εὐδοκίμησεως τῶν ὁποίων
ἐξαρτᾶται ἡ καλὴ λειτουργία τῆς κρα-
τικῆς μηχανῆς καὶ ἡ συνεχὴς ἀνέπτυ-
σις τοῦ ἔθνους μας. Εἶναι λοιπὸν ὁ θε-
μελιωτῆς τοῦ ἔθνους μας ὁ ἀκούραστος
καὶ ἀγρυπνῶς μεταλαμπραδεύτης τοῦ
ἐλληνοχριστιανικοῦ πολιτισμοῦ.

Πράγματι ὁ δάσκαλος με τὴν μακρά
τοῦ πείρα, με τὴν ὑπομονὴν του καὶ
ἀκούραστον θέλησίν του, χωρὶς νὰ γογ-
γίσῃ, ἀλλὰ ἔχοντας πάντα συνείδησιν
τοῦ ἱεροῦ καθήκοντός του, θέτει τὰ θε-
μέλια στὴν ψυχὴ τῶν αὐριανῶν πολι-
τῶν. Ἀλλοίμονον δὲ ἂν τὰ θεμέλια δὲν
εἶναι καλά. Ἡ κοινωνία θα καταπέσῃ,
τὸ κρατικὸν οἰκοδόμημα θα καταρρεῖ-
σῃ καὶ θα θάρῃ ἀναμφιβόλως εἰς τὰ

ερείπιά του, ὅς μὴν ἀπατόμεθα, καὶ
τὴν ψυχὴ τοῦ ἔθνους μας. Ὁ Δάσκα-
λος λοιπὸν θα προφυλάξῃ τὴν ἀνθρω-
πότητα ἀπὸ τὸ καταστρεπτικὸν κατακλῦ-
σμα σὺν δάραδρο τοῦ πνευματικοῦ
σκότους καὶ τῆς ἠθικῆς διαφθορᾶς. Ὡ-
ναὶ Αὐτὸς με τὴν ἀκούραστον δρασί-
ν του θα ἐπιτελῇ τὸν μέγα καὶ ἱερό του
σκοπὸ, κρατώντας πάντα ἀναμένη τὴν
λαμπάδα ἡ ὅποια θα φωτίσῃ τὰ πρῶτα
βήματα τοῦ παιδιοῦ καὶ θα τοῦ ὑπο-
δείξῃ τὸ καθῆκον του καὶ τὰς ὑπο-
χρεώσεις του ὡς ἀνθρώπου ἐναντι τῆς
κοινωνίας. Θὰ διώξῃ μακριὰ κάθε ἄ-
γνοια καὶ κάθε ἀπειρία καὶ θα παρα-
σταθῇ σὺν τῷ παιδί ἀκούρητος καὶ ἀκού-
ραστος ὁδηγός, θα τὸν καταρτίσῃ πνευ-
ματικὰ, θα τοῦ δώσῃ ὥλας τὰς γνώσεις
αἱ ὁποῖαι θα τοῦ εἶναι ἀπαραρτίστες γιὰ
τὴν ἐπαγγελματικὴν του σταδιοδρομία
καὶ γιὰ τὴν ἀντιμετώπισιν τῶν ἀπειρῶν
προβλημάτων τῆς ζωῆς.

Πράγματι σὲ κάθε βῆμα καὶ ἀνὰ
πᾶσαν στιγμήν ὁ ἀνθρώπος θα εὐρεθῇ
εἰς δύσκολον θέσιν, θα εὐρεθῇ πρὸ ἀ-
νυπερβλήτων ἐμποδίων ἡ ὑπερσύνθεσις
τῶν ὁποίων ἀπατεῖ μεγάλη πνευματι-
κὴ ἐκάνοτητα καὶ ἐξαιρετα προσόντα.
Πῶς ὅμως θὰ ἀποκτήσῃ αὐτὰ τὰ
προσόντα ὁ ἀνθρώπος; Ποιὸς θα τοῦ
δώσῃ τὰ πολῦτιμα ὅπλα γιὰ νὰ θγῇ
νικητῆς σὺν τόσο δύσκολο καὶ πολὺ-
πλοκο ἀγῶνα τῆς ζωῆς;

Ὁ Δάσκαλος! Naί, αὐτὸς με τὴν ἀ-
πέραντον μόρφωσιν του καὶ με τὸ πλῆ-
θος τῶν γνώσεων θα δώσῃ τὸν νέον
με ὅλα τὰ ἀπαραρτίστα γιὰ τὴν ζωὴν τοῦ
ἐκπαιδευτοῦ καὶ τῆς πνευματικῆς
ἐκπαιδεύσεως τοῦ παιδιοῦ, ἐνισχύει τὴν
ἀντιλήψιν του ὥστε νὰ κατανοῇ πᾶν
ὅ,τι βλέπει, ὅ,τι ἀκούει, ὅ,τι γεννᾷται ὀ-
ρεῖται εἰς τὰς αἰσθησεις του. Τοῦ
καλλιέργει τὴν μνήμην εἰς τόπον ὥ-
στε κάθε τι ποὺ μαθαίνει νὰ γίνεται
κτῆμα του ἀναμνηστικὸν γιὰ νὰ τὸ χρη-
σιμοποιῇ ὡς μέσον πρὸς ἐπακόλουθον
καὶ εὐδοκίμησιν εἰς τὴν ἐπαγγελματι-
κὴν του δρασί. Ὅμως δὲν σταματᾷ ἐ-
νῶς ὁ δάσκαλος τοῦ διδάσκει. Δὲν ἀρκεί-
δω ἡ δόξα τοῦ διδάσκει μόνον τὸ παι-
δι νὰ βοηθήσῃ μόνον τὸ παι-
δι νὰ ἀντιλαμβάνεται, νὰ μαθαίνει, νὰ
ἐκπαιδεύεται. Προχωρεῖ καὶ πρὸς ἄλλα.
Κονίζει τὴν κρίσιν τοῦ παιδιοῦ ὥστε
νὰ κρίνῃ μόνον τὸν νὰ κρίνῃ λύσεις
ὅ,τι τὰ προβλήματα καὶ οἱ εἰς ἐκκο-
λῆς τῆς ζωῆς. Νὰ διακρίνῃ τίς ἐννοεῖ-
τοῦ καλοῦ ἢ τοῦ κακοῦ, τοῦ δικαίου καὶ
τοῦ ἀδίκου, τοῦ ὁρθοῦ καὶ τοῦ ἐσφαλ-
μένου τοῦ χρηστοῦ καὶ τοῦ βλαβεροῦ.
Ἐκτὸς τούτων ὁ δάσκαλος εἶναι ἐκεῖ.
Νοσὶς ὁ δάσκαλος θὰ ἐμφανίσῃ σὺν τῷ παι-
δί τὴν ἀντιλήψιν, τὴν πρωτοβουλία, τὴν

θάρακρον τὴν θέλησιν, τὴν πίστη στὰ ἀ-
νώτερα ἰδανικά. Καὶ με τέτοια ἐφόδια
εἶναι δυνατόν νὰ ἀποτύχῃ ὁ ἀνθρώπος
εἰς τὴν ζωὴν; Ἀσφαλῶς ὄχι. Γιατί
πῶς μπορεί νὰ μὴν εὐδοκίμησῃ καὶ νὰ
μὴν ἀνέλθῃ ὁ ἀνθρώπος ὅταν ἔχῃ δια-
μορφωμένο τὸ χαρακτήρα τέλειο καὶ
ἠθικὸ, ὅταν εἶναι ἐφοδιασμένος με ὅ-
λες τίς δυνάμεις, οἱ ὁποῖες θὰ τὸν
βοηθοῦν νὰ θέτῃ ὁ ἑαυτοῦ προβλήματα,
νὰ ἐπωμίζεται ἐκθέσεις;

Ἀλλὰ μήπως ἡ ποδοδὸς καὶ ἡ εὐη-
μερία τῶν ἀτόμων δὲν συνεπάγεται καὶ
πρόδοσιν καὶ ἀνθρώπων ὀλοκλήρου τῆς
κοινωνίας; Γιατί πῶς μπορεί νὰ καταρ-
ρεῖται μία κοινωνία ὅταν στηρίζεται σὲ
γερά θεμέλια; Ἀδύνατον νὰ τὴν κοη-
μίσουν αἱ θεότητες καὶ καταιγίδες. Εἴ-
ναι λοιπὸν ἀναμφισβήτητος ὁ δάσκαλος
ὁ κατ' ἐξοχὴν ὁργανωτῆς τῆς κοινω-
νίας; χωρὶς αὐτὸν ἡ ἀνθρωπότης θα ἔ-
πλεκε σιγὰ-σιγὰ τὸ σάβανό της γιὰ νὰ
περιέλθῃ στὴν ἀφάνεια καὶ ταπινότητῃ ἡ
ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου με τὴν ζωὴ τῶν
ἀλόγων ζώων.

Γι' αὐτὸ πολὺ ὀρθὰ καὶ ὁ μέγας
Γάλλος ποιητῆς Οὐγκὸ ἐλεγε ὅτι ἐβ-
λον κτίζετο ἓνα σχολεῖον, κλείνει μὴ
φυλακή.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΜΑΣΤΟΡΑ

Αετής σπουδαστρία

=====

Καμιά μητέρα δὲν ἔδειχνε τόση
τρικυρία ἀγάπην γιὰ τὸ παιδί της, ὅ-
ση ἡ δική μου γιὰ μένα. Ἀλλὰ καὶ
κανένα παιδί περισσότερον ἀπὸ μένα
δὲν ἐνοιοῦσε ὅτι ἀγαπιόταν λιγότε-
ρο ἀπὸ τὴ μητέρα του. Ποτὲ σχε-
δὸν δὲ μοῦ χαμογελοῦσε, ποτὲ δὲ
μοῦ ἔδειξε τὴν ἐπιεικέα της. Κι' ὅ-
μως ὅταν κάποτε χάθηκα ἀπὸ τὸ
σπίτι τοῖς ἡ τέσσερες μέρες κι' αὐ-
τὴ δὲν ἔξερε ποῦ βρισκόμουν, ἀρρά-
στησε πολλὰ βασανία, κι' ὅταν γύρισα
στὸ σπίτι δὲν κατάλαβα καθόλου ὅ-
τι αὐτὴ γιὰ τὴν ἀπουσία μου εἶχε
τόσο ἀποφέρει. Κανένα δὲν ἀπέφει-
γα περισσότερον καὶ γιὰ κανένα δὲν ἐ-
νοιοῦσα τόσο ὅσο αἴσος ὅσο γιὰ τὴν μη-
τέρα μου ὅταν ἦμουν παιδί. Καὶ
τότε ἡ μνήμη της εἶναι γιὰ μένα τό-
σο ἱερὴ καὶ κάθε φορὰ ποὺ με πο-
λλοῦ καὶ ἀνάνησθ της, ἀπὸ δὲν
μπορῶ νὰ τὴν κάμω φωνάζω τὴ
σφιγξακαμάκιω καὶ τὴ φιλῶ με τὴ
σκέψη μου, με τὴν πρὸ γλυκειὰ ἐν-
θυμωσίνην...

VIVES

Παιδαγωγὸς Ἰσπανὸς 1492 - 1540

=====

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

Η ΥΠΟΔΟΧΗ ΤΩΝ ΠΡΩΤΟΕΤΩΝ

Ἐπειτα ἀπὸ διακοπὴ τριῶν μηνῶν ἔγινεν ἡ ἐναρξίς τοῦ νέου ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους, διὰ τῆς υποδοχῆς τῶν πρωτοετῶν σπουδαστῶν. Σκοπὸς τῆς ἐφορτασίμου ταύτης υποδοχῆς ἦτο νὰ ἐκφράσωμεν ἀπ' ἐνὸς μὲν τὰ συναισθήματα χαρᾶς, διὰ τὴν λαμπρὰν ἐπιτυχίαν τῶν νεοεισχωθέντων, ἀπ' ἑτέρου δὲ νὰ καταστήσωμεν γνωστὰς τὰς εὐθύναις καὶ τὰ καθήκοντα ὧν μας ἔναντι τοῦ βαρέος, ἀλλὰ εὐγενοῦς ἔργου, τὸ ὅποιον πρόκειται ν' ἀναλάβωμεν ὡς μέλλοντες διδάσκαλοι τοῦ Ἑθνικοῦ μας. Μέσα εἰς τὴν ἀτμόσφαιρα ἡ ὁποία ἐδημιουργήθη καὶ τὰς διυλίας τῶν ἐπιστῶν καὶ τῶν σπουδαστῶν, ὁ σκοπὸς τὸν ὅποιον ἔταξεν ἡ Ἀκαδημία μας ἐπετελέσθη πλήρως.

ΠΑΤΡΙΔΟΓΝΩΣΤΙΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

Ὅλοι μας γνωρίζομε τὴν μεγάλην παιδαγωγικὴν σημασίαν τῆς ἀμέσου ἐποπτείας. Ἐπειδὴ ἐπίσης θέλομεν ὅχι μόνον νὰ παιδαγωγούμεν, ἀλλὰ καὶ νὰ παιδαγωγούμεθα, ἀπεφασίσαμε νὰ ἐπισκεφθώμεν οἱ μὲν Ἀετεῖς τὸ Σπήλαιον Πελοπίδας μετὰ τὴν ἐξαιρετικὴν δημοφιλίαν του καὶ τὸ μεγαλεῖον τῆς φύσεως, οἱ δὲ Βετεῖς τὸ γραφικὸ νησί τῆς πόλεως τῶν Ἰωαννίνων, μετὰ τὴν Φιλανθρωπικῶν, εἰς τὴν ὁποίαν θαυμάζει κανεὶς τὴν διζαντινὴν ἀγιογραφίαν, μετὰ τὸ σπῆτι ὅπου ἐφρονέθη ὁ τῶρ ἄνθρωπος τῆς Ἑλπίου Ἀλφ-Πασᾶς, μετὰ τὴν Νηριοκομικὴν Σχολὴν τῆς ὁποίας μοναδικὸς σκοπὸς εἶναι ἡ προστασία τοῦ παιδιοῦ καὶ μετὰ τὴς φυσικῆς δημοφειᾶς του.

ΤΟ ΣΥΣΣΕΙΤΙΟΝ

Μετὰ τὴν ἐναρξιν τοῦ νέου ἀκαδ. ἔτους ἤρξινεν καὶ ἡ λειτουργία τοῦ συσσιτίου. Χάρεις εἰς τὴν ἔντονον καὶ διδασκον προσηλπίαν τῆς ἐπιτροπῆς, ἥτις ἀποτελεῖται ἀπὸ καθηγητὰς καὶ σπουδαστὰς ἐπέτυχεν ἡ ὁργάνωσις κατὰ τὸν καλύτερον τρόπον. Τάξεις, καθαρότης, νοικοκυρασύντη καὶ ἐξυπηρετικὴ διέπει τὴν λειτουργίαν του. Οἱ συσσιταῖοι μὲν, ἀνερχόμενοι εἰς 150—160, ἐνίοτε καὶ περισσότεροι, εὐοκόμενοι ἐκεῖ καθημερινῶς τὴν οἰκογενειακὴν θαλασσοῦν καὶ τὴν χαρὰν τοῦ οἰκογενειακοῦ περιβάλλοντος. Τὴν εὐρύθμωτον λειτουργίαν του ἀφαιροῦμεν ἀπ' ἐνὸς μὲν εἰς τὴν ἀγρυπνίαν προστάθειν τῆς ἐπιτροπῆς, ἥτις εἶναι ἀξία ἐπαίνου, ἀπ' ἑτέρου δὲ εἰς τὴν βοή-

θειαν, τὴν ὁποίαν παρέχουν αἱ ὑπηρεσίαι Ἑθνικῶν Ἐκκλησιῶν. Οὕτω τὸ συσσίτιόν μας προσφέρει ἡθικὰ καὶ υλικὰ ὀφέλη, τὰ ὅποια ἦσαν δύσκολον κατ' ἄλλον τρόπον ν' ἀποκτηθῶν.

Ο ΣΧΟΛΙΚΟΣ ΚΗΠΟΣ

Μίαν ὄψιν ἐντελῶς διαφορετικῆ ἔλαβεν ἐφέτος ἡ Ἀκαδημία μας, χάρις εἰς τὰς ἀδελφὰς προσπάθειας τοῦ σεβαστοῦ μας διευθυντοῦ καὶ τῶν κ.κ. καθηγητῶν. Ἡ σύλληψις τῆς ἰδέας, ὅτι παρὰ τὴν μετὰ τὴν πνευματικὴν κατάρτισιν ἀπαιτεῖται καὶ ἡ ἀπόκτησις ἱκανῶν στοιχείων γιὰ τὴν γεωργίαν καὶ τὴν κτηνοτροφίαν, ὠδήγησεν εἰς τὴν ἀναδημιουργίαν τοῦ σχολικοῦ κήπου. Εἶναι ἀλήθεια πὺς ἐφέτος ὁ σχολικὸς μας κήπος, ἔλαβεν μὴ ἐντελῶς καινούργια μορφή. Μία ἀνακαινιστις, μὴ περιποιημένη καλλιέργεια τοῦ ἐδάφους, ἔδωσαν τὴν καλύτερη ἐμφάνισιν τοῦ σχολικοῦ μας κήπου. Ἡ ὕδρευσις τοῦ σχολικοῦ κήπου ἦτο ἀπαράιτητος, διότι οὕτω θὰ γνωρίζομεν ἐκ τοῦ συνεγερτῆρος τὴν ἀξίαν τῆς γεωργίας καὶ τῆς ζωολογικῆς ἀσασχολήσεως, ἵνα ἀπερ-χόμενοι ἐκ τῆς Ἀκαδημίας ἔχομεν πλήρη κατάρτισιν, θεωρητικὴν καὶ πρακτικὴν.

ΤΟ ΔΙΔΑΚΤΗΡΙΟΝ

Δὲν εἶναι μόνον ὁ σχολικὸς κήπος ὅστις ἔδωκεν ὄψιν τελείως διαφορετικὴν εἰς τὴν Ἀκαδημίαν μας, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐσωτερικὴ διαρρύθμισις. Ἡ βιβλιοθήκη μετὰ τὰς πλοῦσας εἰς περιεχόμενον βιβλία τῆς ἔχει ὁργανωθῆ κατὰ τὸν ἀριστον. Τὰ βιβλία εἶναι τακτοποιημένα καὶ ἡριθμημένα καὶ πολὺ εὐκόλως ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ τὰ προμηθευθῇ. Διὰ τὴν εὐρύθμωτον λειτουργίαν τῆς ἀπαιτοῦ βιβλιοθηκῆς. Τὸ ἀναγνωστήριον εἶναι πληρὺς μετὰ καθίσματα, τραπέζια καὶ γενικῶς μετὰ ἅλας τὰς ἀνάσεις. Ἀς χρησιμοποιοῦμεν τὴν ἐλευθερίαν ὅρας μας ἐκεῖ, ἵνα ἀντλήσωμεν καθεὶς χρήσιμον καὶ ὀφέλιμον ἀπὸ τῶν ποικίλων καὶ ἐνδιαφέροντων συγγράμματα. Τὸ γραφεῖον τῶν καθηγητῶν ἔχει ὁργανωθῇ κατὰ τὸν καλύτερον τρόπον. Ἐργαστήρια οἰκονομικῶν, χειροτεχνίας καὶ γεωπονικῶν μᾶς παρέχουν εὐχάριστον καὶ ἀνετον ἐνασχόλησιν. Ἐλπίσας ἱατροῦ διὰ λαοικὴν περιθαλπίαν ἔχει ὁργανωθῇ ὅπως ποτὲ ἄλλοτε. Γενικῶς τάξεις καὶ καθαριότης διέπει τὰ πάντα.

ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΤΩΝ ΔΕΥΤΕΡΟΕΤΩΝ

Ἦρξινεν αἱ πρακτικαὶ ἀσκήσεις

«Διδάσκωμε». Ἡ θεωρία ἔπαυσε νὰ εἶναι μόνον θεωρία. Ἡ παρακολούθησις εἰς τὰ πρότυπα, ἥτις ἤρξινεν ἀπὸ πέ-ρυνσι, ἔπαυσε πᾶν νὰ ἔχη παθητικὸν χαρακτήρα. Αἱ θεωρητικαὶ μᾶς γνώσεις ἄρχισαν νὰ ἐμπεδώνωνται. Συναισθη-ματα χαρᾶς καὶ ἱκανοποιήσεως πληροῦν τὴν ψυχὴν ὧν μας, διότι τώρα αἰσθανόμεθα ὅτι εἴμεθα πραγματικὰ διδάσκαλοι καὶ διότι τώρα εἶδαμε νὰ λαμβάνη σάρακα καὶ ὁ σκοπός, τὸν ὅποιον ἐθέσαμεν ἀπὸ τὰ μαθητικά μας ἔκδηλα θανάτια. Μέχρι τώρα μᾶς φαινόταν ἀπίστευτον ὅτι θὰ διδάσκωμεν καὶ τὸ ἐθεωροῦσαμε σὰν ἕνα ὄνειρον ἀπραγματοποίητον. Νά, ὅμως, ἔφθασε ἡ στιγμή τοῦ τοῦ ὄνειρου ἔγινε πραγμα-τικότης. Ἡ ἱκανοποίησις μας εἶναι με-γάλη, διότι ἀρχίσαμε πλέον νὰ γνωρί-ζομεν ἀπὸ κοντὰ τὸ παιδί καὶ νὰ τοῦ δίδωμεν ὅτι χρήσιμον καὶ ὀφέλιμον ἔχο-με ἀπὸ τὴς θεωρητικῆς μᾶς γνώσεως. Παρὰ τὴν ὁμοίαν πολλὰ προβλήματα καὶ ἐρωτήματα μᾶς δημιουργοῦνται. Πὺς θὰ δυνηθώμεν νὰ καταρτισθώ-μεν ἐπιστημονικῶς καὶ ἐργασιαστικῶς, διὰ τὴν πλήρη ἀντιμετώπισιν καὶ λύσιν τῶν ἀποριῶν καὶ προβλημάτων ποὺ θὰ δημιουργοῦνται ἀναμφίβολα στὰ πρῶτα χρόνια τῆς επαγγελματικῆς μᾶς σταδιοδρομίας; Ἐλπίζομεν ὅτι πολλὰ θὰ διδαχθώμεν κατὰ τὸν ὑπόλοι-πον χρόνον τῆς φοιτητικῆς μᾶς εἰς τὴν Ἀκαδημίαν.

ΟΜΙΛΙΑΙ

Ὅπως καθεὶς χρόνος ἔστι καὶ ἐφέτος ἡ Ἀκαδημία μας δὲν ἐστένησεν εἰς τὰς διαφόρους ἐκδηλώσεις, πατριωτι-κὰς θρησκευτικὰς καὶ κοινωνικὰς τοιαύτας.

Τὴν 3—12—60 ἔγινε ὁμιλία ἀπὸ τοῦ ἐποδευθυντοῦ κ. Θεοδοσιόπουλου μετὰ θέμα «Ἡ Φανέλλα τοῦ στρατιώτου», καθ' ἣν ἐτονίσθησαν αἱ ὑπηρεσίαι τὰς ὁποίας προσφέρουν οἱ ἀκούητοι φρον-ροὶ τῶν συνόρων μας, ὡς ἐπίσης καὶ αἱ ὑποχρεώσεις καὶ τὰ καθήκοντα ἡμῶν ἔναντι αὐτῶν.

Τὴν ἰδίαν ἡμέραν διενεργήθη ἔρα-νος μετὰ σκοπὸν τὴν ἡθικὴν καὶ υλικὴν ἐνίσχυσιν τῶν ἀκροῦτων μας.

Τὴν 7—12—60 ἔγινε ὁμιλία ἀπὸ τοῦ ἐποδευθυντοῦ κ. Ζυδῆ μετὰ θέμα «τὰ Δεκεμβριανά».

Διὰ τῆς ὁμιλίας αὐτῆς ἀπ' ἐνὸς μὲν ἔγινεν γνωστὰ εἰς ἡμᾶς αἱ θηριώδεις ἀποτροπιασμοί, αἱτι-νες διεπαράχθησαν ἀπὸ τοὺς κομμουνι-στας, ἀπ' ἑτέρου δὲ ἡ θυσία τῶν ἡρώ-ων μας, ἥτις ἐδικαίωσεν τὸ πνεῦμα

ΜΕΤΑΞΥ ΜΑΣ

Ἡ Ζωσιμαία Παιδαγωγικὴ Ἀκαδημία μας, χάρις στίς ἐνέρ-γειες τοῦ Σεβαστοῦ μας Διευθυν-τοῦ κ. Λόλη, ποὺ τὴν περιβάλλει μ' ὅλην τὴν στοργὴν καὶ ἀγάπην, ὅσο πάει καὶ ὁμορφαίνει. Πότε μὴ ἐπισκενὴ ἔδω καὶ πότε ἐκεῖ ἔξαναδίνει σιγὰ-σιγὰ τὴν παλιὰ τῆς προπολεμικῆς ὄψι, τότε ποὺ πρωτοχτιστήκε. Κι' ἕνα ἄλλο ἀκό-μα ποὺ κάνει τὴν σχολὴν μᾶς νὰ φαντάζη πὺς καλλίτερα, εἶναι τὸ ὅτι ἕνα-ἕνα τὰ παλιὰ κτίρια ποὺ εἶναι μπροστὰ τῆς στῆ λεωφόρου Γεωργίου Β' ὁμοιομοιοῦνται. Γιὰ τὴν ὥρα ὁμοιομοιοῦνται τὸ παλιὸ σπῆτι διπλὰ στῆ Διοίκησιν Χωρο-φυλακῆς καὶ ἕνας κἀθετος και-νούργιος δρόμος ἐκκίνησε ἀπὸ καὶ. Ἐστὶ μὴ καινούργια ὄψη δόθηκε στῇ Ἀκαδημίᾳ μᾶς καὶ ἀπὸ τὰ πλάγια.

ΚΑΘΕ χρόνο, τὴν 8ην Νοεμ-βρίου πρὸς μνήμην τῶν Ζω-σιμαδῶν, τῶν ἐθνικῶν αὐτῶν ἐν-

εργετῶν κάνομε μνημόσυνο, γιὰ νὰ τιμήσωμε τοὺς εὐεργέτας αὐ-τοὺς ποὺ τόσο βοήθησαν τὴν Ἑ-πειρο καὶ τὰ Γιάννινα. Περισσό-τερο βοήθησαν τὰ γράμματα καὶ στὴν πόλιν μᾶς γιατί μετὰ τὴν χρή-ματὰ τῶν ἔχουν γίνῃ ἡ Ζωσιμαία Σχολὴ καὶ τὸ σχολεῖο μᾶς, ἡ Ζω-σιμαία Παιδαγωγικὴ Ἀκαδημία. Στὸ μνημόσυνο ποὺ πῆγαμε τὰ μεγάλα παιδιά, στρέψαμε εὐλαβι-κὰ τὴ σκέψιν μᾶς σ' αὐτοὺς, τοὺς εὐχαριστήσαμε καὶ ψάλλαμε τὸ «Ἄωνία ἡ μνήμη τους».

Ἡ ΑΤΑΗ μᾶς μεταμορφώθηκε πάλιν. Ὁ σχολικὸς μας κήπος περιορίστηκε στὸ ὁμορφὸ μικρὸ σπιτάκι τῶν ζώων μετὰ λίγα λαχα-νικά γύρω-γύρω ποὺ τὰ περι-ποιεῖται ὁ κηπουρὸς μᾶς ὁ κυρ-Γιῶργος. Ὅλος ὁ ἄλλος χώρος ἄ-νοιξε καὶ τώρα ἔχομε ἀπλοχω-ριά, γιὰ τὰ παιγνίδια μᾶς. Τί με-γάλη αὐλὴ ποὺ ἔχομε τώρα! Καὶ

τί ὁμορφὴ ὅταν θὰ φνιγρώσῃ τὸ γρασίδι.

ΛΕΝΕ πὺς ἕνα παιδί ὅταν βοῇ λεπτὰ τὰ κρατὰ γιὰ τὸν ἑαυτὸν του καὶ δὲν τὰ παραδίδει σ' αὐ-τὸν ποὺ τὰ ἔχασε. Κι' ὅμως νὰ μὴ ἀποδείξῃ πὺς ὑπάρχουν καὶ τίμια παιδιά, ποὺ συνέβη στὸ σχο-λεῖο μᾶς. Μὴ μαθήτρια τῆς Δ' τάξεως βοῇκε πέρυσι 375 δραχμῆς στὴν αὐλὴ τοῦ σχολείου μᾶς καὶ τὴς παρέδωσε ἀμέσως στὸ γρα-φεῖο. Μπορεῖ κάποια ἄλλη νὰ τὴς κρατοῦσε γιὰ τὸν ἑαυτὸ της, αὐ-τὴ ὅμως οὐκ. Ἡ μαθήτρια αὐτὴ ὀνομάζονταν Μαρία Λέκου. Ἐνα, ἄλλος μαθητὴς τῶν προτύπων ἑ-φέτος βοῇκε στὸν δρόμο 500 δραχ-μῆς ὁποῖες ἀμέσως παρέδωσε στὸν ἀστυφύλακα τῆς τροχαίας. Ὁ μα-θητὴς αὐτὸς ὀνομάζεται Ζήκος Ζῶης. Ἀς μιμηθῶμε τὴν πράξιν τοὺς σὲ ἀνάλογες περιπτώσεις καὶ ἀς τὴν ἔνομε πάντοτε παραδει-γμα.

Τελετὴ ἀπὸ τὴν ἐναρξιν τοῦ σχολικοῦ ἔτους τῶν Πρωτοετῶν τῆς Ἀκα-δημίας.

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΣΗΜΑΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ 28ης ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Είναι 26η 'Οκτωβρίου εορτή του 'Αγίου Δημητρίου. Είναι μία γλυκειά ημέρα του Φθινοπώρου και όλα τα παιδιά παίζουν χαρούμενα στην αυλή του σχολείου. Είναι όλα ντυμένα τα γιορτινά ρούχα γιατί είναι η εορτή της Σημαίας.

Μπήκαμε στη γραμμή και ο κ. Σακελλαρίου μās μίλησαν για το εθνικόν μας σύμβολον την γαλανόλευκη Σημαία μας. Παρεδόθη εις τὸν σηματοφόρον και μετά μερικά παιδιά ἀπήγγειλαν ποιήματα σχετικά με τη σημαία. "Τ-στερα όλα τα παιδιά τὸν Προτόπων μπήκαμε εις τὴν αὐθουσα τὸν τελετῶν διὰ νὰ κάνουμε μιά εορτή διὰ τὴν 28ην 'Οκτωβρίου. 'Ο κ. Σακελλαρίου μās μίλησε γιατὸ ἱστορικὸν τῆς ἡμέρας καὶ γιατὴν ἀνδροειὰ τῶν Ἑλλήνων, κατὰ τὸν πόλεμον τοῦ 1940-41. Τὰ λόγια του ἐφθάναν θαυρατὰ στὴν ψυχὴ μας καὶ τὴν ἔκαναν νὰ κτυπᾷ διαφορετικὰ. Ρίγη ἀνέβηκαν τὰ κορμιά μας καὶ τὰ στήθη μας τὰ φούσκωνε ὁ ἐθνικὸς παλμός. Ζήσαμε στιγμὲς ἐθνικοῦ μεγαλείου μέσα στὴν ἀτμόσφαιρα ποὺ δημιουργή-

σαν τὸ Φλάμπουρο. Τὸ μπαϊράκι ἦ τὴν μπαντιέρα ὅπως τοῖς λέγαν.

"Ὅπως στὴν Ἁγία Λαύρα στὴν ἐπανόστασι τοῦ 1821 ὑψώθηκε γιατὴν σημαία τοῦ Λάβαρο τοῦ Μοναστηρίου. Στὴν Ἀ' Ἐθνικοὺς ἐλευσιν τῶν Ἑλλήνων ποὺ ἔγινεν στὴν Ἐπίδαυρον τὸ ἔτος 1822 (1η/11/1822), ὑψώθηκε ἡ Ἑλληνικὴ Σημαία. Καὶ ὅς χρώματά της ἔβαλαν τὸ ἄσπρο καὶ τὸ γαλάζιο. Τὸ μὲν ἄσπρο συμβολίζει τὴν ἀγνότητα τοῦ ἀγῶνα, τὸ δὲ γαλάζιο θυμίζει τὸν οὐρανὸ μας. Ἐκάναν ἐπίσης καὶ μιά ἄλλη σημαία τῆς θαλάσσης ποὺ τὴν ἔχουν τὰ ἑλληνικὰ πλοῖα. Ἐχει δὲ 9 λοφίδες γιατί 9 εἶναι οἱ συλλαβὲς ποὺ εἶχε τὸ ἱερὸ σύνθημα: «ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ἢ ΘΑΝΑΤΟΣ» ποὺ ἔσφαρσαν τὲς σιλασμένες καρδιὰς καὶ δόξασαν καὶ ἐναντίωσαν τὴν Ἐλευθερίαν, τὴν γλυκειὰ Ἑλευθερίαν, στὴν Ἑλλάδα μας. Ἡ σημαία ἡ ἑλληνικὴ εἶναι ἡ καλλίτερη ἀπ' ὅλες τὲς σημαίες γι' αὐτὸν τὸν λόγον πρέπει νὰ τὴν φιλάμε καὶ νὰ δίνουμε ὅλη μας τὴν ζωὴ ὅπως οἱ παλαιοὶ πρόγονοί μας. Ἔτσι καὶ ἐμεῖς ἐφ' ὅσον εἶναι καὶ τὰ ἄλλα τὰ χρώματα τῶν κ.κ. Καθηγητῶν, Διδασκάλων, σπουδαστῶν καὶ μαθητῶν κάναμε τὴν εορτὴ τῆς σημαίας. 'Ο κ. Σακελλαρίου παρέδωσε τὴν σημαία εἰς τὸν σηματοφόρο καὶ εὐχαριστήμενοι γυνήσαμε στὰ στήθια μας.

Εἶναι ἀπόγευμα. 'Ο ἥλιος ρίχνει τὴν τελευταία του ματιὰ στὰ γύρω βουνὰ τῆς πόλεως μας. Πέρα τοῦ Μισοκέλι καὶ τοῦ Περιστερίου, θαρρεῖς καὶ ἔβαλαν καινούργια χρυσοκόκκινη φορεσιὰ κεντημένη με γαλ-τσοφάκινα πετράδια. Ἡ λήνη ἀπλώνεται ἡσυχὴ σὰν καθρέφτης στοὺς πρόποδες τοῦ Μισοκελίου ποὺ μοιάζει σὰν πελώριος γίγαντας νὰ καθο-φτίζεται στὸ χρυστάλλινο νερὸ τῆς. Μὴ μικρὴ θαρροῦσα ἀρμενίζει γρήγορα - γρήγορα στὰ ἡσυχὰ νερὰ καὶ τὸ ἀεράκι σαλεύει ἀπαλὰ τὰ κάτασπρα πανιά τῆς.

Τὰ βλέπω ὅλα αὐτὰ ἀπ' τὴν βεράντα τοῦ σπιτιοῦ μου καὶ ὅλο πὺδ πολὺ μοὺ μεγαλώνει ἡ ἐπιθυμία νὰ θουσκώ-μωνα κι' ἐγὼ μέσα σ' αὐτήν.

Ἐκεῖ ποὺ ἐκοίταξα τὸν ἥλιο ποὺ με τὲς ἀκτίνες του ἔκανε τὰ σύννεφα νὰ μοιάζουν σὰν μεγάλα χρυσοκόκκινα τριαντάφυλλα, ἀκούω μ' ἄφωτον:

—Βένη! Βένη! ἔλα κάτω!

Ποὺς νὰ ἦταν τάχα; Ἦταν ὁ παπποῦς μου ποὺ με ἐφώ-ναζε νὰ θυγοῦμε βόλτα.

—Παπποῦ ἦ, τοῦ λέγω, πᾶμε στὸ Πέραμα;

—Γιατί ὄχι; Μοὺ ἀπάντησε.

Ἐπὶ τῆς τῆς ἀστυκῆς καὶ κατεβήκαμε ῥίγο πὺδ κάτω.

Οἱ μάννες τῆς λήνης ἦταν γεμάτες μεγάλα οδοκόκκινα ρούφαρα.

Θὰ με ρωτήσετε, τί εἶναι οἱ μάννες! Αὐτὸς θὰ σᾶς πῶ.

Εἶναι κάτι μικρὰ ποταμάκια πολὺ ριχὰ ποὺ ἔρχονται ἀπὸ τὴ λήνη σιγοτραγουδώντας. Οἱ γυναικοῦλες ἐκεῖ ἔπλε-

σαν τὰ πατριωτικὰ ποιήματα καὶ τὰ ἐθνικὰ ἄσματα τῆς χοροδίας. Φύγαμε μὲ ἕνα αἶσθημα ἐθνικῆς ὑπερηφάνειας.

Τὴν ἐπομένη τὸ ἀπόγευμα στὲς 3 καὶ 30 τὰ παιδιά τῆς Ε' καὶ Στ' συγκεντρωθήκαμε πάλι εἰς τὸ σχολεῖον διὰ νὰ πᾶμε εἰς τὴν κατάθεσιν στεφάνων. Μπήκαμε εἰς τὴν γραμμὴν καὶ φθάσαμε στὸ ἡρῶον Μπιζανόμαχων. Ἀφ' οὗ ἐγινε τὸ τρισάγιον ἀκούσθησε ἡ κατάθεσις στεφάνων. Κατέθεσαν οἱ ἀρχεῖς καὶ πλῆθος ὁργανώσεων τῆς πόλεως, τὰ σχολεῖα, καὶ γιατὴν Ἀκαδημίας μὴν μὴς ὁ κ. Διευθυντῆς. Ἔτσι μετ' τὴν λίγη δάφνη τιμήσαμε συμβολικὰ τοὺς νεκροὺς ποὺ ἔπεσαν κατὰ τοὺς πολέμους τῆς πατρίδος μας.

Ἐμεῖς ποὺ ἡ 28η 'Οκτωβρίου. Ἡ 28η 'Οκτωβρίου εἶναι ἕνας σταθμὸς στὴ νεώτερη ἱστορία τοῦ ἔθνους μας.

ΠΩΣ ΠΕΡΑΣΑ ΤΗΝ ΚΥΡΙΑΚΗ

Εἶναι ἀπόγευμα. 'Ο ἥλιος ρίχνει τὴν τελευταία του ματιὰ στὰ γύρω βουνὰ τῆς πόλεως μας. Πέρα τοῦ Μισοκέλι καὶ τοῦ Περιστερίου, θαρρεῖς καὶ ἔβαλαν καινούργια χρυσοκόκκινη φορεσιὰ κεντημένη με γαλ-τσοφάκινα πετράδια. Ἡ λήνη ἀπλώνεται ἡσυχὴ σὰν καθρέφτης στοὺς πρόποδες τοῦ Μισοκελίου ποὺ μοιάζει σὰν πελώριος γίγαντας νὰ καθο-φτίζεται στὸ χρυστάλλινο νερὸ τῆς. Μὴ μικρὴ θαρροῦσα ἀρμενίζει γρήγορα - γρήγορα στὰ ἡσυχὰ νερὰ καὶ τὸ ἀεράκι σαλεύει ἀπαλὰ τὰ κάτασπρα πανιά τῆς.

Τὰ βλέπω ὅλα αὐτὰ ἀπ' τὴν βεράντα τοῦ σπιτιοῦ μου καὶ ὅλο πὺδ πολὺ μοὺ μεγαλώνει ἡ ἐπιθυμία νὰ θουσκώ-μωνα κι' ἐγὼ μέσα σ' αὐτήν.

Ἐκεῖ ποὺ ἐκοίταξα τὸν ἥλιο ποὺ με τὲς ἀκτίνες του ἔκανε τὰ σύννεφα νὰ μοιάζουν σὰν μεγάλα χρυσοκόκκινα τριαντάφυλλα, ἀκούω μ' ἄφωτον:

—Βένη! Βένη! ἔλα κάτω!

Ποὺς νὰ ἦταν τάχα; Ἦταν ὁ παπποῦς μου ποὺ με ἐφώ-ναζε νὰ θυγοῦμε βόλτα.

—Παπποῦ ἦ, τοῦ λέγω, πᾶμε στὸ Πέραμα;

—Γιατί ὄχι; Μοὺ ἀπάντησε.

Ἐπὶ τῆς τῆς ἀστυκῆς καὶ κατεβήκαμε ῥίγο πὺδ κάτω.

Οἱ μάννες τῆς λήνης ἦταν γεμάτες μεγάλα οδοκόκκινα ρούφαρα.

Θὰ με ρωτήσετε, τί εἶναι οἱ μάννες! Αὐτὸς θὰ σᾶς πῶ.

Εἶναι κάτι μικρὰ ποταμάκια πολὺ ριχὰ ποὺ ἔρχονται ἀπὸ τὴ λήνη σιγοτραγουδώντας. Οἱ γυναικοῦλες ἐκεῖ ἔπλε-

σαν τὰ πατριωτικὰ ποιήματα καὶ τὰ ἐθνικὰ ἄσματα τῆς χοροδίας. Φύγαμε μὲ ἕνα αἶσθημα ἐθνικῆς ὑπερηφάνειας. Τὴν ἐπομένη τὸ ἀπόγευμα στὲς 3 καὶ 30 τὰ παιδιά τῆς Ε' καὶ Στ' συγκεντρωθήκαμε πάλι εἰς τὸ σχολεῖον διὰ νὰ πᾶμε εἰς τὴν κατάθεσιν στεφάνων. Μπήκαμε εἰς τὴν γραμμὴν καὶ φθάσαμε στὸ ἡρῶον Μπιζανόμαχων. Ἀφ' οὗ ἐγινε τὸ τρισάγιον ἀκούσθησε ἡ κατάθεσις στεφάνων. Κατέθεσαν οἱ ἀρχεῖς καὶ πλῆθος ὁργανώσεων τῆς πόλεως, τὰ σχολεῖα, καὶ γιατὴν Ἀκαδημίας μὴν μὴς ὁ κ. Διευθυντῆς. Ἔτσι μετ' τὴν λίγη δάφνη τιμήσαμε συμβολικὰ τοὺς νεκροὺς ποὺ ἔπεσαν κατὰ τοὺς πολέμους τῆς πατρίδος μας.

Ἐμεῖς ποὺ ἡ 28η 'Οκτωβρίου. Ἡ 28η 'Οκτωβρίου εἶναι ἕνας σταθμὸς στὴ νεώτερη ἱστορία τοῦ ἔθνους μας.

ΙΩΑΝΝΗΣ Β. ΚΑΛΑΝΤΖΗΣ
Στ', Β'. Μονοθεσίον

σαν τὰ ρούχα τους. Παραπέρα οἱ γεωργοὶ ὁργώνανε καὶ σπέρνανε τὰ χωράφια τους καὶ ὁ ἰδρώ-τας ἔτρεξε ὡσὰν νερὸ ἀπὸ τὸ μέτωπό τους.

Τὰ πουλάκια κελαϊδοῦσαν κρυμμένα στὰ πρασινοκίτρινα φύλλα τῆς λεύκας καὶ τοῦ πλατάνου ποὺ ἔμοιαζαν ὡσὰν μαργαριτάρια.

Ἐκάνανε λίγες βόλτες καὶ ὅταν ἡ ρυτιδωμένη γοιούλα νύκτα ἄρχισε νὰ ἀπλώνη τὰ μαύρα πουπουλένια πέπλα τῆς μπήκαμε στὸ ἀστυκὸ καὶ ἐφύγαμε. Πάσο μοὺ ἀρέσουν οἱ περίπατοι στὴν ἐξοχή!

ΒΑΣΙΛΙΚΗ Κ. ΚΗΤΤΑ
Α', τάξις 4)θεσίον

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ ΣΤΟ ΛΟΦΟ

Χθὲς μετ' τὸ σχολεῖο μας ἐπήγαμε ἕνα περίπατο στὸ λόφο τῆς Ἀνίας Τοιάδος. Πεοπατήσαμε πολὺ καὶ φτάσαμε σ' ἕνα δάσος, ποὺ εἶχε πεῦκα.

Ἐκεῖ ὁ δρόμος δὲν ἦταν ἴσιος ἀλλ' ἦταν ἀνήφορος κι' ὅλο πέ-τρος. Ἀφ' οὗ περάσαμε τὸν ἀνήφο-ρο φτάσαμε σ' ἕνα μεγάλο λιβάδι, ποὺ κάτω εἶχε ὅλο πρασιναδά. Φαινόταν σὰν νὰ τὸ τυλίγη μιά ὀλοπράσινη κάπα.

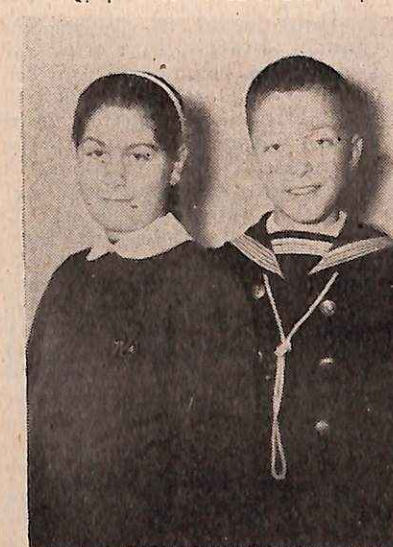
Ἐμεῖς παίξαμε πολὺ ἐκεῖ στὴν πρασιναδά. "Τότε" ἀπὸ ὅρα ἐκοίταξα πρὸς τὸν οὐρανὸ. Εἶδα ὅτι ὁ οὐρανὸς ἦταν γαλανός, κά-που - κάπου ὅμως εἶχε σύννεφα. 'Ο ἥλιος ἐκείνη τὴν ὥρα βασίλευε

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ ΓΙΑ ΜΙΜΗΣΙ

ΜΙΑ ΚΑΛΗ ΠΡΑΞΗ ΜΑΘΗΤΩΝ ΤΩΝ ΠΡΟΤΥΠΩΝ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

Βρήκαν χρήματα καὶ τὰ παρέδωσαν στοὺς κατόχους των

Ἡ συμμαθήτριά μας Μαρία Ἐλευθ. Λέκκου μαθήτρια Ε' 4)θεσίον, τὸν Ἰούνιον τοῦ 1960 εὗρε στὸ δρόμο 375 δραχμ. ποὺ παρέδωκεν ἀμέσως εἰς παρατυχόν-τα ἀξιοματικὸν Χωροφυλακῆς. Ἐπίσης καὶ ὁ συμμαθητῆς μας Ζήκος Δημ. Ζῶνης, μαθητῆς Στ' 4)θεσίον τὴν 1 'Οκτωβρίου 1960 εὗρε 500 δραχμ. ποὺ παρέδωκεν αὐθόρμητα εἰς τὸ Α'. Ἀστυνομι-

Οἱ μαθηταὶ Ἐλευθερία Λέκκου καὶ Ζήκος Ζῶνης.

κὸν Τμήμα. Ἐκεῖνοι ποὺ ἔχασαν τὰ ποσὰ τὰ παρέλαβον ἀπὸ τὴν Ἀστυνομίαν καὶ εὐχαρίστησαν τοὺς καλοὺς συμμαθητὰς μας. Ἐμεῖς μαζί μετ' τὰ συγχαρητήρια μας γιατὴν γοιστιανικὴν των πρά-ξι, ποὺ τιμὰ κι' αὐτοὺς καὶ τὸ Σχολεῖο μας, παίρνομε γιατὴν φω-τεινὸν παράδειγμα τὴν διαγωγή τους.

Ἡ καλὴ αὐτὴ πράξι των συ-μαθητῶν μας, ποὺ δημοσιεύθηκε καὶ εἶχε βάψει μετ' ὥραϊα χρώματα τὰ σύννεφα. Ἀφ' οὗ παίξαμε πολὺ ὥρα, γυρίσαμε στὸ σχολεῖο μας χαρούμενα κι' εὐχαριστήμενα ἀπὸ τὸν ὅραϊον αὐτὸν περίπατο. ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ
Β', 6)θεσίον

στὲς τοπικὲς ἐφημερίδες, εἶχε καὶ εὐχρηστὴ ἀπήχηση. Ἔτσι τὸ πε-ριοδικὸ «Σπίτι τοῦ Παιδιοῦ» ἔ-στειλε στὸ Σεβαστὸ Διευθυντῆ τῆς Ἀκαδημίας μας τὴν παρακάτω ἐ-πιστολή:

Κύριον Διευθυντῆ
ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Κύριε Διευθυντά,
Τὸ περιοδικὸν «ΣΠΙΤΙ ΤΟΥ ΠΑΙ-ΔΙΟΥ», ὁργανον τῆς Βασιλικῆς Προ-νοίας ἐληγοφορήθη ἀπὸ τὰς ἐφημερί-δας τῶν Ἰωαννίνων τὴν καλὴν πρᾶξιν τοῦ μαθητοῦ τοῦ προτύπου Δημοτικοῦ τῆς ὑπὸ τὴν διεύθυνσίν σας Παιδα-γωγικῆς Ἀκαδημίας, Ζῶν Ζήκων. Ἡ διεύθυνσις τοῦ ΣΠΙΤΙΟΥ ΠΑΙ-ΔΙΟΥ ἐν τῇ εὐρυτέρᾳ παιδαγωγικῇ αὐτῇ προσπάθειᾳ ἔκρινεν ὅτι ἔπρεπε νὰ ἐξάρη τὴν πρᾶξιν αὐτὴν καὶ τιμῇ ἐνεκεν νὰ τὸν ἐγγράφη συνδρομητὴν δι' ἕν ἔτος. Ἐπὶ πλέον τοῦ στέλλει ὡς ὥρον δύο παιδικὰ βιβλία: Τὸ «ΑΓΑ-ΠΗΜΕΝΑ ΜΟΤ ΠΑΙΔΙΑ» τοῦ τα-κτικῶν του συνεργάτου κ. Ἀλκη Τρο-παίτη καὶ τὸ ΛΟΤΚΗ ΛΑΡΑ τοῦ ΒΙΚΕΛΑ.

Θέτομεν ταῦτα ὑπ' ὄφιν ὑμῶν διὰ νὰ κάμειτε χορῶν αὐτῶν κατ' ὅν τρέ-πον δὲ ἐνομιζάτε παιδαγωγικώτερον.

Ἀθῆναι τῇ 26-10-1960
Μετὰ τιμῆς
ΑΓΓΕΛΟΣ ΜΕΤΑΞΑΣ

Ἡ συμμαθήτῆς μας Ζῶν Ζήκος, ἀπ' ἀ-τρεσε ὡς ἐξῆς στὴν ἐπιστολή αὐτή:

Ποῦ ὁ δὲ
Τὸν Σὸν Κύριον Διευθυντῆ τῆς περιοδικῆς «Σπίτι τοῦ Παιδιοῦ»

Εἰς Ἀθῆνας

Μετ' ἐξῆς μὴν χαρὰ ἔμαθα ἀπὸ τὸν Σὸν μας κ. Γεωργίου Διευθυντῆ τῆς Ζωσιμαίας Παιδαγωγικῆς Ἀκαδημίας Ἰωαννίνων, ὅτι μετ' ἐνεργήσαντες ἀνδρο-μητὴν εἰς τὸ ὥραϊο περιοδικὸν σας καὶ μ' ὅλη τὴν δύναμιν τῆς παιδικῆς μου ψυ-χῆς σὰς εὐχαριστῶ πολὺ. Ἰησα ἀκό-μη καὶ τὰ δύο βιβλία ποὺ μοὺ στείλατε γιατὸν δῶρο, ἐπεὶ δὲ ἔκαμα μιά καλὴ πρᾶ-ξι, καὶ πολὺ συγκινήθηκα. Οἱ δάσκα-λοι μου καὶ οἱ συμμαθηταὶ μου τῶρα με ἀγαποῦν περισσότερο καὶ ἐγὼ τοῦ-θω πάντα μιά φωνὴ στὴν ψυχὴ μου ποὺ μοὺ προστάζει νὰ γίνωμαι ὅλο καὶ πὺδ καλὸ Χριστιανόπουλο καὶ Ἱε-ρηόπουλο.

Ἐπειδὴ τὸ ὄνομά μου εἶναι λανθα-σμένο σὰς παρακαλῶ πολὺ νὰ τὸ διορ-σμένο σὰς παρακαλῶ πολὺ νὰ τὸ διορ-

θώσετε γιατί ἐγὼ ὀνομάζομαι Ζήκος Γεωργίου τοῦ Δημητρίου Ζῶν καὶ εἶμαι μαθητῆς τῆς Στ' τάξεως τοῦ 4)θε-σίον Προτύπου Δημοτικοῦ Σχολείου τῆς Ζωσιμαίας Παιδαγωγικῆς Ἀκαδη-μίας Ἰωαννίνων.

Ἐν Ἰωαννίνους τῇ 9η Νοεμβρίου 1960
Μετ' ἐξῆς καὶ εὐγνωμοσύνη
ΖΗΚΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΖΩΝΣ

ΕΜΙΑ ΒΡΟΧΕΡΗ ΗΜΕΡΑ

Τὴ βροχερὴ ἡμέρα ποὺ εἶναι σήμε-ρα! Ὁ ἥλιος δὲν ἔρριψε τὲς ἀκτίνες του στὸ παράθυρό μου.

Ὁ οὐρανὸς εἶναι γκριζός ἀπὸ τὰ πολλὰ σύννεφα.

Πότε - πότε ἡ βροχὴ στέλνει μερικὲς χονδρὲς ψυχᾶς σὰν προμήνηματα.

Τὰ δένδρα κουνιόταν πολὺ ἀπὸ τὸν ἄνεμο καὶ νόμιζες ὅτι θὰ πέσουν.

Ἡ μαμά μου εἶχε πλύνει καὶ ἔτρεξε ἀμέσως νὰ μαζέψῃ τὰ ρούχα γιατί ἡ βροχὴ εἶχε δυναμώσει.

Σὲ λίγο ἦλθε ἡ ὥρα γιατὸ τὸ σχολεῖο.

Ἐτοιμάστηκα, φόρεσα τὸν μουσαμῆ μου πᾶς μπούτσες μου καὶ ξεκίνησα ἐνῶ ἡ βροχὴ ἔξω δυνάμεινε περισσότερο.

Ἐτοίχην μετ' τὸ τουλοῦμν ὅπως λέ-νε μερικοί.

Οἱ ἀστράτες αἰλάνωνουν τὸν οὐρα-νὸ σὰν φύδια καὶ οἱ βροχὲς σείουν τὴν γῆ σὰν νὰ κἀν σεισμοί.

Ἡ βροχὴ ποὺ δέρνει ἀλύττητα τὸ πρόσωπό μου.

Μὰ τί νὰ γίνῃ;

Δὲν μπορῶ νὰ πῶ κι' ἄλλως.

Στὸ δρόμο πολλοὶ διαβάζε, τρέχουν νὰ κορυφωθῶν κάτω ἀπὸ τὰ ὑπόστεγα καὶ οἱ ἄλλοι προχωροῦσαν γιατί εἶχαν ὀμπρέλλες.

Λάσπες ἔδω, λάσπες ἐκεῖ, παντοῦ λά-σπες βλέπεις, μαζί μετ' τὰ νερὰ ποὺ ἄρ-χισαν νὰ κατακυλίσουν στοὺς δρόμους καὶ ἐσχημάτισαν μικρὰ ποταμάκια.

Ἐνῶ προχωροῦσα, φανταζόμουν τοὺς κατ' ἐμὸν τοὺς γεωργοὺς νὰ τρέδουν τὰ χέρια τους ἀπὸ χαρὰ.

Γιατὴ ἡ βροχὴ αὐτὴ εἶναι ἀφελὴ γι' αὐτοὺς.

Θὰ ποτίσῃ τὰ χωράφια τους καὶ τὸ χῶμα θὰ γίνῃ μαλακώτερο καὶ ἀφρότο.

Ἄν ὅμως σκεφθοῦμε καὶ τὰ κατ' ἐμὸν τὰ μικρὰ παιδάκια δ' ἀλλὰζοῦμε γνώμη.

Γιὰ σκεφθῆτε, τὰ νὰ τοιγυρίζουν στοὺς δρόμους χυμὸς μουσαμάδες ἐνῶ ἡ βροχὴ δέρνει ἀλύττητα τὸ χλωρὸ προ-

ΜΑΖΙ ΜΕ ΤΗ ΓΙΑΓΙΑ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

Ένα από τα πλέον αγαπημένα και σεβαστά πρόσωπα του σπιτιού είναι και η γιαγιά ή ο παππούς. Μεσόκοιτη, καμπουριαστή κάθεται στην πολυθρόνα της! Ο καιρός άρχισε να τρώει το γέριζο πρόσωπό της και να σχηματίζει βαθιές ρυτίδες. Τα τρεμουλιαστά χέρια της απλώνονται συνεχώς και άγκυρα λάζουν τα αγαπημένα εγγόνια της. Τά φιλεί, τα χαϊδεύει στα μαλλιά τους και αυτά γύρω της κάθονται και ακούνε χιλιάδες ώραια παραμύθια.

Βλέπει τα χαρούμενα πρόσωπα των εγγονιών της και θυμάται και αυτή τα παιδικά της χρόνια. Μεγάλη, πολύ μεγάλη αγάπη δείχνει ή γιαγιά στο εγγόνι της. Πέρασε πολλά χρόνια στον κόσμο και δεν νευριάζει, δεν φωνάζει, δεν κακολογεί. Τα εγγόνια ποτέ της δεν τα μάλωσε.

Όταν καμιά φορά ο πατέρας κτύπησε τον γυό του, ή γιαγιά πλησιάζει ήρεμα το εγγόνι της το συμβουλεύει σαν μεγάλη που είναι, το χαϊδεύει το κεφάλι του και το καθησυχάζει.

...

Έγώ έχω δυό γιαγίες, μία από τον μπαμπά μου, και μία από την μαμά μου. Η μητέρα της μητέρας μου είναι μεγαλύτερη. Έγώ περισσότερο αγαπώ την γιαγιά από την μητέρα μου, γιατί όταν ήμουν μικρή, αυτή με μάλωσε. Ο,τι έχει θα το κρατήσει για μένα. Ένα φιλί της είναι μια συμβουλή για μένα. Σε κάθε τι έχει μεγάλη ύπομο-

σωπία τους!

Τι κομμάτι πόν είναι!

Πόσο τα λυπάμαι!

Εφάρσα στο σχολείο και εκεί βρήκα τους συμμάχητάς μου να συζητούν για τη βροχή.

—Μα τί βροχή είναι αυτή! λέγει ο Νίκος.

—Δεν έχει σκοπό να σταματήσει, λέγει ο Θεμιστοκλής, κτυπώντας έξω.

—Αρχισαν για τα καλά οι βροχές, τούς λέω εγώ, αφήνοντας την σάκκα μου.

Από τα παράθυρα δεν έβλεπε έξω γιατί μέσα έκανε ξέστα και είχαν γίνει γκρίζα.

Σε λίγο το κουδούνι μās καλεῖ και μπαίνουμε στις τάξεις μας. Έξω ο αέρας φυσούσε σαν λυσσασμένος και τα δένδρα ηγαλόνουν μια έδω και μ'ά εκεί.

Αρχίσουμε μάθημα και όταν τελειώσαμε οι τάξεις Α', Β', Γ', Δ', και Ε' πήγαν στα σπύτια τους και ή ΣΤ' τάξεις πήγαν στην εκκλησία γιατί την άλλη ημέρα γιόρταζαν οι Ζωσιμάδες.

Τό υπόλοιπο απόγευμα δεν βγήκα έξω γιατί έβρεχε συνέχεια.

ΧΡΗΣΤΟΣ Α. ΕΤΑΓΓΕΛΟΥ

Ε' Β' Μοναθείου

νή. Χατήρι δεν μου χαλά. Βέβαια και τις δυό τις αγαπώ σαν γιαγίες μου. Άλλά και αυτές με αγαπούν περισσότερο από τα παιδιά τους και κάθε πνοή τους, κάθε λέξη, κάθε άγκάλιασμα, κάθε φιλί είναι και μια μεγάλη συμβουλή για μένα. Είναι μια μεγάλη χαρά γιατί ξεκινάει από μια φλογερή ψυχή, από μια καρδιά που είναι πλημμυρισμένη από άπειρη αγάπη.

Παππούδες και γιαγιάδες, πρόσωπα σεβαστά και αγαπημένα! Ο καλός Θεός άς ξεκουράξει το γέριζο κομμάτι σας πού τό αντάλασσε ο χρόνος ο σκληρός

ΜΙΑ ΓΙΟΡΤΗ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΑΣ

Μια φορά είχα καλέσει σπίτι τις φιλενάδες μου μαζί με τις αδελφές τους πού είναι και φιλενάδες της Άντας.

Είχαμε μαζευτεί καμιά είκοσι-οια παιδιά. Στην όννη δεν ξέρανε τί να παίξουμε. Η μιά έπαιρνε και διάβαζε ή άλλη περιεργάζονταν τις κοούλες. Η μιάνα βγήκε και μās είπε:

—Παιδιά, να παίξετε ένα όμαδικό παιχνίδι. Τα βιβλία είναι για τό σχολείο.

Τότε ή Άντα λέει:

—Παίζουμε τη κατούλα;

—Ναί, ναί, τα φυλάω, είπα εγώ.

Μου έδωσαν τα μάτια, κάθησα στην άγκαλιά μās κοπέλας χωρίς να ξέρω ποιά είναι και φώναξα: «Νιάροο!».

«Νιάροο», άκούστηκε κοντά μου μάντζα άπ' τη φωνή πώς ήταν ή Κατίνα.

—Κάτσε τώρα της λέω είναι ή σειρά σου. Της δέσαμε κι' αυτήν τις τα μάτια και κάθισε. Έτσι συνεχίσαμε άσκετη ώρα.

Άμα τό βαρεθήκαμε αυτό τό παιχνίδι, μās είπε ο Γιώργης ένα προσκοπικό.

Τοποθέτησε ένα τενεκέ με νερό σε μια καρέκλα, έπειτα έβαλε πύθονα τρία μικρά ποτηράκια, μās γόοισε σε τρεις σειρές και έδωσε στους τρεις πρώτους να κρατήσουν στο στόμα τους την άκρη ενός μικρού κουταλιού. Μετά μās είπε να παίνοουμε με τό κουτάλακι νερό άπ' τον τενεκέ και να τό άδειάζουμε στα ποτηράκια χωρίς να χορημοποιήσουμε τα γέρια μας. Από τις τρεις ομάδες ένίκησε ή δική μου. Ήταν ένα πολύ ήσυχο και διασκεδαστικό παιχνίδι, άς άρεσε στα περισσότερα παιδιά.

μια ζωή όλόκληρη. Και άς κάνει χαρούμενη πάντα την ψυχή σας, όταν γύρω σας παραστέκονται παιδιά, νύφες, εγγόνια με αγάπη άπέραντη.

Άς σάς χαρίσει στιγμές γλυκές και εύτυχισμένες, όταν χαμαρόντε άξια στην κοινωνία και προκομένα και τιμημένα τα παιδιά σας. Και όταν στη γηραιά σας τα βαθειά έλθη ο θάνατος να σάς άναπαύση, βλέποντας γύρω όλα σας τα παιδιά τα αγαπημένα, να άξιωθήτε να εισήτε κλείνοντας τα μάτια: «Νύν άπολύω τον θούλον σου, Λέσποτα...».

ΕΙΡΗΝΗ ΦΛΩΡΟΥ

Τάξις Στ'. 4)θεσίου

Παίξαμε και τη «ζωγραφική» δηλαδή, δένουμε με τη σειρά τό καθενός τα μάτια άφου τό δώσουμε ένα χαρτί και ένα μολύβι να ζωγραφίσουν. Φαντάζεστε τί νέλαιο κάναμε γιατί άλλοι ήταν το κεφάλι κι' άλλοι τα πόδια. Τα μάτια ήταν κολλημένα στην κοιλιά και τ' αυτιά στους ώμους. Ακόμα παίζαμε τυφλόμυγα. Εγώ, όταν κίνδυνε να με πιάσουν, τσίριζα και γίνονταν χαλασμός. Τί γίνηκε πιά όταν άρχισαμε τό κυνηγητό, δεν περιγράφεται! Δεν άφήςαμε τίποτα στη θέσι του. Ο Γιώργης πού μās άκουγε από κάτω μās πείραζε και μās έλεγε ότι τό γόλ μετεβλήθη σε ίπποδρομο με τό ποδοβολητό μας.

Η μάννα μās έβγαλε διάφορες λιχουδιές. Όλες ήμαστε... άνόμενες και πιά πολύ εγώ. Ήταν άστειό πού κάποτε μās έφερε ή μάννα μια πιατέλα με κάστανα και μās είπε νελώντας:

—Δέν πιστεύω να άρέσουν σε καμιά σας.

Μερικές είχαν πώς ήταν χοτασμένες άπ' τα γλυκά και δεν ήθελαν κάστανα. Άλλά μόλις έφυγε ή μάννα έγιναν όλα άνάσπαστα και δεν έμεινε ούτε ένα στην πιατέλα!

Έτσι όμορφα πέρασε ή ημέρα πού κάλεσα τις φιλενάδες μου να παίξουμε.

ΔΡΟΣΩ ΚΑΤΣΙΛΑ

Ε' 4)ξίου

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ ΠΟΥ ΛΑΒΑΜΕ

«Μαθητική Ζωή» — Μαθητική έφημερίδα Προτάπου 10ου Δημοτικού Σχολείου Πατρών — Οκτώβριος 1960.

«Ο μικρός Οίνους ότης» — Μαθητική έφημερίδα Δημοτικού Σχολείου Οίνουσιων — Νοέμβριος 1960.

ΤΟ ΤΑΞΙΔΙ ΤΩΝ ΧΕΛΙΔΟΝΙΩΝ

Τώρα τό φθινόπωρο δεν είναι έδω τα χελιδόνια.

Έφυγαν για τα ζεστά μέρη. Εγώ στενοχωρήθηκα σαν δεν είδα τα χελιδόνια.

Η συζητήσις μας για τα χελιδόνια πού κάναμε με την κυρία και με τούς συμμαθητάς μου ήταν πολύ συζητητική. Χθες μάλιστα η κυρία μας μās είπε και ένα παραμύθι για τό νελιδονάκι πού έμεινε έδω τό χειμώνα, γιατί έλεγε οπαμένη την φτερούγα του. Μά βρεθήκε ένα καλό κοριτσάκι, ή Λιάνα, και τό περιποιήθηκε κι' έγινε καλά. Έγιναν δυό άχώριστοι φίλοι. Μά για καλή του τύχης έφυγε την Αίγυπτο ένας φίλος της και μ' αυτόν έστειλε και τό μικρό χελιδονάκι να βοή τη συντροφιά του. Τί χαρά πού είχαμε όλοι. Άπ' όλα τα παιδιά άκούστηκε ένα ά-ά-α!

Τα χελιδόνια μās κάνουν μεγάλο καλό και πρέπει να τα αγαπούμε, αλλά όχι μόνο τα χελιδόνια αλλά και τα άλλα όφέλιμα πουλιά.

Τώρα τα νελιδόνια πήγαν στην Αίγυπτο γιατί έδω θα άρχίσουν τα κρύα.

Την άνοιξη θα ξαναρθούν. Τότε όλοι θα γασούμε πολύ πού θα ξαναρθούν τα νελιδόνια. Άς κάνωμε ύπομνη.

ΜΑΡΙΑ Γ. ΚΤΡΚΟΥ

Β' 4)θεσίου

ΤΟ ΤΙΧ ΤΑΚ ΤΩΝ ΟΡΟΛΟΓΙΩΝ

Τίχ - τίκ. Μέσα στην όλόλευνη αίθουσα της κλινικής μια νέα ψυχούλα άνοιξε τα φτερά της και κοίταξε μ' άπορία τον κόσμο.

Τίχ - τίκ. Τό μικρό άγγελούδι πού σκόρπισε τη χαρά και τό γέλιο στο σπίτικό του γίνεται Χριστιανή στην εκκλησία κι' άποκτά ένα όνομα δικό της, όλοδικό της.

Τίχ - τίκ. Τό άγγελούδι μεγάλωσε και με κορμασμένη τη σάκκα στον όμο ηγαίνει στο σχολείο για τό πρώτο μάθημα.

Και οι ώρες περνουν. Και τό μεγάλο όρολόγι όλο κτυπά χωρίς να κορμιάζεται.

Τί - τίκ. Νάτην! Ντεμένη στα όλόλευνα βαδίζει για την εκκλησία. Κι' οι γονείς καμωφούν την ν' φη.

Τίχ - τίκ. Ένα καινούργιο βλαστάρι ξεπήδησε από την οικογένεια της νυφούλας!

ΤΙ ΩΡΑΙΟ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΜΟΥ!

Τό σχολείο μας βρίσκεται στον Κουραμπά.

Είναι ωραίο και είναι τό καμάρι των Γιαννίνων. Έχει πού είναι κτισμένο στολίζει όλη την πόλη.

Στό σχολείο ηγαίνουν όλα τα καλά παιδιά.

Ηγαίνουμε για να μάθουμε καλά, καλούς τρόπους και να γίνουμε καλοί άνθρωποι.

Η αλλη του σχολείου μας είναι μεγάλη, ωραία, με άμυδχωμα για να παίξουν τα παιδιά.

Έχει ωραϊον κήπο, με όμορφα πολύχρωμα λουλούδια του φθινοπώρου.

Στην άκρη είναι και ο ζωολογικός κήπος.

Μέσα έχει κότες, τα δύο κοινά νελάκια, τον πετεινό, τις πάπιες, τό ζαρκαδάκι με τα χαριτωμένα κέσατα και τα ήμερα περιστέρια μας.

Μέσα στο κτίριο οι αίθουσες είναι στολισμένες με τούς χαρτες.

ΑΠΟ ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΣΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ

Πόσο αγαπώ τό σχολείο μου! Κάθε μέρα ηγαίνω με μεγάλη χαρά. Τό πρωί σαν σηκωθώ τρέχω στο παραθυρό μου, κοιτάζω τον ήλιο πού άνατέλλει και στο βάθος τα πανύψηλα βουνά να καθρεφτίζονται στην ήσυχη λίμνη μας Παμβώτιδα.

Τό Μισοκέλι μας ξεχωρίζει σαν βασιλιάς, σαν ένας μεγάλος γκρίζος γίγαντας.

Τα δένδρα από την πρώτη δουσιά μοιάζουν σαν να έχουν επάνω τους διαμάντια.

Αφού καλημερίσω τα λαλούδια μου πού είναι στο παραθυρό μου τρέχω μέσα να ντιθώ για να άγνώ άμέσως πού τό σχολείο.

Γρήγορα - γρήγορα έτοιμάζομαι φιλό το χέρι της γιαγιάς χμιοστώ τούς γονείς μου, πέρνω την τσάντα μου και νύμαι στο δόμο για τό σχολείο.

Κόσμος πολλές πναινει και έοχεται βιαστικά. Άλλοι ηγαίνουν

Τίχ - τίκ! Άρχες οι ώρες κυλούν καθώς αυτή με όλόλευνα υαλλία πλέκει πλάι στη φωτιά! Κι' ή ζωή ξαναδυναμίζεται με τό μεγάλο ρολόι σύντροφο στα λεπτά, στις ώρες, στις ημέρες.

ΑΝΤΑ ΑΘ. ΦΩΤΙΑΔΟΥ

Ε' 6)θεσίου

την εικόνα της Παναγίας, τις εικόνες των Βασιλέων μας, την έδρα του δασκάλου και τα καλά θανάια μας.

Έξω στην αλλη μας είναι και ή παιδική γαρά με τις κούνιες, τις γλύστρες και άλλα χαριτωμένα παιχνίδια.

Τό σχολείο μας τό έκτισαν οι μεγάλοι εδεργέται Ζωσιμάδαι και ήγεται Ζωσιμαία Παιδαγωγική Άκαδημία.

Από τό σχολείο μας βγαίνουν οι καλοί δασκάλοι πού ηγαίνουν στα χωριά μα' και διδάσκουν τα νήματα και την ελληνική ιστορία.

Πόσο αγαπώ τό σχολείο μου! Και εγώ όταν τελειώσω, πάντα θα τό θυμάμαι και θα νοιάθω τις χαρές πού πέσσα με τούς καλούς μου δασκάλους και τούς καλούς συμμαθητάς μου.

ΙΩΑΝ. ΠΑΠΑ-ΙΩΑΝΝΟΥ

Γ' 4)θεσίου

να ψωνίσουν άλλοι στην δουλειά τους και μεις τα παιδιά στο σχολείο μας.

Στη γωνία ένας καστανός διαλαλεί τό επιπόρνεμά του και φωνάζει όλο και πιο δυνατά σαν βλέπει τα παιδιά να πλησιάζουν. Ο μαμάς μας με τό γαϊδουράκι του ξελασπώνει φωνάζοντας «σπανάκια, κουκουτζίδια, πατάτες, κολοκυθάκια...».

Πιά κάτω άκούγονται οι λαχνοφύδες: «ραδίκια, καλά, ραδίκια μαζωμίστα...».

Τα μαγαζιά έχουν άνοιχτες τις πόρτες και περιμένουν την πελατεία.

Πολλές φορές στο δόμο συναντώ την Άννελικουλά και ηγαίνουμε κουβεντιάζοντας στο σχολείο.

Μά να φθάσαμε, τό καμπανάκι κτυπά, παραλίγο να άρχίσουμε. Βάζουμε τις τρεγάλες για να ήμαστε στην προσευχή. Έκεί όλα τα παιδιά θα παρακαλέσουμε τό Χριστούλη να μās βοηθήσει να πάμε καλά στα μαθήματά μας.

Μετά, σόφινμα, φρόνιμα μπαίνουμε στην τάξη καλημερίζουμε τον καλό μας δασκάλο και άμέσως πέταμε με τα ποττα στο δουλειά.

ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ Ε. ΚΟΚΚΙΝΗ

Δ' τάξις 4)θεσίου

Ο ΟΛΥΜΠΙΟΝΙΚΗΣ ΜΑΣ

Είς μνήμην τῶν ἀρχαίων ὀλυμπιακῶν ἀγῶνων γίνονται καὶ οἱ σύγχρονοι.

Φέτος, ἡ 17ῃ Ὀλυμπιάς ἐγίνε εἰς τὴν Ρώμην.

Τὴν Ἑλλάδα ἀντιπροσώπευσε εἰς τὴν ἱστορίαν ὁ Διάδοχος μας Κωνσταντῖνος ὁ ὁποῖος καὶ ἐξῆλθε νικητὴς ἀφοῦ κατώρθωσε νὰ νικήσῃ 27 ἰσχυροὺς ἀντιπάλους του.

Ἡ περίλαμπρος νίκη τοῦ διαδόχου μας προεκάλεσε σ' ὅλον τὸν κόσμον τεραστίαν ἐντύπωσιν. Ὁ διεθνὴς τύπος ἐγαράκτισε τὸ γεγονός αὐτὸ ὡς τὸ σημαντικώτερον τῆς 17ῃς Ὀλυμπιάδος. Ὁ ὀλυμπιονίκης μας ἀγωνίσθηκε τίμια, λεβέντικα, παλληκαρίσια καὶ κατέκτησε τὴν νίκη μετὰ τὴν ἀξίαν του.

Ὁ λαὸς τῶν Ἀθηνῶν, τοῦ ἐπεφύλαξε θεοιοτάτην ὑποδοχὴν, ἀλλὰ καὶ ὁλόκληρη ἡ Ἑλλάδα τὸν

συγγαίρει καὶ αἰσθάνεται ἐθνικὴν ὑπερηφάνειαν διὰ τὴν νίκη του.

Τὸ ἀντὶ Ἑλληνόπουλο μὲ μετριοφροσύνη καὶ συγκίνησι ἀφιερώνει τὴν μεναιεῖωδὴ νίκη του, στὸν πατέρα του Βασιλέα καὶ στὸν ἑλληνικὸν λαὸν «τοῦ ὁποῖου ἡ ἀγάπη καὶ ἡ πίστις ἔδωσε φτερὰ εἰς τὰ πανιά του καὶ νίκησεν εἰς τὸ σκάφος. Εὐχαριστεῖ τὸ ἄξιον πλήρωμά του τὸ ὁποῖον ἀποτελοῦσαν: ὁ Ὀδυσσεύς, Ἑσκιντιόγλου καὶ ὁ Γεώργιος Ζαΐμης, καὶ τὴν ἀδελφὸν Σοφία ἡ ὁποία τὸν ἐβοήθησε πολὺ κατὰ τὶς προπονήσεις του.

Ὁ λαὸς τῆς Ἑλλάδος ἐπευφημεῖ τὸ θριαμβευτὴ Διάδοχο τοῦ θρόνου μας καὶ ἀκράτητος φωνάζει: «Θά βασιλεύσῃς κάποτε μετὰ τὸ ὄνομα Κωνσταντῖνος ὁ Ὀλυμπιονίκης!».

ΘΕΟΔΟΣΙΑ Κ. ΠΛΑΚΟΤΤΣΗ
Στ' 6) θεοῦ Προτύπου

ΟΙ ΣΚΛΑΒΩΜΕΝΟΙ ΔΙΚΟΙ ΜΟΥ

Μαζί με τόσες ἄλλες σκλαβωμένες ψυχὲς ποὺ ζοῦν στὴ Βόρειο Ἡπειρο εἶναι καὶ ὁ παπούς μου μετὰ τὴν γαριά μου.

Ἀπὸ τὸν καιρὸ ποὺ κατάλαβα τὸν ἑαυτὸ μου καὶ ἔβλεπα ἄλλα παιδάκια τῆς γειτονίας μου νὰ ἔχουν παποὺ καὶ γαριά, ἐνοίωσα πὼς κάτι μοῦ ἔλειπε καὶ ἐμένα.

Ὅταν γιὰ πρώτη φορὰ ρώτησα τὴν μαμά μου ἐκεῖνη μοῦ εἶπε πὼς: «Δὲν μπορεῖς ἐσὺ Θωμά μου νὰ καταλάβῃς ποὺ βρίσκονται».

Ἐγὼ νόμισα πὼς δὲν εἶχα καθόλου. Ὅταν ἀργότερα ποὺ κατάλαβα περισσότερα ἑξαγνώστης τοὺς γονεῖς μου μοῦ εἶπαν πὼς βρίσκονται στὴν Βόρειο Ἡπειρο καὶ δὲν μποροῦν οὔτε αὐτοὶ νὰ ἔλθουν ἐδῶ οὔτε καὶ ἐμεῖς νὰ πάμε ἐκεῖ, γιατί εἶναι σκλαβωμένοι.

Εἶδα ἐπίσης τοὺς μπαμπά μου τὰ μάτια νὰ βορβόκωνουν καὶ τότε κατάλαβα καλλίτερα.

Σκέφτηκα τὸν μπαμπά μου πόσο ὑποφέρει ποὺ βρίσκεται μακριὰ ἀπὸ τοὺς γονεῖς του καὶ δὲν μπορεῖ νὰ τοὺς βοηθήσῃ τώρα ποὺ καὶ αὐτοὶ εἶναι γέροντες καὶ δὲν εἶναι σὲ θέσι νὰ ἐργασθῶν.

Πόσο θὰ ἤθελα νὰ τοὺς εἶχα κοντὰ νὰ τοὺς χαϊρῶμαι καὶ νὰ με χαϊρόταν, ὅπως μᾶς γράφουν καὶ ἐκεῖνοι στὰ λίγα τοὺς γράμματα ποὺ παίρνουμε. Μ' αὐτὰ δὲν θέλω νὰ πῶ πὼς δὲν ἀγαπῶ καὶ τοὺς γονεῖς μου ποὺ μέρα καὶ νύκτα με φροντίζουν ἀλλὰ ἂν εἶχα

τὸν παππού καὶ τὴν γαριά μου κοντὰ θὰ εἶχα ἀκόμη περισσότερα χάδια καὶ ἐγὼ καὶ ἀδελφούλα μου.

Κι' ὅταν καμμιὰ φορὰ ποὺ κάνω ἀτάξίες καὶ μοῦ τὶς βρέχει ἡ μαμά θὰ ἔτρεχα νὰ κρυφθῶ στὴν ἀγκαλιά τοῦ παππού μου ἢ τῆς γαριάς μου.

Γι' αὐτὸ στὴν προσευχή μου πάντα παρακαλῶ τὸ Θεὸ νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν Βόρειο Ἡπειρο σὺν Ἑλληνόπουλο ποὺ εἶμαι, καὶ νὰ ἐλευθερώσῃ καὶ γὰρ νὰ δῶ τοὺς δικούς μου.

ΘΩΜΑΣ ΕΤ. ΠΑΝΤΕΛΗΣ
Γ' 6) θεοῦ

Η ΜΗΤΕΡΑ ΜΟΥ

Ἀλήθεια τί εἶναι ἡ μητέρα μας;

Ἐνὰ ἀκριβὸ καὶ μεγάλο δῶρο τοῦ Θεοῦ. Ὁ Θεὸς κάνει πάντοτε τέτοια δῶρα. Μὰ νομίζω κανεὶς ἄλλος δὲν μπορεῖ νὰ μᾶς τὴν προσφέρει.

Ἄν ἕνας μοῦ ἔδινε ὅλα τὰ πλοῦτη του, νὰ νὰ τοῦ δώσω τὴν μητέρα μου, ποτὲ δὲν θὰ τὸ ἔκανα αὐτό!

Τὰ καμμένα τὰ παιδιὰ πόσο δυστυχισμένα εἶναι ὅταν δὲν ἔχουν τὴν μητέρα τους. Καὶ αὐτὰ νοσταλγοὺν τὰ γάδια, τὰ φίλια τῆς μητέρας. Πόσο φαντάζομαι, νὰ θέλουν νὰ τὴν ἀντιγυρῶν καὶ νὰ τοὺς χαμογελάσῃ λίγο. Ἡ μητέρα εἶναι στοργικὴ γι' αὐτὸ ἀπὸ τὸ μωρὸ ὡς τὸ μεγάλο, μάννα

28η ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ Η ΜΕΓΑΛΗ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗ ΕΟΡΤΗ

Οἱ σελίδες τοῦ ἡμερολογίου περνοῦν σὰν νεφρὸ καὶ μετὰ σταματοῦν μπροστὰ στὸν ἀριθμὸ 28. Ὀκτωβρίου, ἡμέρα λαμπρὴ, ἡμέρα δοξασμένη...

Σὰν σήμερα ἡ μικρὴ εἰς τὸ χάσμά μας Ἑλλάδα ἀλλὰ μεγάλῃ εἰς τὴν ἱστορία τῆς εἶπε εἰς τὸ ἄνθρωπο ἰταλὸ τὸ δοξασμένο «ΟΧΙ».

Ἦταν παραμονὴ τῆς 28ῃς Ὀκτωβρίου. Ἡ νύκτα εἶχε ἀπλώσει τὰ μαύρα ἀπαλὰ πέπλα τῆς καὶ τὰ ἀστράκια στὸν οὐρανὸ φαινόταν σὰν μικρὰ κανδηλιέρια. Τὸ φεγγάρι φώτιζε στὴν Ἀθήνα τὸν τρισένδοξο Παρθενῶνα.

Ἐνὰ αὐτοκίνητο ἔτρεχε μετὰ ταχύτητα μέσα στοὺς ἐρημωμένους δρόμους τῆς Ἀθήνας καὶ σὲ λίγο σταμάτησε μπροστὰ στὸ σπίτι τοῦ ἀεικνήστον τότε κυβερνήτη τῆς Ἑλλάδος μας· τοῦ Ἰωάννου Μεταξά.

Ὁ πρόεδρος τῆς Ἑλλάδος τοῦ εἶπε νὰ ἀφήσουν τὸν ἰταλικὸ στρατὸ νὰ περάσῃ μέσα στὴν Ἑλλάδα ἢ ἀλλιῶς θὰ γινόταν πόλεμος. Ἀλλὰ ἡ ἑλληνικὴ ψυχὴ ποὺ δὲν ἔμαθε νὰ ὑποτάσσεται σὲ ἄλλους ἐφώναξε δυνατὰ τὸ ἱστορικὸ «ΟΧΙ».

«ΟΧΙ», εἶπε καὶ ὁ Βασιλεὺς μας. «ΟΧΙ», εἶπε καὶ ἡ νέα ἑλληνικὴ γενιά. Καὶ αὐτὸ τὸ ὄχι προχώρησε καὶ ἔφθασε στὸ Μαραθῶνα καὶ σὲς Θεομοτίλες καὶ ἀντάμωσε τὸ «Μολὼν λαβὲ» τοῦ Λεωνίδα, καὶ πήγε στὴν Ἀγία Λαύρα γιὰ νὰ εἰπῇ στὴν παλιὰ δοξασμένη γενιά, πὼς καὶ ἡ γενιά τοῦ 1940 εἶναι ἀντάξια τῆς. Αὐτὸ τὸ «ΟΧΙ» εἶπε καὶ ἔπρεπε τὴν χροσὴ του πέννα καὶ ἔγραψε στὸ μεγάλο βιβλίον σὲς χρόνους τὸν σελίδες τὸ δοξασμένο ἐκεῖνο «ΟΧΙ».

Καὶ τώρα γιὰ νὰ τιμήσουμε τοὺς πολεμιστὰς τοῦ 1940 ἐορτάζουμε τὴν ἐπέτειο τῆς 28ῃς Ὀκτωβρίου... Ὅλα τὰ σχολεῖα κάνουν γιορτὴ καὶ λένε τραγούδια πρὸς τοὺς πολεμιστὰς τοῦ 1940.

Ἀνήμερα τῆς 28ῃς Ὀκτωβρίου ὅλα τὰ παιδιὰ τῶν σχολείων τῶν Ἰωνάνων παρελαύνουν πρὸς εἰς τοὺς ἐπισήμους. Τὴν ὥρα ποὺ παρήλυνε ἡ καρδιά μου ἦταν γεμάτη ὑπερηφάνεια γιατί εἶμαι καὶ ἐγὼ, σὰν ὅλα τὰ Ἑλληνόπουλα, θλαστὰ καὶ μὴς τόσο γενναῖα καὶ δοξασμένης γενιάς. «Τῆς ἑλληνικῆς γενιάς».

ΧΡΥΣΑΝΘΗ ΜΗΤΣΟΤΑΗ
Τάξις Στ' Α'. Μονοθεοῦ

φωνάζουμε. Αὐτὴ μᾶς γέννησε καὶ αὐτὴ μᾶς μεγάλωσε ὑστερα, πρέπει νὰ εἴμαστε καλὰ παιδιὰ καὶ ποτέ μας νὰ μὴν τὴν πικραίνουμε.

ΗΡΩ Δ. ΝΤΟΥΣΚΟΥ
Β'. Αὐτὸν Μονοθεοῦ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΝΩΡΙΣΟΥΜΕ ΤΟΥΣ ΕΥΕΡΓΕΤΑΣ ΜΑΣ

ΜΙΧΑΗΛ ΤΟΣΙΤΣΑΣ

Ἀνάμεσα σὲς τόσους ἀνδράνες μορφῆς τῆς πατρίδος μας ξεχωρίζει ζωντανὴ ἡ μορφὴ τοῦ μεγάλου μας εὐεργέτη Μιχαὴλ Τσίτσας. Ἦταν ὁ τελευταῖος ἐξ ὅλων τῶν εὐεργετῶν τῆς Ἑλλάδος. Γεννήθηκε στὰ ξένα καὶ μετὰ τὴν ἐπιδημία καὶ τὴν ἐργατικὴ ἀπέκτησε πολλὰ χρήματα. Ἐγκαταστάθη

ραδειγματισθῶν ἀπὸ τὰ ἔργα του καὶ ἀκόμη πρέπει νὰ πιστεύουμε ὅτι τὸ Μέτσοβον θὰ γεννᾷ εὐεργέτας καὶ μεγάλους ἀνδρες. Ἀς εὐχηθῶμε τέλος ἀπὸ τὸ βάθος τῆς καρδιάς μας νὰ μνηθῶν τὸ παράδειγμά του πολλοὶ ἄλλοι καὶ νὰ ἀκολουθήσουν τὸν δρόμο του.

Λίοντα ἡ μνήμη τοῦ μεγάλου μας

ῥῶν. Τὸ σὺννοήσαντες πάντοτε καὶ πάντοτε ἡσθάνθησαν ὅτι εἶμαι Ἑλλήν.

Ἰδιὰ τοὺς λόγους τούτους ἠθέλησα ἀναλόγως τῶν δυνατοτήτων μου νὰ σὰς βοηθήσω νὰ ἐκπληρώσετε εἰς μελλόντικους καιροὺς ποὺ ἐλπίζω καλλιτέρους τὴν ὑψηλὴν ἀποστολήν σας, ἡ ὁποία εἶναι ἡ διατήρησις τῆς ἑλληνικῆς διανοήσεως καὶ δι' αὐτῆς ἡ ἐν μέσῳ τοῦ ἀνθρωπίνου πολιτισμοῦ διατήρησις τῆς ζωῆς ἀναμνήσεως καὶ προελεύσεώς του.

Δὲν δύναμαι νὰ σὰς πλησιάσω ἀλλὰ δεκνόμενος εἰς ὑμᾶς τὴν γραφὴν μου καὶ τὰ χαρακτηριστικὰ τὰ ὁποῖα εἶναι θὰ διαβάσετε τὰς γραμμάς αὐτὰς θὰ εἶναι ἐκεῖνα ἐνὸς νεκροῦ, τοῦ ὁποῖου ἡ οἰκογένεια καὶ τὸ ὄνομα θὰ ἔχῃ σβῆσῃ καὶ ὁ ὁποῖος ἐπέθηκε νὰ ἐπιζήσῃ εἰς τοὺς στοχασμοὺς σας. Σὰς παρακαλῶ νὰ μοῦ παραχωρήσετε μερικὸς κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς σας τὴν ὁποίαν ἀπὸ πέραν τοῦ τάφου σὰς εἶχομαι πολλὴν ὥραν καὶ εὐτυχὴ καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ μὴν με λησμονήσετε.

Λωζάνη 22 Σεπτεμβρίου 1949.

Μιχαὴλ Τσίτσας.

ΕΤΙΓΕΝΙΑ Γ. ΕΤΣΤΡΑΤΙΑΔΟΥ
Στ' 4) θεοῦ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΥΡΟ ΑΠΟ ΤΟ ΜΗΝΟΣΥΝΟΝ ΤΩΝ ΗΠΕΙΡΩΤΩΝ ΕΥΕΡΓΕΤΩΝ ΜΑΣ

Ξέρουμε ὅτι καθεὶς ἄνθρωπος πρέπει νὰ ἔχῃ ἀγάπην πρὸς τὸν πλησίον του. Ἀν τοῦ τύχῃ κάποια ἀνυμία εἶτε ἀρρώστια, εἶτε βλάβη, εἶτε ἄλλο, πρέπει ὁ σὺντορος του νὰ τὸν βοηθήσῃ. Ἐπὶ αὐτὸν νὰ φανῇ ὅτι εἶναι ἀνθρώπος καὶ ἀκολουθεῖ τὸν νόμον ποὺ εἰδίκαζε ὁ Χριστὸς: «Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους».

Περαιτέρω ὅμως ἐπ' ὅλους ἡσθάνθησαν τὸν πόνον γιὰ τοὺς δυστυχισμένους ἀνθρώπους οἱ τιμημένοι εὐεργέται.

Αὐτοὶ ἐπῆγαν εἰς τὸ ἔξωτερον. Ἐκεῖ μετὰ μεγάλη ὑπομονὴ καὶ ἀφοσίωσιν ἐπὶ δουλειὰ τῶν καθήκοντων καὶ ἐργῶν πλοῦτοι. Ὅμως τὰ λεφτὰ αὐτὰ δὲν τὰ κράτησαν γιὰ νὰ περάσουν ἐν χάριτι τῶν ἑσθίων. Τὰ διάφορα νοσοκομεία, τὰ διάφορα σχολεῖα καὶ πολλὰ ἄλλα τέτοια φιλανθρωπικὰ ἱδρύματα ἀφιερῶνται εἰς τοὺς πονήσαντες αὐτοὺς ἀνδρες.

Γνωρίζομεν ἐπίσης ὅτι ἀπὸ τὰ πολλὰ καλὰ χρόνια ἀκόμη διατηροῦν τὴν

καὶ στὴν Ἑλβετία ἀλλὰ ταξίδευσε σ' ὅλο τὸν κόσμον. Παρ' ὅλα αὐτὰ δὲν ἔχνοῦσε τὴν ἐκ Μετσόβου καταγωγὴν του. Θέλοντας νὰ ἀκολουθήσῃ τὸ παράδειγμα τῶσων καὶ τῶσων εὐεργετῶν διέθεσε τεράστια χρηματικὰ ποσὰ γιὰ τὸν πᾶν πᾶν:

Καὶ ἐγεννήθη καὶ ἔζησε ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος γράφει καὶ μολον- ὅτι ἡ οἰκογένειά του ἀνεχώρησε ἐξ αὐτῆς ἀπὸ ἐκατὸν καὶ πλέον ἐτῶν ὅταν ἦλθε ἡ ὥρα νὰ διατάξω τὰς τελευταῖας μου θέλησεις ἐπέβηκα τὴν μαζὰν τῶν ἀνθρώπων τῶν προγόνων μου τῶν προσεχόντων ἐκ Μετσόβου ἔζησαν ἐν Ἠλείῳ. Τὰ κοινὰ στοιχεῖα φυλῆς, αἰσθημάτων τὰ ὅποια εἶχον οἱ δικοί σας καὶ οἱ δικοί μου πρόγονοι δὲν ἐνεκρότησαν, δεδομένου ὅτι ἔχον- ται ἀσφαλῶς ἀπὸ τὰ δάδη τῶν και-

εὐεργέτων «Μιχαὴλ Τσίτσας». Νομίζω πὼς τιμῶμε τὴν μνήμην του προσθέτοντας ἐνὰ ἀπόσπασμα ἐπιστολῆς ποὺ ἔστειλε στοὺς φοιτητὰς τοῦ Ἰδρύματος ποὺ ἔκαμε στὴν Ἀθήνα ἄλλο καιρὸ πρὶν πεθάνῃ:

«Καὶ ἐγεννήθη καὶ ἔζησε ἐκτὸς τῆς Ἑλλάδος γράφει καὶ μολον- ὅτι ἡ οἰκογένειά μου ἀνεχώρησε ἐξ αὐτῆς ἀπὸ ἐκατὸν καὶ πλέον ἐτῶν ὅταν ἦλθε ἡ ὥρα νὰ διατάξω τὰς τελευταῖας μου θέλησεις ἐπέβηκα τὴν μαζὰν τῶν ἀνθρώπων τῶν προγόνων μου τῶν προσεχόντων ἐκ Μετσόβου ἔζησαν ἐν Ἠλείῳ. Τὰ κοινὰ στοιχεῖα φυλῆς, αἰσθημάτων τὰ ὅποια εἶχον οἱ δικοί σας καὶ οἱ δικοί μου πρόγονοι δὲν ἐνεκρότησαν, δεδομένου ὅτι ἔχον- ται ἀσφαλῶς ἀπὸ τὰ δάδη τῶν και-

ΤΑΞΙΔΙΑ ΣΤΗΝ ΗΠΕΙΡΟ

ΜΕΤΣΟΒΟΝ, Η ΠΑΤΡΙΔΑ ΤΩΝ ΕΥΕΡΓΕΤΩΝ

Τὸ Μέτσοβον εὑρίσκεται Β.Α. τῶν Ἰωαννίνων. Ἐίναι μία κοινότητα κτισμένη σὲ ὕψος 1.200 περίπου μέτρων ἐπάνω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς θαλάσσης, σὲ μιὰ δουνολογία τῆς θουλικῆς Πίνδου. Ἐίναι περιτριγυρισμένο ἀπὸ βουνὰ ποὺ θαρρεῖς ὅτι κάνουν ἕνα κύκλο ὥσάν νὰ θέλουν νὰ τὸ προφυλάξουν ἀπὸ τοὺς διάφορους ἐχθροὺς του.

Τὰ κυριότερα βουνὰ ποὺ τὸ περιτριγυρίζουν, εἶναι τὰ ἑξῆς: α) Τὸ Περιστέρι, ποὺ εἶναι χερσόνησος καὶ ἀνοίξει κατὰ πλάτος ἀπὸ νότον. β) Ὁ Ζυγός, ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὑρίσκεται τὸ Ἀνήλιο, καὶ γ) Ἡ Κατάρτα, ἡ πολεοδομικὴ μετὰ τὸ κατὰ πλάτος καὶ ἀδιάβατον εἰς πολλὰ σημεῖα ὁδὸς τῆς. Ἀπὸ αὐτὰ τὰ βουνὰ πέντε μεγάλοι ποταμοὶ ξεκινῶν διὰ νὰ χύσονται τὰ νερά των εἰς τὰς θαλάσσας. Αὐτοὶ εἶναι: Ὁ Πηνειός, β) Ὁ Ἀῶς, γ) Ὁ Ἀλιάκμων, δ) Ὁ Ἀχελῷος καὶ ε) Ὁ Ἀραχθός. Τὸ Μέτσοβον λόγῳ τῆς θέσεώς του ἔχει σπουδαίαν ἱστορίαν, ἡ ὁποία ἀρχίζει μετὰ τὴν 14ον περίου αἰῶνα ποὺ δέχτηκε ὡς κατακτητὰς τόσο τοὺς Ρωμαίους ὥς καὶ τοὺς Τούρκους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους καὶ ἀπελευθερώθη τὴν 31ην Ὀκτωβρίου 1912.

Ἡ παραμονὴ στὸ Μέτσοβον εἶναι ἄ-

ευεργέτης ὅπως ὁ Ἡρώδης ὁ Ἀττικὸς, καὶ ἄλλοι πολλοί.

Ἰδίως πρέπει οἱ Ἠπειρώται ὅλοι νὰ ξέρουν ὅτι ἀπὸ τὴν Ἠπειρὸν ἔχουν βγεῖ οἱ περισσότεροὶ ευεργέται ὅπως οἱ ἀδελφοὶ Ζωσιμάδαι, ὁ Ζῶης Καπλάνης, Ζάπται καὶ πολλοὶ ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι ἐξορίσθησαν τὴν πατρίδα μας. Πρὸ ἔτους μάλιστα πρὸς τιμὴν ἐνὸς ευεργέτου, τοῦ Μελά, ὁ ὁποῖος ἔδωκε χορήματα εἰς τὴν πατρίδα μας ἔγινε ἕνα σχολεῖο ποὺ ἔπρεπε τὸ ὄνομα του. Ἐπὶ τῆς ἡ Καπλάνης καὶ πολλὰ ἄλλα τέτοια ἰσοῦματα.

Γι' αὐτὸ ὅλοι οἱ ευεργέται ἐδοξάσθησαν πολλοί. Μὲ τὰ σχολεῖα μορφώθηκαν τόσο καὶ τόσο ἄνθρωποι, μετὰ νοσοκομεῖα ἐσώθησαν ἀσθενεῖς ἀπὸ φοβερὰς ἀρρώστιες καὶ ἀπὸ ἄλλα τέτοια φιλανθρωπικὰ ἰσοῦματα.

Γι' αὐτὸ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι πρέπει νὰ τοὺς τιμῶμε καὶ εἰς τὰς 8 Νοεμβρίου τοὺς ἐκάνουμε καὶ ἐπίσημο μνημόσυνο.

Ἄς εἶναι αἰώνια ἡ μνήμη τους καὶ τὸ παρόντι μὲν τοὺς ἄς φωτίξῃ ὁ ὁσπλάχνιος, φιλανθρωπίας καὶ ἀρετῆς.

ΕΛΕΝΗ ΚΕΚΟΤ
Στ' 6) θεσίον

νετος καὶ εὐχάριστος, διότι καὶ τὸ κλῆμα του, ὅσο καὶ τὸ περιβάλλον του δύσκολα κανεῖς τὰ συναντᾷς σὲ ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος. Τὰ χεῖρα του νερὰ τὸ δροσερὸ ἀεράκι, σὲ ξεκουράζουν σωματικὰ καὶ πνευματικὰ. Διὰ τοῦτο κάθε καλοκαίρι, τὸ Μέτσοβον, γεμίζει ἀπὸ παραθεριστὰς ποὺ ἔρχονται ἀπ' ὅλα τὰ σημεῖα τῆς πατρίδος μας, καὶ ποὺ φεύγουν κατενθουσιασμένοι δίνοντας τὴν ἐπόσχον ὅτι καὶ πάλι θὰ ξαναῶθον, διότι τὰ τοπία μαζί με τοὺς ἀνθρώπους του δὲν βρίσκονται σὲ ἄλλα μέρη.

Λόγῳ τῆς θέσεώς του καὶ τοῦ κλίματός του, οἱ περισσότεροὶ ἄνθρωποι τοῦ ἀσχοιοῦνται μετὰ τὴν κτηνοτροφίαν καὶ τὴν ὁλοτομίαν. Τὰ γεγονότα αὐτὰ ἡνάγκασε πολλοὺς ἀπὸ τὰ παλαιότερα χρόνια νὰ ξεκινῶνται εἰς τὰς ἄλλας χώρας καὶ νὰ δημιουργήσουν τεραστίας περιουσίας. Ἄλλ' οἱ περισσότεροι ἀπ' ἐκείνους βρήκανε τὴν τύχη τους δὲν ἐξέχασαν τὴν ἰδιαιτέραν τοὺς πατρίδα, τὴν γενέτειράν τους, τὸ Μέτσοβον.

Πολλὰ ἔργα τοῦ Γεωργίου Ἀβέρωφ στολίζουν τὴν κοινότητα αὐτήν, καὶ πολλὰ περισσότερα τὰ ἀγαθοεργήματα

τοῦ Μιχαὴλ Τσιτσα καὶ ἄλλων πολλῶν ευεργετῶν διὰ τοὺς ὁποίους δίκαια τὸ Μέτσοβον ὑπερηφανεύεται. Ὅπως μᾶς λέγει ἕνας ποιητὴς σ' ἕνα ποίημά του γι' αὐτό:

Νὰ γράψω καὶ τί νὰ πῶ;
χωρὶς εὐάνδρων γέννα!

Γιὰ τὰ παιδιά σου ὦ Μέτσοβο
φτώχῃ μου εἶναι ἡ πέννα!

Πόσο δίκαιο ἔχει αὐτὸς ὁ ποιητὴς μπορεῖ πολλὰ καλὰ νὰ τὸ καταλάβῃ ὁ καθένας ποὺ ἐπισκέπτεται τὸ Μέτσοβο καὶ θαυμάζει τὸ περίφημον Ἀρχοντικὸν τοῦ Τσιτσα ὅπου χρησιμοποιεῖται καὶ ὡς μουσεῖον λαϊκῆς τέχνης, τὸ σύγχρονο νοσοκομεῖο, τὸ περίφημον ἐξατάξιον δημοτικὸν σχολεῖον, ἕνα θαυμάσιο κλῆρο κ.λ.π.

Πολλὰ ἄλλα ἔργα ἔγιναν, ὥπως τὸ πρότυπον ἐργοστάσιον ξυλουργίας, ἡ νέα γαλακτοκομικὴ σχολὴ κ.λ.π. Γενικὰ τὸ Μέτσοβον ἀποτελεῖ ἕνα τοπίον πρὸς προσέγγισιν εἰς τὸν ἐπισκέπτην τὰ πάντα καὶ τὸν ἀφίνει κατενθουσιασμένον καὶ καταγοητευμένον ἀπὸ τὴν τεχνητὴν καὶ φυσικὴν καλλονὴν του.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΤΡ. ΦΟΥΝΤΗΣ
Στ' 6) θεσίον

ΤΟ ΠΑΛΙΟ ΑΡΧΟΝΤΙΚΟ ΤΗΣ ΓΕΙΤΟΝΙΑΣ

Κάθουσι στὸ παράθυρό μου σκεπτικῇ. Καὶ νὰ! βλέπω νὰ περνᾷ μιὰ μεγάλη παρὰ ἀπὸ ξένους. Περιστοῦν ἀργὰ καὶ κοιτάζω μετὰ μεγάλη περιέργεια τὰ σπιτία τῆς γειτονίας. Τώρα βρίσκονται κάτω ἀπὸ τὸ σπιτί μου. Στέκονται λίγο καὶ ἔπειτα ἐξακολουθοῦν νὰ περπατοῦν. Δὲν ἀρροῦν νὰ σταματήσουν ὅμως κάτω ἀπὸ τὴν Παλαιὰ τουρκικὴ γέφυρα καὶ νὰ σιγοκουβεντιάσουν. Παρατηροῦν τὰ μεγάλα ἀρχοντικὰ παράθυρα τῆς, τὸν τρόπο ποὺ εἶναι χτισμένη, καὶ τὴν πίσω κλειστὴ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ. Παίρνουν μερικὲς φωτογραφίες καὶ σιγὰ - σιγὰ ἀπομακρύνονται.

Δὲν εἶναι μόνον αὐτοὶ οἱ ὁποῖοι στέκονται νὰ παρατηρήσουν τὸ τουρκικὸ ἀρχοντικόσπιτο. Ὑπάρχουν πάρα πολλοὶ ἄνθρωποι ποὺ ἔρχονται νὰ τὸ δοῦν καὶ ὄχι μόνον φωτογραφίσεις παίρνουν, ἀλλὰ πολλοὶ τὸ ζωγραφίζουν. Μάλιστα προχθὲς ἕνας ζωγράφος τὸ ζωγράφιζε λέγοντας πὺς θὰ τὸ ἔχη ἐνδύμῳ ἀπὸ τὰ Γιάννενα.

Τὸ ἀρχοντικὸ αὐτὸ ποὺ σήμερον τὰ θαυμάζουν, ἦταν ἐπὶ Τουρκοκρατίας ἰδιοκτησία ἐνὸς ἀρχοντοῦ Τούρκου. Καὶ ἐκεῖνος ποὺ κάνει τοὺς ξένους νὰ τὸ

θαυμάζουν εἶναι ἡ παράξενη κατασκευή του. Γύρω του ὑπάρχει ἕνα μεγάλο προαύτιο τὸ ὅπου ἔχει μιὰ μεγάλη ξύλινη αὐλόπορτα μετὰ μεγάλα στρογγυλά καρφιά καὶ ἐπάνω ἕνα οἰκόσημο τουρκικὰ γραμμένο. Μπαίνοντας ὑπάρχει μιὰ μεγάλη τοιμαγμένη σκάλα ποὺ ἀνεβαίνει ἐπάνω στὸ προαύτι τοῦ ἀρχοντικοῦ. Τὸ προαύτι ἔχει δύο ἐξώστες οἱ ὁποῖοι δὲν ἔχουν τοῖχους, ἀλλὰ χτιστὰ παράθυρα. Μέσα στὸ χῶλ αὐτὸ, ὑπάρχουν γύρω - γύρω κτεῖντα οἱ μερικὲς εἰκόνες. Ὅσα εἶναι οἱ τεράστιες φωτεινὲς κάμαρες μετὰ τὰ μεγάλα τοὺς παράθυρα. Οἱ κάμαρες αὐτὲς εἶναι ἐπιπλωμένες σὲ παλαιὰ στίλ.

Ἐπειτα ἀπὸ αὐτὲς ἀκολουθεῖ ἡ γέφυρα. Αὐτὴ εἶναι μιὰ στενόμακρη κάμαρα, ποὺ ἔχει πολλὰ μικρὰ παράθυρα. Γύρω ἀπὸ αὐτὰ ὑπάρχουν μικρὰ νυβάνια στενόχωρα καὶ αὐτὰ καὶ στὸ βάθος ὑπάρχει μιὰ μικρὴ καμάρα ἡ ὁποία ὁδηγεῖ στὸν πίσω κήπο τοῦ σπιτιοῦ.

Τὸ σπιτί εἶναι κτισμένο μετὰ χωματένια τοῦβλα καὶ τσιμαῖδες. Ἡ μεγάλη του πτέρη σκεπάζεται ἀπὸ τοῦβλα καὶ ἐπάνω εἰς αὐτὴ ὑπάρχουν μεγάλες κα-

Ο ΚΗΠΟΣ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ ΜΟΥ

Σὲ κάθε ἐποχῇ, καὶ ἰδίως τὴν ἀνοιξή, ὅπου ἡ φύσις στολίζεται μετὰ λαμπρὰ στολίδια τῆς, ἀληθινὰ μικρὰ παράδεισο ἀποτελεῖ ὁ κήπος τοῦ σπιτιοῦ μου.

Τριγυρισμένος ἀπὸ χαμηλὰ σιδερένια κάγκελα ἀποσπᾷ τὸν θαυμασμὸ ὅλων, πάντοτε περιποιημένος, σκουρίζει παντοῦ τοὺς δαδῆς.

Τὰ λουλούδια του εἶναι ἀνάλογα μετὰ τὴν ἐποχῇ, τὸ φθινόπωρο βασιλεύουν τὰ γαρύφαλα, τὰ χρυσάνθεμα, οἱ ντιλίες καὶ οἱ μαργαρίτες.

Τὴν ἀνοιξὴ καὶ τὸ καλοκαίρι δίνουν τὴν θέαν τοὺς στὰ τριαντάφυλλα, τὴς διελτίες καὶ τὰ γιανθοῦ, ποὺ οἰκνούν τὸ κορμὶ τους στὴν πόρτα μετὰ τὰ κάγκελα τῆς. Μαζὶ μετὰ τὰ πασίγνωστα φράντζα, κάνουν ὁρατὸ συνδυασμὸν χρωμάτων, μιὰ ὑπέροχη εἰκόνα. Γιὰ τὴν ὁρατὴν αὐτὴ τὸν ἀγαπῶ πολλοί. Στὴν ἐλεύθερὴ ὁδὸς μου μιὰ πασαρόλη μοι εἶναι ἡ περιποίησις τοῦ κήπου μου. Σ' αὐτὴν ἀφιερώθω ἀρετὴν ὥρα. Αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν δουλειὰ ἔκανα κάποτε, ὅταν σκεδόντως γιὰ νὰ ξεροψώσω κάποιον ἄγρια τσουνίδα, ποὺ ἔπνιγε μιὰ μικροῦλα διελτία μου φάνηκε σὺν ν' ἄκουσα κατὰ τὴν φαντασίαν μου μ' ἔκανε νὰ δῶ ἕνα δροσερὸ τριαντάφυλλο νὰ μιλά μετὰ μιὰ μαργαρίτα. Φαινόταν καὶ τὸν ποὺ καλοῦμαι καὶ εἰς τὴν αὐτὴν. Προσπάθησα ν' ἀκούσω τί ἔλεγαν. Πρῶτο μὴν: τὸ τριαντάφυλλο.

—Πόσο εὐτυχισμένα εἴμαστε ἐδῶ. Πόσο πρέπει νὰ εὐγνωμονοῦμε τὸν Δημιουργὸν μας, ποὺ μᾶς ἔφτιαξε καὶ μᾶς ἔστειλε προστάτη ἕνα τόσο καλὸ κορμὶ ποὺ μᾶς περιποιεῖται καὶ μᾶς φροντίζει.

—Πρόσφατα, συμπλήρωσε ἡ μαργαρίτα, αὐτὰ ποὺ λές εἶναι σωστὰ καὶ ἀληθινὰ. Ἄς φροντίσουμε λοιπὸν καὶ ἐμεῖς νὰ εὐχαριστοῦμε τὸ κορμὶ αὐτὸ μετὰ τὴν καλλίτερη εὐδοκίαν καὶ τὰ ὁρατότερα χρώματα ποὺ μποροῦμε νὰ ἔχωμε.

Ἄνασκήτῃς μετὰ τὸ ἐκκρίνον καποῖον κόκκο. Σκέφτῃς πὺς ἂν τὰ λουλούδια μποροῦσαν νὰ μιλήσουν θὰ ἔλεγαν. Γι' αὐτὸ χάρικα καὶ ὑπερηφανεύθηκα λίγο, γιὰ τὰ καλὰ ποὺ θὰ ἔλεγοντο γιὰ μένα καὶ ὑποσχέθηκα

μινάδες. Πόσες ἱστορίες μπορεῖ νὰ διηγηθῇ! Πόσες οἰκογένειες ἦλθαν νὰ τὸ κατοικήσουν! Πόσα βάρσανα πέρασε! ἀλλὰ καὶ πόσα χρόνια στέκει ἐκεῖ ἀκίνητο! Ἐδῶ καὶ λίγο καιρὸς ἔχει ἐγκαταστήσει ἐκεῖ τὰ γραφεῖα τῆς ἡ Εταιρείας Ἠπειρωτικῶν Μελετῶν.

ΛΟΤΚΙΑ Α. ΜΑΡΝΕΛΗ

Στ' 6) θεσίον

ἀντάφυλλα καὶ τὰ γαρύφαλλα. Μὲ πόση εὐχαρίστησι δέχονται τὸ δροσερὸ νεράκι καὶ στὴς ζωογόνες ἀκτίνες τοῦ ἡλίου! Τὰ κεφάλαια τους γέρνουν ἐλαφρὰ ἀπὸ τὸ πρῶν ἀεράκι, σὺν νὰ θέλουν νὰ μετὰ χαρῆθουν καὶ νὰ μ' εὐχαριστήσουν.

Ὁ κήπος μου, ὁ μικρὸς αὐτὸς παράδεισος, ἔχει καταλάβει ἕνα μέρος στὴ ζωὴ μου, ἀπὸ τὰ πρῶτα ἀγαπητὰ καὶ ἁγία. Θὰ μοὺ μείνῃ ἀξέχαστος, μιὰ ἀπὸ τὴς ὁμορφότερες ἀναμνήσεις τῆς παιδικῆς μου ζωῆς.

ΛΑΒΕΑΝΑΡΑ Κ. ΣΑΡΡΑ
Στ' 6) θεσίον

Η ΑΝΑΤΟΛΗ ΤΟΥ ΗΛΙΟΥ

Ἀπὸ θύαν ἔμεινα στὴν Κέρκυρα τὴν βασιλίσσα σὲ ὁμορφὰ ὅλων τῶν ἐπαύριων ἔχω πολλὰς ὁμορφὲς ἀναμνήσεις. Τὴν ἀπὸ τὸν ὁμορφὸν ὁμορφὸν ἀπὸ τόσες πόλεις;

Μοιάζουν μετὰ ἕνα εἶδος περιδωρίου μετὰ ξαφείρια καὶ διαμάντια. Ξεχωρίζω ἕνα καὶ ὅς τὸ παρουσιάζω, ὅπως ὁ κοσμηματοπώλης τὸ πρῶτο ἀκριβὸν τοῦ κόσμου.

Καὶ αὐτὴ εἶναι μιὰ ἀπὸ τὴς ἀγαθὲς τοῦ ἡλίου, ποὺ τόσο πολλὰ μοὺ ἄρεσε νὰ βλέπω. Ἰδίως θύαν ἔφτανε ὁ γέρος - χερσὶνας, καὶ ἔφτανε ἡ χαρούμενη γέλαστί ἀνοιξή.

Εἶναι πρῶτο. Ἡ νύχτα μετὰ τὰ μαύρα τῆς πέπλου ἀποταρβήθηκε στὰ σκοτεινὰ τῆς βασιλείας.

Ἐγὼ ἐκείνη τὴν ἀνοιξιάτικη ἡμέρα εἶχα ἀποφασίσει νὰ δῶ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου.

Τὸ σπιτί μας βρισκόταν στὴν κεντρικὴ ὁδῷ. Καὶ τὸ μπαλκόνι τοῦ ἔβλεπε πρὸς τὴν θάλασσα.

Ἀπὸ ἐτοιμότητος, γιὰτὶ εἶχαμε σχολεῖο, ἔστειλα μιὰ ματιὰ ἔξω ἀπὸ τὸ μπαλκόνι μου.

Ποῦντα ἀπὸ τὴν βασιλεὺς παντοῦ. Κίτριες δὲν ὑπῆρχε. Ἀπὸ τοῖς μόνον ἀνθρώποις ἐκκλινόμενοι στὸς ἔρημους δρόμους τῆς.

Τὰ δένδρα ἦσαν καταπράσινα καὶ μετὰ ἀνθοῦμενα. Τὰ λουλούδια φοροῦσαν τὰ πολυχρώμα. Φοιτανάκια τους καὶ ἔμοιαζαν σὺν νὰ κοιμόνται. Τὸ ὁρατὸ στολίδι τῆς Κέρκυρας ἡ πόσις νη λήθη. Μὲ τὴς ποτὶνές δροσοσταλίδες ἔμοιαζε σὺν νὰ εἶχαν πασπαλίσαι μετὰ πολλὰ μικρὰ ἄστρα διαμαντῶνια. Τὰ γύρω ὑπερβολικὰ ἄγρια βουνὰ εἶχαν ἀπὸ ἕνα ἀπὸ τὰ γαλάζια χρώματα. Καὶ τὰ λίγα συννεφάκια εἶχαν χρωματιστὴ ὀδύνη.

Ἐκείνη τὴν στιγμὴν τὰ σύννεφα ἄρχισαν νὰ παραμερίζουν. Καὶ βλέπω νὰ προβάλλῃ σιγὰ - σιγὰ ὁ βασιλεὺς τῆς ἡμέρας ὁ ὁλόχρυσος ἥλιος, ἐπάνω στὸ

φωτεινὸν ἄστρο του. Τὰ ποντὰ καὶ ἔπνιξαν καὶ ἀρχισαν νὰ κελαηδοῦν γλυκὰ, σὺν νὰ ἤθελαν νὰ τὴν εὐχαριστήσουν.

Ἡ θάλασσα ξαφνικὰ ἄστραψε σὺν πανόφῳ νεράιδες νὰ τῆς ἔροῦσαν ἕνα μεγάλο χρυσάφειο πέπλο.

Τὴν θαυμάσιο θέαμα ποὺ ἦταν! Τὰ μάτια μου δὲν χόρταναν νὰ βλέπουν!

Καὶ σκεφτόμουν. Ἀλήθεια ποῖος ζωγράφος ἢ ποιητὴς θὰ μποροῦσε νὰ ἀποθανάτισαι ἕνα τόσο ὁμορφὸ τοπίο!

Μὰ τότε χωρὶς νὰ τὸ θέλω τὰ μάτια μου ἔκλεισαν ἀπὸ τὴν μεγάλην λάμψιν τοῦ ἡλίου. Γιατὶ ἄρχισε σιγὰ - σιγὰ νὰ ἀνεβαίνει στὸ ἀπέραντο γαλάζιο βασιλεῖο του.

Αὐτὸ τὸ ὑπέροχο θέαμα θὰ μοὺ μείνῃ ἀξέχαστο. Καὶ ἔρχεται πάντα πρῶτο στὴν σιγὰ ἀπὸ τῆς ὁμορφότερης ἀναμνήσεως μου.

ΟΛΓΑ — ΑΓΑΠΗ ΚΑΤΕΡΙΝΑΡΗ
Στ' 6) θεσίον

ΓΥΡΩ ΑΠ' ΤΗ ΦΩΤΙΑ

Χθὲς τὸ βράδυ μαζευτήκαμε ὁλὴ ἡ οἰκογένεια μαζί γύρω ἀπ' τὴν φωτιά.

Ὁ πατέρας μου ἔφερε κάστανα καὶ νὰ τὰ ψηφῶμε. Τὰ ἔβαλε δίπλα ἀπὸ τὴν φωτιά. Καθίσαμε ὅλοι γύρω - γύρω, καὶ περιμέναμε πότε νὰ γίνουν.

Ἡ μικρὴ γριζὴ γατούλα μου κοιμόταν, ὀραλίζοντας εὐχαριστήματα. Τόσο ἀκίνητη ἦταν ποὺ ἔμοιαζε σὺν πεθαμένη.

Ἐγὼ ἔπαιζα κυρὰ - κομπάρους ἢ ἀδελφὰ μου ἐκνετοῦσε, ἡ μαμά μου ἔπλεξε καὶ ὁ μπαμπὰς μου διάβαζε τὴν ἐφημερίδα του. Ὁ παπὰς ἔγιναν τὰ κάστανα, τὰ βγάλαμε καὶ τὰ μοιρασθήκαμε. Μὲ γέλια καὶ γαρὲς τὰ φάγαμε.

ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟ ΜΑΣ

Σήμερα κάναμε μιὰ πολὺ ὥραια συζήτηση.

Τί λέτε νὰ συζητήσαμε;

Νά τί: Συζητήσαμε γιά τὴν Ἀκαδημία μας.

Εἶναι τὸ ξακουσμένο σχολεῖο σ' ὅλη τὴν Ἑλλάδα μας.

Εγὼ τὸ ἀναπῶ πολὺ αὐτὸ τὸ σχολεῖο.

Δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος ποὺ νὰ

κτίρια στὰ Γιάννινα μας, μὲ τὰ κτίρια τῶν μεγάλων εὐεργετῶν Ζωσιμαδῶν.

Τὸ σχολεῖο μας ἀρέσει ὄχι μόνον σ' ἓνα καὶ σὲ δύο παιδιὰ ἀλλὰ σὲ ὅλη τὴν τάξι, σ' ὅλα τὰ Γιάννινα, σ' ὅσους τὸ ἐπισκέπτονται.

Χθὲς τὸ τρινηρίσαμε καὶ τὸ παραινῶμεν μὲ μεγάλη προσοχή.

ΤΟ ΠΡΩΪΝΟ ΜΟΥ

Μὲ μεγάλη χαρὰ ξυπνῶ τὸ πρωῒ στὸ σπίτι μου. Τί ζέστη! Τί χαρὰ νοιώθω μέσα μου!

Καλημερίζω ὅλους μέσα στὸ σπίτι μου καὶ μετὰ τρέχω στὴ θουσόβλα.

Πλένομαι γρήγορα - γρήγορα καὶ ἔπειτα πηγαίνω καὶ τρώγω τὸ γαλατάκι μου.

Ἀφοῦ ἐτοιμασθῶ πηγαίνω στὸν κήπο μου.

Ὁ κήπος μου εἶναι στολισμένος μὲ χρυσάνθεμα, μὲ μπιμπιάδες, μὲ ντάλιες καὶ μὲ ἄλλα πολὺχρωμα λουλουδάκια.

Πολλὲς φορὲς ἡ οὐίσχη σκεπάζει τὴν ὁροφή φύσι.

Κάπου - κάπου φυσᾷ μὲ μανία καὶ ὁ ἄνεμος.

Ὅταν σὲ λίγο ξυπνᾷ καὶ ὁ μικρὸς μου ἀδελφὸς μὲ χαρὰ παίζουμε, γελῶμε καὶ τραγουδοῦμε.

Τὸ ὁρῶν κτυπᾷ: ἡ ὥρα εἶναι ὀκτώ καὶ δεκαπέντε λεπτά.

Τότε γελαστὴ χαρῆτὸ τοῦς δικούς μου καὶ πηγαίνω στὸ σχολεῖο.

Ἐκεῖ συναντῶ τὶς συμμαθήτριάς μου. Σὲ λίγο βλέπουμε νὰ μπαίνει στὴν αἴθουσα ὁ διδάσκαλός μας.

Τί χαρὰ! Τί γέλια! Τί τραγοῦδια, μαζί του! Πόσα ὥραια καὶ χρήσιμα πράγματα μαθαίνουμε!

Πολὴ εὐχάριστα περνᾶω τὶς ὥρες μου στὸ σπίτι καὶ στὸ καλὸ μας τὸ σχολεῖο.

ΒΑΣΙΛΙΚΗ Ο. ΔΗΜΟΓΚΙΝΗ

Α'. 6)θεσίον

ΤΑ ΠΡΟΤΥΠΑ ΜΑΣ

Σήμερα θὰ σᾶς γράψω γὰ τὸ ἀγαπημένο μου σχολεῖο.

Τὸ σχολεῖο μας βρίσκεται στὴν λεωφόρο Γεωργίου Β', πρὸς βορρᾶν.

Εἶναι ὥραιο καὶ μεγάλο κτίριο. Ἐκεῖ ἐνδύοχρες τάξεις, μεγάλους πίνακες, ὥραια θρανία καὶ χροιάστρες γιὰ νὰ κομῶμε τὰ πατὰ μας.

Στὸ σχολεῖο μας ζοῦμε εὐχάριστα. Κάνουμε μαθήματα, λέμε ὥραϊες καὶ διάφορες ἱστορίες καὶ παίζουμε στὰ διαικίματα πολλὰ καὶ ὥραια παιγνίδια. Ζοῦμε ὅλα τὰ παιδιὰ ἐνομένα σὺν ἀδελφία.

Ἡ αὐτὴ τοῦ σχολείου μας μεγάλη γιὰ νὰ παίζουμε καὶ νὰ πηδάμε. Στὸν κήπο μας ἔχουμε ὥραια καὶ πολὺχρωμα λουλουδία ποὺ δὲν ἀνθίζουν τὸ σπολίζον καὶ τὸ κάνουν πρὸς ὁμορφο: Μαργαρίτες, πανσέδες, γαρύφαλα, τριαντά-

Η ΚΥΡΑ-ΦΡΟΣΥΝΗ ΤΑ ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΑ ΔΕΙΛΙΝΑ

Τὸ καλοκαίρι μόνον μιὰ φορὰ ἐπὶ γὰ στὴν κυρὰ-Φροσύνη. Τί ὁμορφὰ καὶ ἄρμον καὶ! Ἀπὸ μακριὰ φάνταζε ἡ γαλανὴ καὶ ξακουσμένη λίμνη τῶν Ἰωαννίνων. Οἱ βενζινάκατοι συνέχισαν, ἀλλὰ ἐπὶ γαλανὴ καὶ ἄλλα ἐγὼρίζαν.

Τὰ καταπράσινα φύλλα τῶν δένδρων ἔπαιζαν τελλὰ παγνῖδια μὲ τὸν ἀέρα. Κόσμος πολὺς ἀπολαμβάνε τὸ ἐλαφρὸ ἀεράκι, τὴν δροσιά τῆς λίμνης, τὴν ὁσοδόλουσι σκιά τῶν δένδρων καὶ τὴν ἀπαλή, γλυκερὰ ζέστα τοῦ χρυσοστόλιστου καὶ εὐεργετικοῦ ἥλου.

Καὶ τὸ μικρὸ ἀφρόλοιστο κυματίζετο σιγὰ - σιγὰ στὶς πέτρες τῆς λίμνης, ποὺ ἦσαν στὴν ἀκρὴ τῆς.

Ἀπὸ ἀπέναντι φάνταζε καὶ τὸ καταπράσινο νηρὶ, ποὺ καθορφεζόταν σὲ νερὰ τῆς λίμνης.

Τὰ ἄσπρα τὸν σπιτάκια καὶ τὰ πράσινα δένδρα ἔμοιαζαν σὰν νούφαρα μέσα σὲ χρυσταλλένια νερά.

Μὰ τὸ δεινὸ μου ἦταν πὰ τα, νὰ πηγαῖνα μιὰ μέρα ἐκεῖ κάτω τὸ φθινόπωρο.

Καὶ τὸ δεινὸ μου πραγματοποιήθηκε. Δὲν ξέρω ποῦ αἰτία ἔφερε τὰ βήματα μου ἐκεῖ κάτω.

Πάντως τὰ μάτια μου ἀντίκρισαν τὰ γαλάζια νερά τῆς λίμνης. Εἶχα μεγάλη ἀντομονορία νὰ ἴδω τὴν γύρω φύσι πῶς δὲ ἦταν. Θὰ ἦταν ἀραγε ὅπως τὸ Καλοκαίρι; Θὰ ἔπαιζε ὁ ἄνεμος; μὲ τὰ φύλλα; Θὰ ἔλαμπε ὁ ἥλιος σὲ γαλάζιο οὐρανὸ;

Δὲν ἄγγωρα νὰ τὰ ἴδω.

Εἶχα φθάσει ἤδη. Τὸ βλέμμα μου τὰ ἐρευνῆσε ὅλα μὲ μιὰ ματιὰ ποὺ ἔρριξε! Ἀλλὰ, δὲν ἔμεινε εὐχαριστημένη.

Φύλλα, ντάλιες, χρυσάνθεμα καὶ ἄλλα, ἔχει δένδρα αἰθαλὴ καὶ φυλλοβόλα: Βερικοκέες, ἀχλαδιές, μηλιές, κυπαρίσσια, πεῦνα καὶ ἄλλα. ἔχει πουλιὰ καὶ ζῶα: Περιστέρια, ἓνα μικρὸ καὶ ὠραῖο ξαρκάκι, χήνες, γάλους καὶ ἄλλα.

Τὸ σχολεῖο μας στὰ παλιὰ τὰ χρόνια ἦταν εἰμῶτα σκαλοβατοῦν στοὺς τοῦρκους ἦταν ἓνα τζαμί. Ὅταν ἐλευθερώθηκε ἐγκοιμήσαν τὸ τζαμί καὶ ἐκτίσθηκε αὐτὸ τὸ σχολεῖο ποὺ τὸ ὠνόμασαν: «Ζωσιμαία Παιδαγωγικὴ Ἀκαδημία». Τὸ ὠνόμασαν ἔτσι γιὰτὶ ἔδωκε τὰ λεπὰ ὁ μεγάλος μας εὐεργετὴς Ζωσιμᾶς καὶ γιὰ νὰ κτισθῇ ἐφρόντισε ὁ Δεσπότης μας Σπυρίδων.

Εγὼ ἀγαπῶ πολὺ τὸ σχολεῖο μου γιὰτὶ σὲ αὐτὸ ἔμαθαν πολλὰ ἑλληνόπουλα γράμματα.

Τέτοιο ὁμορφὸ σχολεῖο πῶς νὰ μὴν τὸ ἀγαπῶ!

ΒΑΣΙΛΙΚΗ Ι. ΤΣΟΥΡΗ

Α'. 4)θεσίον

φτομαί, καθὼς μὲ τὴν φαντασία μου νόμιζα ὅτι βόδιζε τὶς χουσὲς ἀκτίνες τοῦ εἰς τὰ σκοτεινὰ βάθη τῆς λίμνης.

Καὶ μόνον ὁ ἥλιος ὁμορφαινε κάπως τὴν φύσι καὶ τὴν ἔκανε πρὸς γλυκερὰ! Ἀλλὰ τί μαγευτικὸ θέαμα! Ὅτε ὁ καλὸς τερος ζωγράφος τοῦ κόσμου δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὸ κἀνὴ τόσο καλλιτεχνικῶς, τόσο ὁμορφο.

Αὐτὸ ὁρῶντες ἦταν θαμμένες ἐπάνω σ' ἓνα σιελ πέπλο. Σὰν νὰ ἦταν διὸ πινελιές ὁρὲς λαομπογία ἐπάνω σὲ σιελ χαρτί. Τὴ πανόραμα! Αὐτὸ μὲ καὶ συννεφὰ καὶ ἐπάνω στὸν καταγάλανο οὐρανὸ.

Αὐτὸ ἦταν τὸ καλύτερο ποὺ μοῦ ἄρεσε ἀπὸ ὅλη τὴν φύσι. Καὶ ὅταν ἔφευγα σκεπτόμουν: «Καὶ πραγματικὰ ὅλα τὰ δημιουργήματα τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀφθαστα σὲ καλλιτεχνία καὶ ἀφθαστα σὴν σ ο φ ί α ».

ΕΥΛΟΓΙΑ ΜΑΤΑΚΙΑΛΟΥ

ΣΤ' 4)θεσίον

ΜΙΑ ΕΚΔΡΟΜΗ ΣΤΟ ΒΟΪΔΟΜΑΤΗ

Τὰ χρυσοκόκκινα σύννεφα τοῦ πρωῒ νου πλουτίζουν μὲ τὴν γραφικότητα τοῦς, τὸ γαλανὸ σύνολο τοῦ οὐρανοῦ. Ὁ πύρινος δίσκος τοῦ ἡλίου πρόβαλε δευὰ ἀπὸ τὴν κορυφὴν τοῦ καταπράσινου λόφου. Τὰ ψηλὰ δένδρα, ἀκούητοι φροντοὶ τῆς ἰδιοκτησίας τοῦς, δίνουν κάποια ζωντάνια σὲ τοπίο. Μικρὰ χαρτωμένα πουλάκια γλυκοτραγουδοῦν τὴν ζεστὴ ἡμέρα.

Ξαφνικὰ, σὰ νὰ εἶχαν συνεννοηθῇ, τάχυναν τὶς κινήσεις τοῦς, ὅμοια μὲ μιὰ ὁρχήστρα ποὺ παίζει ἓνα χορδὸ ἑμβατήριο καὶ ξεμάκρυναν πετώντας χορδὰ σὲ ὅλο τοῦ οὐρανοῦ, ἀπ' ὅπου λίγα κουρελιασμένα σύννεφα τοῦς πημένα ἀπὸ τὶς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου, μοιάζανε σὰν σταλακτίτες.

Κάπου μακριὰ κάποιος πετεινός, ἔχοντας συνείδησιν τῶν καθήκόντων τοῦ, κρᾶζει τοῦς γεωργούς σὲν ἐδωγημένο ἀρῶνα τῆς δουλειᾶς.

Παραμῶρα τὸ καθαρὸ ποτάμι, τρέχει τὰ χρυσταλλένια νερά του σκατάφτοντας ποτε-ποτε καὶ συνεχίζοντας πρὸς ὁριζὸν τὴν πορεία του. Στὸ δρόμο του παρασέρνει λοχὺς - λοχίους ὅλα γιὰ νὰ τὰ ἀράξῃ, ποῖς ἔχει σὲ ποῖα ἔσονται αὐτῇ.

Τὸ πέτρινο γεφύρι τοῦ Βοΐδοματὴ ἔχει περὶ τὴν θέα ἐνὸς ἀπὸ κάτω σιγοτραγουδοῦν ἀφροσμένα τὰ νερά. Πρὸς τὸ τοπίο ἔπεσαν ἀκόμη καὶ τὰ παραμῶνα. Σὰν σ' ὁνειρὸ, οἱ ψηλοὶ ἐπιβλητικοὶ πλάτανοι εἶναι περικυκλωμένοι ἀπὸ ἀφθονὲς φτέρες, ἀπὸ πολὺ χρομα λουλουδία καὶ χαριτωμένες περικολλάδες. Ἀνθὰ τὸ δουντοῦ, μὲ γλυκὸ ἄρωμα, καθὼς καὶ βασίλεια ἀγριό-

χορνα, βαθαίνουν τὸν δροσερὸ ἀέρα μὲ τὸ βαρὺ ἀρώμα τοῦς.

Καὶ ὁ ἥλιος μεσουρανεῖ. Μεσημέρι, γεμάτο εὐδελὴ ἀκτίνες, χαρὲς. Κάποιος ἐκκληροῦνι ψηλὰ σὲ ἀπόκρημνον βουνάκι σηκώνει, ἐνὸς οἱ γλυκὲς νόταες τῆς καμπάνας, μαγεθὺν τ' αὐτὰς μας, καὶ τὰ ἡχητικὰ κύματα ἀρᾶ καὶ μεθοδικὰ ἀβάνουν. Οἱ γέφυροι πλάτανοι, λές καὶ νυστάζουν κ' αὐτοὶ, θοοῦν ἐλαφρὰ τὰ φύλλα τοῦς, ἐνὸς τὸ μεσοβλημένο ἀεράκι τοῦ δειλινῦ, περὰ βρασιὰ ἀνάμειρά τοῦς. Μὰ τὰ νερά τοῦ ποταμοῦ ἀκούραστα συνεχίζον νὰ φέρουν πρὸς τὸ ἀγνωστό.

Μεσημέρι, μένει ὅποιος ἐπισκεφθεῖ, τέτοιο τοπίο. Ἀλλὰ καὶ γὰρ δὲν ἐστὶν ὁρᾶ. Ἀξέχαστη θὰ μοῦ μείνῃ ἡ ἐκδομή μου, σ' αὐτὸ τὸ ἀπόμειρο σημεῖο τοῦ Βοΐδοματὴ, ποὺ ὅπως πολλοὶ νὰ μὴν ἐκπαινεῖται τὴν ὑπαρξὴ του.

ΕΥΛΟΓΙΑ Α. ΚΟΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

ΣΤ' 6)θεσίον

Ο ΚΗΠΟΣ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ ΜΑΣ

Γ' ὥρα - γύρω ἀπὸ τὸ σπίτι μου ἔχουμε ἓναν πολὺ ὥραιο κήπο, μὲ λουλουδία καὶ δένδρα. Τώρα αὐτὴ τὴν εποχίᾳ εἶναι ὥραια καὶ ὁλάνθιστα τὰ χρυσάνθεμα, κρινάκια, χρυσανθία, ὁρὲς, καὶ λευκά Ντάλιες, κόκκινες, ἀσπρόδες, καὶ τριανταφυλλίες μὲ πολὺ ὥραια γοῦματα.

Ἡ μαμά μου ἔχει φυτέψει τουλίπες, ἀνεμώνες, κοκόρους, πανσέδες, καὶ βιολέτες. Αὐτὰ θὰ ἀνθί-

Ἡ χορωδία τῶν Προτύπων τῆς Ἀκαδημίας ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Μ. Κουνάδου.

τοῦ ἀρέσει αὐτὸ τὸ σχολεῖο. Ὅλοι ἔχουν τὸ κνιτάζουν καὶ τὸ θαυμάζουν.

Ἡ κυρία μας εἶπε πολλὰ ὥραια πράγματα γιὰ τὴν ξακουσμένη Ἀκαδημία μας.

Μὰς εἶπε πὼς οἱ Ζωσιμάδες ἀφῆσαν πολλὰ νοήματα γιὰ νὰ γίνῃ τὸ ὅμοιο σχολεῖο ἡ Ζωσιμαία Παιδαγωγικὴ Ἀκαδημία μας.

Ὅμως μὲ τὰ νοήματα δὲν κτίστηκε μονάχα ἡ Ἀκαδημία μας παρὰ κτίστηκαν καὶ ἄλλα διάφορα

Πέρασε ὁρεκτὴ ὥρα χωρὶς νὰ τὸ καταλάβωμε καὶ πῆγαμε νὰ κοιμηθῶμε πολὺ εὐχαριστημένοι γι' αὐτὴ τὴν ἡμέρα.

ΛΥΤΝΙΑ ΓΙΑΝΝΗ

Γ'. 6)ταξίον

Ἐδὼ πρῶτα ἦταν τοῦρκικο τζαμί καὶ τοῦρκικο νεκροταφεῖο.

Αὐτὴν τὴν ὥραϊαν συζήτηση τὴ συνέχισαν ὁρὲς καὶ πάλι δὲν μὰς ἔφτασαν. Τόσα πολλὰ πράγματα εἶγαμε νὰ ποῦμε γιὰ τὴν ὥραία μας Ἀκαδημία. Ἐτσι λοιπὸν μάθαμε πὼς τὸ σχολεῖο μας ποὺ εἶναι τὸ στολίδι τῆς Πατρίδος μας ἐκτίσθηκε κατὰ τοῦς νοήματα, φροντίδες πολλὲς γιὰ νὰ χτισθῇ. Γιὰ νὰ χτισθῇ ἐφρόντισε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Σπυρίδων.

Εγὼ καίνομαι νὰ τὸ βλέπω καὶ καμαρώνω ποὺ εἶμαι μαθητὴς τῶν προτύπων τῆς Ἀκαδημίας καὶ τὸ καμαροῖ τῆς Ἑλλάδος, ὅπως λέγει καὶ τὸ τραγοῦδι τῆς: «Περνάει ἡ Ἀκαδημία μας

Καμαροῖ τῆς Ἑλλάδος...».

ΔΕΣΠΟΙΝΑ Μ. ΣΙΜΟΙΔΗ

Β'. 4)θεσίον

Η ΧΘΕΣΙΝΗ ΒΡΑΔΥΝΗ ΒΡΟΧΗ

Είναι βράδυ και γνωρίζουμε με την μαμά μου από την αγορά που πήγαμε για να φωνάσουμε. Στο δρόμο οι διαβάτες γυρίζουν αμέσως και ήσυχος από την δουλειά τους. 'Ο οὐρανός είναι σκεπασμένος από κατάμυρα σύννεφα. Δείχνει πως θα κάνει δυνατή βροχή.

Καθώς προχωρούμε για το σπίτι μας, δυνατές αναλαμπές διασχίζουν τα σκοτάδια της νύκτας. Σε λίγο δυνατά μπουμπουνιέρα τραντάζουν τον τόπο. Τα φύλλα της πλατείας πότε έσβησαν πότε άναψαν. Δεν άργησε να βρέξει. Χονδρές ψυχρές πέρφουν. Με τη βροχή σηκώθηκε και δυνατός άνεμος.

Τρέχουμε γρήγορα για να προλάβουμε το άσπιτο μα δεν το προλάβουμε. Έφτασε και έτσι αναγκαστήκαμε να προχωρήσουμε με τα πόδια.

Η βροχή δυνάμωσε. Έγώ και η μαμά μου άρχισαμε να βρεχώμαστε. Ένωσθηκα τη βροχή στα πόδια μου. Οι ψυχρές μας χτυπούσαν κατά πρόσωπο. Οι διαβάτες τρέχουν να κρυφτούνε στα βιτότεια. Άλλοι κρατάνε τις ομπρέλλες ανοικτές, γιατί ο άνεμος είναι εναντίον και δεν τους αφήνει. Καθόμαστε κι' εμείς σε ένα ύψότεργο.

Η βροχή πέφτει με ματιά. Πότε άστράφτει και πότε μπουμπουνίζει. Τα νερά άρχισαν να κυλάνε στους δρόμους. 'Ο καστανάς που ήταν στην γωνία της πλατείας, άφησε τη φουφού και κοίφτηκε στο άπεναντι καφενείο. Μόλις σταμάτησε λίγο η βροχή τρέξαμε για το σπίτι. 'Όταν φθάσαμε αμέσως αλλαξαμε τα βρεμένα ρούχα μας και διηγήθήκαμε στον μπαμπά μου τι μας συνέβη. Ένώ έξω η βροχή έσυνέχιζε.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΚΟΝΤΟΧΡΗΣΤΟΣ

Δ' 6) θεσίον

σούν την Άνοιξη.

Έχουμε και δένδρα όπωροφόρα κερασιές, άχλαδιές, δυο πορτοκαλιές και μία μανταρινιά γεμάτη μανταρινία.

Πόσο μου άρέσει ο κήπος μου να τον σκαλίζω να τον ποτίζω και κάποιον - κάποιον να κόβω και κανένα λουλουδάκι!

Τώρα όμως που θάρθει ο χειμώνας πάλι τα λουλούδια. Θα πέσουν λίνα - λίνα τα φύλλα τους και τα φύλλα των δένδρων. Τις πορτοκαλιές μας θα τις σκεπάσουμε για να μη παγώσουν. Μα θάρθουν πάλι η Άνοιξη και όλα τα λουλούδια θα ανανθίσουν και τα δένδρα θα πρασινίσουν. Και θα γίνει πολύ ωραίο ο κήπος μας.

ΝΙΚΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΗΣ

Γ' 6) θεσίον

ΒΡΕΧΕΙ ΔΥΝΑΤΑ

Χθές όλη την ημέρα έβρεχε δυνατά. 'Όταν πήγαμε στο σχολείο όλα τα παιδιά βλέπαμε από τα παράθυρα την πλημμυρισμένη αλλη μας.

Τα ξωα και τα πτηνά του σχολείου μας ήταν τρομαγμένα και κλεισμένα στα κλουβιά τους. Τα σπουργιτάκια φώναζαν τσίουν, τσίουν, σαν να ζητούσαν βοήθεια. 'Ο ήλιος πάλι είχε σβήσει στον οὐρανό. Τώρα πέφτει δυνατά η βροχή. 'Όταν τελειώσαμε το σχολείο κάθε παιδί με τις ομπρέλλες και τους μπουμπουνιές έτρεχαμε στην βροχή. Άλλα η βροχή ήταν πολύ δυνατή! 'Όσο να βγούμε από την αλλη του σχολείου είχαμε μουσκέψει. Σε λίγο με το άσπιτο έφθασα σπίτι μου. Δεν περίμενα την ώρα ποτέ να μου άνοιξη η μαμά μου την πόρτα. Τρώαζε και αυτή όπως με είδε να βρεχώμαι σε τέτοια χάλια.

Το άπνευμα αυτές οι αναλαμπές και τα μπουμπουνιέρα με είχαν τρομάξει πολύ και όλο έρωτούσα την μητέρα μου:

—Μαμά, θα πέση έδω κεραυνός;

—Όχι, μου έλεγε η μαμά μου για να μωρήσει να μου σβήσει τον φόβο. Μα έγω δεν την πίστευα και όλο φοβόμουν.

Το Κάστρο ήταν γεμάτο νερά. Ένα αυτοκίνητο έπλεγε να περάσει μέσα από το Κάστρο κι' έπεσε στα νερά. Οι άνθρωποι με τις ομπρέλλες έτρεχαν να γλυτώσουν από τη βροχή. Η βροχή όμως όπου και να πήγαιναν τους κυνηγούσε. 'Ηθελε να τους μουσκέψει όλους. Άμέσως σκέφτηκα τα φτωχά παιδιά που θα τριγυρίζουν στην βροχή και στο κρύο. Τα λουλούδια της αλής μου, είχαν πετάξει τα πέταλά των. Η γάτα μας έρχόταν μέσα και χαλαρώνεταν κοντά στην όμπα. Όλα τα πεζοδρόμια είχαν πληθύνει. Στο γειτονικό σπίτι έχει έναν ταίγιο, και καθώς έβρεχε άκουγόταν τάν - τάν - τάν.

Η βροχή είναι χορήγη στην γεωγραφία.

Αδελή ήταν η χθεσινή ημέρα.

ΕΥΤΥΧΙΑ Ι. ΚΟΕΝ

Δ' 6) θεσίον

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΜΑΣ

Το σπίτι μου είναι στο Γεωργικό Σταθμό Κατσικας. Μόλις μπεις έχει έναν μεγάλο κήπο με πολλά λουλούδια. Τώρα έπειδη σπιάχνουν τον δρόμο κατεβαίνουμε απ' την τελευταία πόρτα.

Το σπίτι μας είναι ψηλό και από κάτω είναι τα γραφεία. Μέσα που μπαίνουμε έχουμε ένα διάδρομο, 4 δωμάτια, ένα ξενώνα, μία κουζίνα, και ένα μπάνιο. Όλα τα

δωμάτια τα έχουμε στρωμένα με γαλιά. Το ωραιότερο είναι το δικό μου και το σαλόνι. Κάτω έχω ένα σκυλάκι που τώρα μου γέννησε και μου έκανε 9 σκυλάκια που τ' αγαπώ πάρα πολύ.

Ένομε πολλά πρόβατα, κασίκια, άλωνα άνελάδες και γουρούνια. Αυτά, παιδιά μου, μην έστε πως είναι άγρια. Ίσια-ίσια είναι πολύ ήμερα.

Ένομε μενάλα λειβάδια και δένδρα πολλά.

Όταν κατεβαίνω από το σπίτι μου νιά να πάω στα λιβάδια παίρνω και το σκυλάκι μου κοντά. Το λένε Λίσα και το άναπό πολύ.

ΚΟΡΙΝΑ Ι. ΕΞΑΡΧΟΥ

Γ' 4) θεσίον

Το σπίτι μου βρίσκεται στον Γεωργικό Σταθμό.

Έχει τρία ωραία δωμάτια.

Ένομε και έναν κήπο με ωραία λουλούδια.

Οι τοιαντασουλίες άγκυλιάζουν τους τοίχους.

Μία λείζα και τόν πα-

της ίσζιο.

Στο κτήμα που μένουμε έχουν πολλά ξωα, τα έξω: Κότες, άνελάδες, γουρούνια, κασίκες δυο ταύρους, σκυλιά και περιστέρια.

Στις άνελάδες και στους ταύρους έχουμε διάφορα όνόματα.

Το σπίτι δεν είναι δικό μας αλλά το έχουμε με ένοίκιο και είναι κοντά στις φίλης μου της Κορίνας.

Το αγαπώ πολύ γιατί με βαστά πολλά χρόνια στην άγκυλιά του.

Τι ωραίο που είναι το σπίτι μου! Πόσο το αγαπώ!

ΚΑΛΛΙΤΣΑ ΣΙΑΩΝΗ

Γ' 4) θεσίον

ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΧΕΙΜΩΝΑ

Ήταν 5 ή ώρα το άπνευμα και καθόμουν δίπλα στο τζάκι μαζί με μία φίλη μου, τη Λίσα.

ΛΙΤΣΑ. — 'Ήρα, μου λέγει, το ξέρεις πως έρχεται ο χειμώνας;

ΗΡΑ. — Ναι, της λέω. Δε μου λες, θέλεις να έλθω ο χειμώνας;

ΛΙΤΣΑ. — 'Ο χειμώνας καθόλον δε μ' άρέσει, συνεχώς βρέχει, ο οὐρανός είναι πάντα συννεφιασμένος, και πολλές φορές κάνει κι' άνιχλη. Όλα αυτά κάτω με στενοχωρούν.

ΗΡΑ. — Έγώ σου λέω ότι δεν έχεις δίκαιο. Δεν σ' άρέσει να καθόσαι στο παράθυρο και έξω να χιονίζει; Να βλέπεις όλα τα δένδρα ντυμένα στα κάτασπρα φορέματά τους. Και εκεί που να σκέπτεσαι ένα μικρούτσικο κι'

ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ ΜΙΑΣ ΚΟΠΕΛΛΙΤΣΑΣ

Δίπλα στο σπίτι μας είναι μία φιλική οικογένεια.

Δύο χρόνια ήταν άβάπτιστη η μέμα τους. Είναι ένα πολύ χαριτωμένο κοριτσάκι. Από καιρό ήθελαν να την βαπτίσουν και για να μη φοβηθή, της έλεγαν ότι θα της κάνουν ένα καλό μπάνιο και θα ήταν σ' αυτό και άλλοι άνθρωποι εκτός από τους γονείς της. Το περίμενε με χαρά το μπάνιο αυτό η μεμπεύλα. Και όταν την ρωτούσαν πως θα την κάνουν έλεγε:

—«Πλίτς - πλίτς - πλίτς...»

Επί τέλους έφτασε και η ημέρα της βαπτίσεως. Της έντυσαν ένα καλό φόρεμα, ήταν κατακάθαρη και την πήγαν στην εκκλησία. Εκεί ήταν ο παπάς και άλλοι πολλοί προσκεκλημένοι.

Αφού έγιναν όλα έτοιμα, ο παπάς πήρε την μέμα στα χέρια και την έβαλε στην Κολυμπήθρα. Άλλα τώρα, δεν ήταν ΜΠΕΜΠΙΑ. Της είχαν χαρίσει δικό της όνομα, όπως το θέλησε η νονά της. Της έδωσαν δύο όνόματα: ΜΑΡΙΝΑ και ΓΙΟΛΑ. Την φωνάζουν ΓΙΟΛΑ. Στην άρχη η Γιόλα δεν έκλαψε όταν την έβαλαν στην κολυμπήθρα. Όταν όμως ο παπάς της έροιξε νερό στο κεφάλι της, φοβήθηκε και άρχισε τα κλάματα. Πιάστηκε από τα πόδια του παπά και κλαύσους. Μας έκαμε όλους να γελάσουμε άρκετά.

Την έβγαλαν από την κολυμπήθρα, την έντυσαν με τα όωρα βαπτιστικά, που της έκανε δώρον η νονά της και έστρεψε την πηγή στο σπίτι της χοισιανή αλέων. Σε όλους τους καλεσμένους έδωσαν σταυρουδάκια και κομψέτα. Στους δικούς της εδωθήκαμε να τους έψη χρόνια πολλά και να έχη καλή τύχη.

ΓΙΩΡΓΟΣ Α. ΛΑΜΠΡΟΥ

Γ' 6) θεσίον

δμορφο σπουργιτάκι νάρθη να σου λέγει!

—Καλή μου κοπελίτσα, δώσε μου γαί μένα του καμμενούλη να φάω και έγω λίγο.

ΛΙΤΣΑ. — Άλήθεια, καλὰ λες 'Ήρα. Και μένα θα μου άρεζε πολύ αυτό.

Αυστηρώς όμως εκείνη τη στιγμή μ' έφώναξε η μαμά μου για να φάω το άπογευματινό μου φαγητό. Η φίλη μου με άποχαιρέτησε και έφυγε. Έτσι τελείωσε αυτός ο εχάριστος διάλογος.

ΗΡΑ ΚΩΝ. ΖΑΜΠΕΛΑ

Ε' 6) θεσίον

ΕΡΧΕΤΑΙ ΤΟ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟ

Φεύγει πάλι το καλοκαίρι με τις ξέστες του, και τις διασκεδάσεις του. Έρχεται το φθινόπωρο.

Τα φύλλα από τα δένδρα σιγά, σιγά κίτρινίζουν και πέφτουν στην γη ένα, ένα, σπριβιλλίζοντας στον άνεμο και τη στρώνουν με ένα παχύ κίτρινο στρώμα.

Τα δένδρα ξεγυμνώθηκαν και στέκουν παραπονεμένα με τα κλαδιά τους τεντωμένα σαν να παρακαλούν τον Θεό γρήγορα πάλι να τα ντύσει η άνοιξη με το πράσινό τους φόρεμα.

Η φύσις όλη είναι μελαγχολική και τα όμορφα καλοκαιρινά λουλούδια ξεράθηκαν.

Τα άποδημητικά πουλιά κοπαδιαστά φεύγουν για τις θερμές χώρες και τα φτωχά σπουργιτάκια ψάχνουν να εύρουν φωλιές.

Τα πρωτοβρόχια ποτίζουν τη διψασμένη γη.

Τα κοπάδια απ' τα ψηλά βουνά κατεβαίνουν στους κάμπος για να ξεχειμωνιάσουν και οι άνθρωποι φροντίζουν να έχουν τις άποθήκες τους γεμάτες με ξύλα για το χειμώνα που πλησιάζει καθώς έτοιμάζουν και τα ξεστά φορέματα και σκεπάσματα τους για το χειμώνα.

Στα άπομειωρασμένα χωριά φροντίζουν άκόμη και για τα τρόφιμα.

Τα σχολεία άνοίγουν και τα παιδιά χαρούμενα ξαναγυρίζουν σ' αυτό άποστο άποδημητικά πουλιά στις φωλιές τους.

Σιγά - σιγά το φθινόπωρο θα φύγη και άκόρη ο άπορομάλλης χειμώνας.

ΒΙΚΤΟΡΙΑ ΑΝΑΡ. ΠΑΚΟΥ

Δ' 4) θεσίον

ΤΑ ΠΡΩΤΟΒΡΟΧΙΑ

Τίτ - τάν, τίτ - τάν οι χονδρές στάλες της βροχής χτυπούν τα παράθυρα.

Είναι σά να λένε:

—Θοδωσούλα, Θοδωσούλα, σήκω πρόπει να πιάς να διαβάσης.

Σά να καταλάβαινα, τι μου έλεγε η βροχή, σηκώθηκα και πήγα στο παράθυρο. Έξω έβρεχε δυνατά. Μερικοί διαβάτες με ομπρέλλες στο νερό περνούσαν διαστικά και πήγαιναν στη δουλειά. Νά, και παθητά με τις μπλε ποδιές και με τις τσάντες στο γέρο πηγαίνουν στο σχολείο.

Ποτάμι το νερό έτρεχε παρασέονοντας ξυλαράκια, χορταράκια και φυλλαράκια.

Έξαφνα ένα φως με άάμπωσε κι' ένα μπουμπουνιέρα άκούστηκε. Την ίδια ώρα άκούστηκε η φωνή

Η ΧΘΕΣΙΝΗ ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΗ ΒΡΟΧΗ

Ο οὐρανός είναι σκεπασμένος από στακτόμυρα σύννεφα. Η φύσις με την μελαγχολία της μάς δίνει να καταλάβουμε πως σε λίγο θα ξεσπάσει δυνατή μπόρα. Τα σύννεφα όλο και κληθύνουν και έρχονται τον ήλιο που φγγυβολούσε. Και όταν πλάκωσε η νύχτα μερικες άστραπές μάς είδοποίησαν πως ξεσπάσε πολύ δυνατή η βροχή.

Έξω στους δρόμους πολύ γλήγορα έσχηματίστηκαν στα άλλάκια ποταμιά που μέσα στα θολά νερά τους χιλιάδες χονσοπόρσινες βαρκούλες πλέουν. Πολλοί άνθρωποι περνούν έξω με τα άδιόδοχα και σκιδόντας προχωρούν διαστικά.

Τα λουλούδια χτυπήθηκαν από τις σταγόνες της βροχής που έπεφταν με δόναμι επάνω τους. Το φως μέσα στο σπίτι τρεμόσβησε και δεν άργησε να σβήσει. Τότε πλάκωσε πυκνό σκοτάδι και σ' όλα τα σπίτια και αναγκαστήκαμε να άνάνουμε την λάμπα.

Η φύσις με την μελαγχολία της, μάς κάνει πολύ στενοχωρημένους. Κάποτε - κάποτε άναρωτιόμαστε πως οι φθινοπωρινές βροχές έχουν τις χάρες τους. Έχουν και τις λύπες τους. Μεγάλη λύπη έχουμε ήμεις τα παιδιά που δεν μπορούμε να βγούμε λίγο να παίξουμε.

Όλη την νύχτα κοίτησε η μπόρα. Όταν έμεινέρος ο Θεός την ημέρα έρωίξα μία ματιά στο παράθυρο. Τα λουλούδια από την πολλή βροχή ήταν πεσμένα τα καμμένα κάτω στο χώμα. Στα πεύκα μικρά διαμάντια άκουμπούν στα μπτερά φύλλα τους κι' αυτά καμαρώνουν άπορήφανα τα πολύτιμα στολίδια τους.

ΠΕΤΡΟΣ Κ. ΜΠΑΜΠΟΣ

Ε' 4) θεσίον

της μαμάς και έλεγε πως έπρεπε να κατεβώ κάτω.

Έγώ άφησα το παράθυρο και το ξεστό κορβανάκι μου. Στη φύση όλα ήταν σκεπασμένα, όλα στενοχωρημένα. Τον οὐρανό τον σκέπαζαν μεγάλα γκρίζα σύννεφα.

Εκεί που κοίταξα το γκρίζο οὐρανό σκέφτηκα πως έπρεπε να πάω να διαβάσω.

Και αφήνοντας την ώραία μου αλλη πήγα κοντά στα βιβλία μου.

Άνοίγοντάς τα λυπημένη σκέφτηκα: Πάει πάλι το ξεστό καλοκαίρι και τα τραλλά παιχνίδια που έκανα. Τώρα είναι καιρός για διαβάσματα.

ΘΕΟΔΩΡΑ Α. ΧΑΒΕΛΑ

Ε' 6) θεσίον

ΤΑ ΧΡΟΝΙΚΑ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

- 10-9-60. — Έναρξη ακαδημαϊκού έτους.
 21-9-60. — Εισιτήριοι εξετάσεις.
 15-10-60. — Άγιασμός. — Έπαυξη Λετών. — Έναρξη μαθημάτων.
 24-10-60. — Παρακολούθησις διμλίας κ. Νομάχου Ιωαννίνων, επί τη έπετείω της ίδρύσεως του Όργανου Ηνωμένων Έθνών.
 26-10-60. — Σχολική έορτή της Σημίας και 28ης Οκτωβρίου. — Ομιλία κ. Γ. Στεφάνου καθηγητού, με θέμα: Τό έπος του 1940.
 27-10-60. — Στέψις τάφων πολυμιστών 1940 εις Νεκροταφείον πόλεως. — Κατάθεσις Στεφάνου εις ήον πεσόντων.
 28-10-60. — Παράλειψις των σπουδαστών και σπουδαστριών πρό των επίσημων.
 3-11-60. — Πατριδογνωστικοί περίπατοι: Τμήματα Α1, Α2, Α3 εις Σπήλαιον Περσέματος. — Ομιλία κ. Στεφάνου. Β1, Β2, Β3 εις Νήσον Ιωαννίνων. — Ομιλία κ. Γ. Καζάκου, περί των Μονών της Νήσου.
 7-11-60. — Παρακολούθησις έσπερινού εις Μητρόπολιν επί τη έορτή των Ταξιαρχών.
 8-11-60. — Παρακολούθησις λειτουργίας και Μνημοσύνου ύπερ Ζωσιμαδών.
 19-11-60. — Έκδρομή ομάδος σπουδαστών εις Καταφύγιον (δρεϊβασία).
 2-12-60. — Έορτος της «Φανέλλας του Στρατού». — Ομιλία του καθηγητού κ. Ε. Θεοδοσιόπουλου, περί της σημασίας του έθνους. — Διενέργεια έθνους μεταξύν καθηγητών, διδασκάλων, σπουδαστών και μαθητών. — Προξύν έθνος δοχ. 579,30.
 7-12-60. — Ομιλία καθηγητού κ. Γ. Ξόδη με θέμα: Σλαβισμός - Κομμουνισμός, επ' ειδικαίρα έπετείω Δεκεμβριανού κινήματος, (ώρα διμλίας 10-11 π.μ.).
 7-12-60. — Ομιλία Πανοσιολ. Ίεροζήτου Ι. Μητροπόλεως Ιωαννίνων κ. Σεβαστιανού Οικονομίδη με θέμα: Η πνευματική προετοιμασία διά την έορτή των Χριστουγέννων (ώρα 12-1).
 9-12-60. — Έγκαινία εκθέσεως ατομικής ένεργείας εις αίθουσας τελετών του Ίδρυματός μας.
 10-12-60. — Ομιλία καθηγητού κ. Γ. Στεφάνου με θέμα: Προστατεύσατε τὰ δάση κατά παράκλησιν του Λαοαρχέου Ιωαννίνων και προς περιτροπὴν της καταστροφής των δασών κατά τὰς έορτάς των Χριστουγέννων, (Χριστουγεννιάτικα δένδρα).
 15-12-60. — Παρακολούθησις προβολής ειδικής ταινίας διά την ατομικήν ένεργειαν. — Ομαδική επίσκεψις της εκθέσεως ατομ. ένεργείας.
 16-12-60. — Ειδική θεία λειτουργία διά τούς σπουδαστάς εις τόν Ι. Ναόν Μητροπόλεως. — Προαιρετική μετάληψις των Άρχόντων Μυστηρίων.
 19-12-60. — Έορτή Χριστουγέννων και Πρωτοχρονιάς διά τούς μαθητάς των Προτύπων.
 20-12-60. — Έορτή Χριστουγέννων και Πρωτοχρονιάς διά τούς σπουδαστάς.

ΑΙ ΕΙΣΙΤΗΡΙΑΙ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ

ΑΙ ΕΙΣΙΤΗΡΙΑΙ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ:

Κατά τὰς δοξομένης από του Νόμου ημερομηνίας διηρηγήθησαν αι εισιτήριοι εξετάσεις των υποψηφίων σπουδαστών εις την Ακαδημίαν μας.

ΕΚ ΤΩΝ ΑΡΡΕΩΝ ΤΗΠΟΥΦΙΩΝ:

Διηρηγήθησαν εν όλω 264
 Απεκλείσθησαν 2
 Εισήχθησαν α) κατά σειράν επιτυχίας 54

6) ως ισόβαθμοι προς τόν τελευταίον 2

γ) καθ' υπέρβασιν εν των κατη-

γοριών 18

(3 ως τέκνα εκπ)κών, 5 ως

Θ. Π. και 10 ως τέκνα πολυ-

λυτέκνων).

Επιλαχόντες 41

Απορριφθέντες 147

ΕΚ ΤΩΝ ΘΗΛΕΩΝ ΤΗΠΟΥΦΙΩΝ:

Διηρηγήθησαν εν όλω 187

Εισήχθησαν α) κατά σειράν επι-

τυχίας 27

6) ως ισόβαθμοι 1

γ) καθ' υπέρβασιν εν των κατη-

γοριών 9

(3 ως τέκνα εκπ)κών, 3 ως

Θ. Π. και 3 ως τέκνα πολυ-

τέκνων).

Επιλαχούσαι 54

Απορριφθείσαι 98

ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΝ ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΣΟΦΟΚΛΗΣ Δ. ΛΩΛΗΣ

ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

Ι. ΠΑΙΔΑΓΩΓΟΙ

1. Σοφοκλής Δ. Λώλης, Διευθυντής
2. Εδθ. Θεοδοσιόπουλος Καθ. Παιδαγωγικών
3. Έλινίκη Σταματάκη »
4. Γεώργιος Ξόδης »
5. Κωνσταντίνος Κίτσος »
6. Γεώργιος Στεφάνου Καθ. Γεωπονικών
7. Εδθ. Χατζηγιάννης » Γυμναστικής
8. Γεώργιος Καζάκος » Τεχνικών
9. Αναστ. Πάσης » Μουσικής
10. Παρασκ. Τσουκνέλη » Οικονομικών
11. Όδυσ. Φαραγκούλης Καθ. Θερηκεολογίας
12. Δημ. Σωμιάτοπουλος » Βιολογικών
13. Μιχαήλ Μπάης » Φυσικών
14. Χρήστος Κίτσος » Έργων
15. Αριστοκλής Πύρρος » Δημ. Δικαίων

ΤΩΝ ΠΡΟΤΥΠΩΝ

Ι. 6)θέσιον Δημοτικών

1. Γεώργιος Έξαρχόπουλος Διευθυντής
2. Μιλτ. Κουνάβος Δημ)λος
3. Δημ. Παλάκος »
4. Ηλίας Παταξήσης »
5. Γαλ. Κων)νίδου — Κουνάβου Δ)σσα
6. Μαρία Κασίμη »

II. 4)θέσιον Δημοτικών

7. Δημήτρ. Σακελλαρίου Διευθυντής
8. Ιωάν. Νοκολαδης Δημ)λος
9. Ανθούλα Γκολέτση Δ)σσα
10. Παρασκευή Ρόκκου »

III. Λον Μονοθέσιον

11. Νικολ. Στυρόπουλος Διευθυντής
12. Θρασ. Βλαδίκας Διευθυντής

IV. Βον Μονοθέσιον

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΟΥΜΕ...

... ΚΑΙ Ν' ΑΚΟΝΙΖΟΥΜΕ ΤΟ ΜΥΑΛΟΜΑΣ...

ΣΚΑΛΑ

1. Κ
2. Κ — Σ
3. Κ — Σ
4. Κ — Σ
5. Κ — Σ
6. Κ — Σ
7. Κ — Σ
8. Κ — Σ
9. Κ — Σ
10. Κ — Σ

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ
ΧΩΡΙΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

1. Σύμφωνον.
2. Νήσος των Δωδεκανήσων.
3. Νήσος των Κυκλάδων (γενική).
4. Γεωμετρικόν σχήμα.
5. Ο Εδουάρδης διάταξε τόν Ήρακλή νά καθαρίση τόν Αίγαιον από... (γενική).
6. Με αυτήν εγγλύτωσε ο Νώε από τόν κατακλυσμό.
7. Πουλί μεγάλο της Αμερικής, διατερόως.
8. Ήταν και ο Χείρων (μισός άνθρωπος και μισό άλογον).
9. Όχι ξεσηπνέμος (καθαρεύουσα).
10. Καπετάνιος στην γλώσσαν του Λαού.

ΜΑΓΙΚΕΣ ΕΙΚΟΝΕΣ

- Καλω ψώ — Μίμη δώστε μου έκεινο που σάς ελπ.
- Μα πού μητέρα;
- Μα σάς ελπ.
- Μπορείτε νά δοήτε τί ελπ ή μητέρα σά δυο παιδιά της;
- Γιώργο, Κόστα Φιλίτσα δώστε μου το.
- Μα πού μητέρα;
- Αφού σάς το ελπ.
- Μπορείτε νά δοήτε τί ήταν αυτό που ζητούσε ή μητέρα;

- Νί (κ) πώς τόν είδες, σου άρεσε;
- Μα πούς Ελένη;
- Μα στο ελπ καμένη...

ΑΣΤΕΙΑ

- Μιά φορά πήγε ένας άνθρωπος σ' ένα εστιατόριο. Σε μία στιγμή ξεχεται το γκαρσόνι και λέει:
- Έχω γλώσσα άνοιχτή σηκώτι δοιδυ και πόδια χολόν. Τότε ο πελάτης άπαντά: Άδεν ενδιαφέρουμαι φίλε μου γ'α τη δ άπλωση του σώματός σου. Φέοσ μου γρήγορα ένα σακντίς με τυρί και ένα ποτήρι μπόρα.

Η ΚΟΥΚΛΙΤΣΑ Μ Υ Η ΑΝΝΙΩ

Ή κουκλίτσα μου ή Άννιω
 έχει μάτια γαλανά
 Σάν του ούρανού το χρώμα
 σάν της λήνης τα νερά.

Τα μαλλιά της είν' ξανθά
 και τα μάτια γαλανά
 έχει φρόδια καστανά
 μαγουλάκια παχουλά.

Έχει ούς φορεμάτκι
 και ένα όμορφο σκουφόκι.
 Καλαθάκι στο χεράκι
 ποδχε: μέσα λαγονδάκι.

Έχει ένα μπιμπερό
 γιά νά πίνη γαλατάκι.
 Κι' ένα όμορφο κτενάκι
 που κτενίζεται μ' αυτό.
 Ή τρολλή μου ή Άννιω.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Δύο κότες συζητούνε. Ξαφνικά μπαίνει μιά άλλη και ή συζήτηση σταματά. Όταν επιτέλους φεύγει, ή μία κότες λέγει:

— Λοιπόν τί λέγαμε;

Και ή άλλη:

— Χαρή, μιλάνε οι κότες;

Στο σχολείο, ένας πιτσιρίκος έπιμένει νά μιλή στον δάσκαλο στόν ενικό. Στο τέλος αυτών θυμώνει και βάζει τόν μικρό νά γράφη 50 φορές την φράση: «Δέν πρέπει νά μιλά στον δάσκαλό μου, στόν ενικό». Τό άλλο πρωτό ο μαθητής φέρνει την τιμωρία του. Ο δάσκαλος την κοιτάζει κι' αναφωνεί:

— Γιά σάσαν... Έγώ σου έβαλα νά γράφης την φράση 50 φορές κι' εσύ την έγραψες εκατό!

Και τό άγγελοειδές μειστωμάκι:

— Τό έκανα γιά νά σε εδχαριστήσω!

Δύο άετοι πετούνε στόν ούρανό. Ξαφνικά περνά από μαρσού τους ένα αεροπλάνο με όπερβολική ταχύτητα και βγάει καπνό από τό πίσω μέρος.

— Πολύ διασκεδώνεται αυτό τό πιλί, λέγει ο ένας.

— Κι' εσύ τό έβω δά ήσουν άπαγκά ο άλλος, άν είχε πιόσει ή σφά σου φωτιά!

— Γιατί μπαμπά δέν έρχομαι νά παίξω μαζί μου;

— Γιατί δέν έχω καιρό.

— Γιατί δέν έγεις καιρό;

— Γιατί δουλεύω.

— Γιατί δουλεύεις;

ΑΙΝΙΓΜΑΤΑ

Είναι δύο παιδάκια
 Ένα μαύρο και ένα άσπρο.
 Όλο κινιγούνται μα ποτέ
 δέν πιάνονται.

—Τί είναι;

Είναι μιά λήνη. Μέσα της είναι μιά δάσκα. Μέσα της είναι ένα φίδι. Τό φίδι τρώει τη θάλασσα και την ούρά του φίδ ού, ένα πολύχρωμο πουλί.

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

1. Πόσα ήφαιστεια εν ενεργεία υπάρχουν στόν κόσμο;
2. Ποιος ο μεγαλύτερος ναός του κόσμου;
3. Είναι ή φάλανα ψάρι;
4. Ποιος ο μεγαλύτερος όήτωρ των προγόνων μας;
5. Ποία ήσαν τα τρία πλοία του Κολόμβου;
6. Ήταν Ρωσία ή Μεγάλη Αικατερίνη;
7. Ποιοι είναι οι μεγαλύτεροι κατακτητά;
8. Ποιο τό έλληνικό νησί των λεπών;
9. Πίνει ο έλέφας νερό με την προδσκάδα του;
10. Ποία ή υψηλότερη κορυφή του Παράσου;

—Γιά νά κερδίσω λεφτά.
 —Και τί νά τά κάνης τά λεφτά;
 —Γιά νά σου δώσω νά γάς.
 Σε λίγο ο μικρός:
 —Δέν πεινιά μπαμπά.

Γιαννάκη πάμε άπόψε στο σινεμά;
 —Τί παίζεις;
 —Ένας φίλος δά έρθη άπόψε.
 —Κι' άν δέν έρθη δά χάσουμε τό θεαμάκι;

Ένας πατέρας πήρε τό παιδί του και πήγαν ένα περίπατο στην έξοχή.
 —Μπαμπά, φανάει ο μικρός, γιατί τό παιδί αυτόν του χωραφιού είναι ψηλότερο από τή άπέναντι. Και ο μεγάλος γάος του λέει:

—Κουτέ, τό είχαν σπείρει από πέ-

—Ο μπαμπάς λέει σά μεγαλύτερο γούτο;

—Τό κουκλίτσα παιδί μου τά πιάνουν από τά αυτιά. Όχι από τά πόδια.

—Ο μικρός Μιχης που τά άκουσε αυτό λέει:

—Κι' έχω μπαμπά που με πιάνεις από τά αυτιά κουκλίτσα είμαι;

ΝΕΑ ΠΝΟΗ
ΝΕΑ ΠΝΟΗ
ΝΕΑ ΠΝΟΗ
ΝΕΑ ΠΝΟΗ
ΝΕΑ ΠΝΟΗ
ΝΕΑ ΠΝΟΗ
ΝΕΑ ΠΝΟΗ

